

ספר זה עשוי לשנות את חיך!
אזהרה!

"כן!"

סיפורה האמיתי של אישה
אשר נקלעה למערבולת
קסמים וניצלה ממנה בזכות
מילה אחת!
"כן!"

דומיניקה בירמן

"כן!"

דומיניקה בירמן

סיפורה האמיתי של אשה אשר
נקלעה למערבולת קסמים
וניצלה ממנה בזכות מילה אחת:
"כן!"

אזהרה! ספר זה עשוי לשנות את חייך!

”וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך. בצדקה תכונני רחקי מעושק
כי לא תיראי וממחיתה כי לא תקרב אליך... כל כלי יוצר עליך
לא יצלח וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת עבדי ה'
וצדקתם מאתי נאום ה'”
ישעיה נ”ד: 13, 14, 17

ספר זה מוקדש לילדי האהובים עדי ויובל

כל הזכויות שמורות - 1996, דומיניקה בירמן
כל הזכויות שמורות. העתקה או צילום של חלקים מספר זה לצורך מחירה או
מטרת רווחים אסורה בהחלט. השימוש בציטוטים קצרים או צילומים של דפים
מסוימים מספר זה לצורך לימוד קבוצתי מותר בהחלט. הרשות תינתן
לפי בקשה.

הדפסה ראשונה, יוני 1996

תוכן עניינים

I	דבר אל הקורא
1	פרק א - מים גנובים
4	פרק ב - שורשים
6	פרק ג - הניתוח
9	פרק ד - ארץ אבותינו
14	פרק ה - חבריחה הגדולה
19	פרק ו - בדרך לבגרות
23	פרק ז - שלי לנצח
27	פרק ח - בריאות, בריאות, בריאות!
30	פרק ט - יובל
33	פרק י - בדרך למעידה
38	פרק יא - ניאוף
42	פרק יב - חרות שטנית
47	פרק יג - אור, אייכה?
51	פרק יד - אור העולם
54	פרק טו - "כן!"
59	פרק טז - צעדים ראשונים אחרי הלידה מחדש
63	פרק יז - עוצמת הרוח
67	פרק יח - תבוא מלכותך, יעשה רצונך
73	פרק יט - החיים טובים
77	פרק כ - קול דממה דקה
81	פרק כא - לרקוד משמחה
86	פרק כב - לב אם
89	פרק כג - ה' רועי

96	פרק כד - מלחמה רוחנית
102	פרק כה - ברוך
108	פרק כו - קהילה חדשה בישראל
112	פרק כז - האות הממיתה
121	פרק כח - מפגש עם ייעודי
129	פרק כט - הרכב הירוק המכוער
135	פרק ל - לחולל בדרך לחופה
138	סוף דבר

דבר אל הקורא

כתבתי ספר זה במטרה לאפשר לך להציץ אל עולמי הפנימי, לספק לך רקע על משפחתי ולגולל, בקצרה, את השתלשלות האירועים בחיי אשר הובילו אותי, לבסוף, לייעודי. פרשתי את יריעת חיי בספר זה, תוך כדי פתיחת 'חלונות'. מבעד לכל חלון ניבט מראה, או הבזק. המראות אינם בהכרח קשורים ברצף סיפורי, אולם יחד הם חוברים ויוצרים, כמו חלקיקי פסיפס, תמונה שלמה של סיפור חיי. זאת ועוד, מתוך תמונה שלמה זו ניבטת גם דמותו של מי שלו אני חבה כל נשימה מנשימות אפי, ואשר בזכותו אני בבחינת אישה שקמה לתחייה.

או, אם להשתמש בדמוי אחר... אתה מוזמן לביתי, קורא יקר, בערב שבת, לשבת בניחותא מסביב לשולחן בסלון ולטעום, יחד אתי, מן 'החטיפים' שאני מגישה לך. במהלך השיחה שנינו לומדים להוקיר יותר ויותר את זה שזימן אותנו יחדיו...

באהבה ובתקווה שתחנה,

דומיניקה בירמן
ירושלים, 1996

פרק א

מים גנובים

נולדתי לשרת את אלוהי אבותיי, אך בזמן לידתי איש לא ידע זאת. תקופת הריונה של אמי הייתה קשה ביותר, וקשים עוד יותר היו צירי הלידה שנמשכו לאורך שעות ארוכות. ברגע שראשי בצבץ סוף סוף החווירו פניו של הרופא.

"מהר! את המספרים!" הוא קרא לעבר האחות. אמי שכבה נים ולא נים. הכאבים, המאמץ והתרופות הרבות התישו אותה.

הגחתי החוצה כשצבע עורי כחול-סגול. בלעתי כמויות אדירות של מקוניום (צואתו של הילוד המעורבת בנוזל הלידה). אולם בכך לא היה די; חבל הטבור נכרך סביב צווארי עד שכמעט אי אפשר היה לנתקו.

בחיתוך מדויק הצליח הרופא לחלץ אותי מכבלי, כשאני מפרפרת בין חיים ומוות. הוא מיהר להנשים אותי אולם סיכויי החלמתי היו קלושים ביותר.

אף על פי כן הכריעו החיים את כף המאזנים ונקבע שעלי לחיות! נקראתי אנדראה רונית.

* * * *

"את יהודיה?" שאלה אותי המורה בשיעור הדת בבית הספר הקתולי.

"אינני יודעת," שיקרתי בלחישת, כשאני מסמיקה עד לשורשי שערותיי. שקט מוחלט השתרר בכתה. כל חברי ידעו שאני יהודיה - יהודיה גאה.

"ובכן," אמרה המורה, כשהיא מניעה בידה כמנסה לבטל את אשר אירע זה עתה, "את יכולה להישאר בתנאי שתתנהגי כראוי." וכך נשארת.

הייתי בת שש. גרנו בסנטיאגו שבצ'ילה, שם דברו רק בספרדית. אמי, שרצתה שאקבל חנוך אנגלי מעולה, רשמה אותי

לבית הספר הקתולי - ברימר. יהדותי לא הוותה בעיה. השכלה הייתה משאת נפשם של הורי והם כלל לא התייחסו לערכי דת. הם ידעו שבעת שעורי הדת יבקשו המורים מן התלמידות היהודיות לצאת מן הכתה ולשחק בחצר במשך השיעור, ואכן התלמידות עשו זאת בהתלהבות יתרה!

עם צלצול הפעמון שסימן את תחילתו של שיעור הדת, קראה לעברי בהתלהבות חברתי ליליאן בארוס, "בואי אנדראה. אפשר ללכת ולקפוץ בחבל. בואי, מהרי! למה את חולמת?" "לא, ליליאן, עניתי בנחישות, "אני רוצה להישאר בכתה ולשמוע על מה מדברים!" ליליאן נאנחה בקוצר רוח, "את תמיד צריכה להיות רצינית כזו. למה? חוץ מזה, מה תגיד אמא שלך? את הלוא יודעת שאנחנו יהודיות!" ליליאן משכה בכתפיה, ורצה למגרש מבלי לחכות לתשובה. נשארתי צמודה לכיסאי, מבושת וקצת מפוחדת.

המורה הקריאה את שמות התלמידות מן היומן. אותי היא לא הכירה. גביני עיניה התכווצו בתימהון, "את תלמידה חדשה?" ולפני שהספקתי לענות המשיכה ושאלה את השאלה המפחידה, "את יהודיה?"

ישבתי בשקט, כשאני גומעת בצמא את כל הפרטים על אותה דת מוזרה. דיברו על מושיע, על גן עדן, ועל גיהנום. סיפרו על אדם ששמו "חזוס כריסטוס", שחיה אדם וגם אלוהים. היה משהו קסום במים הגנובים הללו!

למרות שמשפחתי לא הייתה דתית, נשאנו על בשרנו את רישומם של מאורעות העבר כולל האינוקוויזיציה, בה נטבחו רבים מבני משפחתי ונרצחו בשם אותו "כריסטוס". ואם כי הורי לא עברו את השואה הרי שזוועותיה לא היו זרות להם כלל ועיקר. לא עלה בדעתי אז ש"כריסטוס" פירושו "משיח" ושהוא נזכר שוב ושוב בתנ"ך היהודי!

* * * *

עבר עלי יום נעים בבית הספר. שוב ישבתי שעה שלמה בשיעור שבו טעמתי מן המים הגנובים. האיש-האל נעשה ידידי. אלוהים - נעשה אבי שלי. הדברים הללו ריגשו אותי. אלוהים היה לי לחבר. חבר אוהב! ובעודי מהרהרת בדברים המשוונים הללו, בבית,

בחדרי, אפפה אותי חמימות מתוקה ועורי נעשה חידודין-חידודין.
חשבתי על קיומה של הוויה עליונה.

"אנדראה רונית!" קולה החד של אמי, שפילח את הרהורי,
החזיר אותי למציאות.

"כן אמא, אני באה."

רצתי מחדרי לחדר האורחים בו ישבו אמי, שתי אחיותיי
הקטנות ואחי אריאל. כמה השתוקקתי לספר להם על הדברים
שחשתי! אבל שמרתי אותם בלבי, מחשש שמא לא יבינו אותי.

"אנדראה," אמרה אמי ביושב, "הביאי את מחברותיך, אני
רוצה לראות מה את לומדת."

לבי נפל! "כן אמא," אמרתי כשאני מנסה להסתיר את הרעד
שהתגב לקולי.

אבי היה פרופסור באוניברסיטה ובילה שעות ארוכות מחוץ
לבית. כאשר הוא חזר הביתה באותו ערב קיבלה אמא את פניו
בנרגנות, "חירס, הבט!" היא לא ניסתה להסתיר את מורת רוחה.

כולנו נכחנו בחדר בשעה שהיא הציגה לפניו, בקול מתוח
ובידים רועדות, את מה שהיא מצאה בין מחברותי - מחברת
ללימודי דת! היא השליכה את המחברת, וזו נפתחה בעמוד בו
הייתה מצוירת מדורה. ציירתי אותה בהתאם להנחיות המורה,
שלימדה אודות אש הגיהנום שבה ישרפו לעולמי עד היהודים,
השחורים וכל מי שאינו קתולי.

חרמז הברור לאנטישמיות איחד את הורי בדעותיהם. "מחר
נפנה את תלונתנו להנהלת בית הספר," אמרה אמא בכעס.

"נעשה הרבה מעבר לזה," אמר אבא. "צילי, כבר מחר רשמי
את אנדראה לבית הספר העברי 'גלוארינו גיארדו,' היא צריכה
לקבל חינוך יהודי ומיד!"

באותו לילה יבבתי מתחת לשמיכות. ממחר אאלץ לעזוב את כל
חברותי ואת אותו 'חזוס' שהיה כל כך מיוחד בעיני, ואשר משום
מה הוא הגורם לכל המחומה הזו. עמדתי להיעקר כדי להישתל
באדמה שונה לחלוטין.

בית ספר חדש... חברים חדשים... מקצועות לימוד חדשים...
ובעודי מהרהרת בכל הדברים הללו חשתי שלווה פנימית; כאילו
לוחש לי מישהו ואומר, "הכל בסדר חמודתי. הכל נעשה בחכונתי.
לעולם לא אעזוב אותך. בטחי בי!"

פרק ב שורשים

"תפוס אותה!" צעק ארמנדו.
 "היא יותר מדי זריזה, תפוס אותה אתה אלחנדרו! היא יותר קרובה אליך."
 רצתי כדי למלט את נפשי בחצר בית הספר העברי, גלווארינו גיארדו. למרות שהייתי הקטנה והצעירה בכתה הייתי הזריזה מכולם!
 היו בכיתתי שנים עשר תלמידים. יחדיו למדנו, שיחקנו ורבנו שעות ארוכות בכל יום. למן היום בו הגעתי לבית הספר, בשנה הקודמת, מצאתי את עצמי במוקד ההתעניינות של התלמידים ושל המורים.
 שיריי, שהללו את יופייה של ציילה, עיטרו את קירות בית הספר. אחת הילדות, מרים, התקנאה בי בשל נטיותי האומנותיות. היא חלמה להיות 'מלכת הכתה' וחשבה, משום מה, שאני מחזיקה בתואר זה, למרות שאני לא הייתי כלל מודעת לכך. מדי פעם הייתה מציקה לי, עד שנוכחתי לדעת שהיא עושה זאת מתוך קנאה.
 אהבתי לשיר, והתבקשתי לעשות זאת באירועים מיוחדים. נהניתי גם מלימודי הספורט וההתעמלות.
 הייתי מן התלמידות המצטיינות בכתה, במיוחד בעברית ובתנ"ך.
 חשתי שונה מן האחרים. הייתי רצינית ולא לקחתי חלק במעשי הקונדס. כן, הרגשתי שונה, ולא ידעתי על שום מה.

* * * *

במשפחתנו ארבעה ילדים; אחי אריאל, צעיר ממני בשנה וחצי, ויוי, צעירה ממני בשלוש שנים וקרולינה, קטנה ממני בשש שנים. אריאל היה ילד מאד רגיש, שקט ובדרך כלל בעל מזג נוח, אך כבר מגיל צעיר ניכרו אצלו סימנים שהעידו על בעיות רגשיות חמורות.

אמא הייתה אישה מלאת ניגודים וסתירות. מחד, חמימה ודואגת, ומאידך פוגעת ומכאיבה. היא דאגה לאנשים, אהבה אותם ואפילו ריחמה עליהם. אחרי שלמדה את מקצוע הקוסמטיקה החלה לטפל בנשים רבות ועשתה זאת באהבה. עיסוקיה בעולם הנסתר ובעל-טבעי, במדיטציה, ביוגה ואהבתה לבני האדם הביאו אליה אנשים רבים. ובעוד היא מעניקה אהבה וחום היא נתנה ביטוי גם לתכונותיה האחרות, ניכור ושתלטנות.

אבי היה אדם מבריק. המשרה שלו כפרופסור באוניברסיטה הרחיקה אותו מן הבית למשך שעות ארוכות. היו תקופות בהן הוא עבד בבית, אך בשל היותו כה שקוע במחקר לא הרגשו כלל בנוכחותו. בזמנים הקשים והחשובים ביותר עבורו, הילדים, לא היה אבא אתנו. אמא ניהלה את הבית והייתה אחראית למשמעת הילדים ולחינוכם. אבא, שעקב היעדרותו הרבה היה חסר ניסיון, לא ידע אפוא כיצד להתמודד במצבים השונים שהיו בלעדית בתחומי אחריותה של אמא.

מאבא נבעו קורטוב של אהבה, נדיבות ושלווה, אך תגובותיו היו ילדותיות משהו; היה נוח לכעוס, כשחמתו שוכחת חיש קל, ממש באותה מהירות בה הייתה מתלקחת.

הורי אהבו מאד זה את זה, אך הרבו לריב בשל עניינים פעוטים. ילדותי עברה עלי על רקע ויכוחיהם הבלתי פוסקים, והתפייסויותיהם שהיו מלוות בחיבוקים ובנשיקות. בבית התהלכנו אפוא בין שני הקצוות; מחלוקות ומריבות - תשוקה ואהבה; אלימות מילולית ושתלטנות, לצד רוך וחיבה.

אבא היה אדם ישר. הדברים שיצאו מפיו היו אמינים. הוא לא היה נוהג להביע את דעתו בטרם יבדוק דבר לאשורו. ממנו למדתי שעל אדם לכבד את אשר הוא אומר, ולקיימו. אבא לא היה נוכח כאשר התרחשו האירועים המכריעים ביותר בחיי. בגיל מבוגר יותר נעשיתי מודעת לעובדה שהדבר גרם לי לפגיעה רגשית, אך היה זה הוא שהנחיל לי את הדחף לחתור לאמת ולאמינות, ולשאוף לרדת לעומקם של דברים.

פרק ג

הניתוח

קולות עמומים וקריאת כאב חנוקה הגיעו לאוזניי. "חירס," שמעתי את אמי אומרת, "נצטרך למצוא טפול מתאים יותר עבורך. הן פה מיצו את כל מה שניתן לעשות." אבא, שהתייסר מכאב, לא יכול היה לענות. כליותיו לא פעלו כראוי והרופאים בציילה הציעו שהוא ינותח בארצות הברית. "אבל הילדים..." אמר אבי בקול חנוק מכאב. "אלפונסו יטפל בהם, הלא הוא אחי!" השיבה אמא.

* * * *

"אמא, את חייבת לנסוע?" שאל אריאל, ואילו אני חשבתי, "האם הם יחזרו?" וידי הייתה מאד שקטה כשמצחה הקטן חרוש קמטים. קרולינה, התינוקת, חלתה בשעלת ולכן הייתה אצל סבתא. הייתי בת שש וחצי כשהורי נלקחו באמבולנס לשדה התעופה, ממנו היו אמורים לטוס לארצות הברית לניתוח הכליות של אבא.

"מתי תחזרו?" שאלתי את אמא. היא הישירה מבטה אלי ואמרה, "אינני יודעת."

נשלחנו לביתו של דודנו לתקופה בלתי ידועה. דודתי, אשת דודי, אמנם ניסתה להיטיב עמנו אבל לבי נחמץ. הרבה שאלות חלפו במוחי בן השש, "האם אבא יחיה?" "האם הם יחזרו אי פעם?" "האם אבא ואמא זנחו אותנו?" ואמנם תחושה של נטישה התמקמה לה בתוך לבי, ותוך כדי כך הגעתי להכרה שעל מנת לשרוד אצטרך להיות עצמאית.

הורי חזרו כעבור שישה חודשים. הם ידעו שחיי של אבא ניתנו לו במתנה. אמנם מכליותיו לא נותר הרבה אך הוא עתיד היה להתמודד ולהתגבר. אך באותה עת היה עדיין חלש, ונראה כאדם שניתנה לו הזדמנות חיים נוספת... "אבא התגבר ושרד משום שלא רצה לזנוח אותנו," סיפרה לנו אמא.

* * * *

"שלום סבא, שלום סבתא, אני שוב כאן."
 "שלום יקירתי," אמרה סבתא, "חיכינו לך לארוחת צהרים."
 מול בניין הדירות בו התגוררנו, ברחוב קרלוס אנטונו
 בסנטיאגו, היו עוד מספר בניינים שרבים מדייריהם היו יהודים.
 סבא מויזס וסבתא סוזאנה, הוריה של אמא, התגוררו בבניין
 מולנו.

לסבא וסבתא היה בית מלאכה וממכר לשמיכות צמר. מישהו
 שלא ראה בעין יפה את הצלחתם הצית את בית המלאכה, אך סבא
 וסבתא לא אמרו נואש, ובדמי הבטוח הקימו בית מלאכה חדש.
 הם היו אנשי עמל שקיימו את עצמם בכבוד ואף עזרו לזולת.
 בחיי נישואיהם לא ראו סבא וסבתא נחת, אך על אף זאת דבקו
 זה בזה. נישואיהם היו פרי שידוך של קרוב משפחה והם נישאו
 בניגוד לרצונה של סבתא שאף פעם לא מחלה על כך. התנגדותה
 הפנימית של סבתא למצב אליו נקלעה השפיעה מאוחר יותר על
 יחסיה כלפי הילדים שילדה. אחרי לידת בנה הבכור היא לא חפצה
 בילדים נוספים, וכשאמי באה לאוויר העולם היא לא נתקבלה
 בברכה.

אני לעומת זאת, בהיותי הנכדה הבכורה, פונקתי רבות על ידי
 סבא וסבתא שהיו דמויות חשובות מאד בילדותי. מהם זכיתי
 לאהדה, לאהבה ולאמון. היו מעשי אשר היו, הם תמיד בטחו
 בתבונתי, האמינו שאני עתידה להצליח וחשבו שאני ראויה
 לתשומת לבם. לא אחת ביליתי את סופי השבוע אצלם, ולא בבית.
 כאשר הייתי זקוקה לנחמה זכיתי לקבלה מסבתא. היא הייתה לי
 לחברה טובה וקרובה. פעמים רבות רבות סעדתי על שולחנה והיא
 שמחה לספק את מאוויי. אחד מן המעדנים האהובים עלי היה פרי
 האבוקדו. אכלתי כמויות כה גדולות מפרי זה עד כי גופי פיתח
 התנגדות לפרי, וכיום אינני יכולה לעכלו.

סבתא הייתה אישה מיוחדת מאד, וכזאת היא גם כיום! תמיד
 הייתה, ונשארה, מסורה לעניי העולם הזה. פעמים רבות הייתה
 אוספת ילדים מן הרחוב, ילדים שלא בא מזון לפיהם. הם היו
 מתדפקים על דלתה והיא הייתה נותנת להם אוכל. לפעמים הייתה
 מכניסה אותם הביתה ומניחה להם לצפות בטלוויזיה, הייתה
 רוחצת אותם ונותנת להם בגד ללבוש.

אלו היו המראות בהם חזיתי בבית סבתא. גם לאמא היו תכונות דומות, וכמו סבתא יש גם לה דחף לעזור לעניים ולנדכאים.

זכורה לי שיחה שניהלתי עם סבתא בעת שחילקה מזון לכמה ילדים שנכנסו לביתה. היא אמרה לי: "אנדראה, את רואה, אני עושה את מה שעשה חזוס."
 "כן?" תמהתי, "ומה הוא עשה?"
 "הוא נתן אוכל לעניים."

"חזוס היה איש מאד מיוחד," היא הוסיפה, "הוא היה רחמן. היה לו כוח ויחד עם זאת הוא אהב את העניים. הוא אהב את המסכנים. בגלל זה אני אוהבת אותו. הוא עשה נסים וריפא אנשים."

כך היא המשיכה לספר, עוד ועוד, על אותו 'חזוס', ואני ידעתי שלהיות נוצרי זה לא 'דבר רע'. שמו של 'חזוס' זה לא היה לי זר. זכרתי משעורי הדת בבית הספר הקתולי.

כשסבתא הייתה מדברת על חזוס שאהב את הסובלים היה לבי נפתח וגומע כל מלה שיצאה מפיה. שמחתי שסבתא שלי, כמו אותו איש, מאכילה את העניים. באותם ימים שמשה לי סבתא למופת. ידעתי שהיא עושה את מה שחזוס אמר שצריך לעשות, ושהיא ידידה שלו, למרות שאינה נוצריה. סבתא האמינה גם באמונות תפלות, בקריאה בכף יד ובאסטרולוגיה, אך את הדת הנוצרית היא לא גינתה מעולם ובישוע ראתה אדם שבא מאלוהים כדי לעזור לאנושות. בזכות דבריה של סבתא הצטייר ישוע בעיני כדמות אוהבת ומלאת חמלה וכך הוא נחקק בזיכרוני.

פרק ז

ארץ אבותינו

"הבאנו שלום עליכם, הבאנו שלום..." אנו הילדים שרנו על ספון האנייה כשזו התקרבה אל חופי ארץ ישראל. למרות שהייתי רק בת 11 אספתי את כל הילדים כדי לחגוג את הגעתנו לארצנו האהובה. היה זה מאורע חשוב ביותר ושירתנו הנמרצת ביטאה את אשר חשנו בלבבותינו.

הייתי גאה ביהדותי! הייתי גאה על כך שאבי קיים סוף סוף את הבטחתו שיום אחד נעלה לארץ ישראל. אבא עמד בראש הקבוצה שעלתה ארצה כדי לזכות בנחלתה בארץ האבות. איזו שמחה! אולם במהלך החודש הראשון של המסע, שהסתיים באיטליה, נעשו יחסי עם בני משפחתי מתוחים ביותר.

אחי אריאל חלה. חומו לא ירד והוא שהה כל העת בבית החולים שעל האנייה. מצבו היה בכי רע. היינו מודעים לאפשרות הנוראה שהמסע עלול להסתיים בלעדיו. כולם היו אובדי עצות. אמא טיפלה בו יומם וליל, צמודה למיטת חוליו. והנה, למרות אהבתי העזה לאחי לא ביקרתיו אלא פעם אחת בלבד. ניתוק מוזר נוצר ביני לבין המשפחה. כמוכן שאכזבתי אותם. דומה היה שאני נטע זר בקרבם, ובעוד תחושה זו הולכת וגוברת לא נעשו ניסיונות לגשר על פני הפערים, או לבחון את פשרם.

לימים בקרתי בציילה עם בעלי ברוך, ושם, בעודי שוכבת על שפת האוקיינוס השקט, בחוף רניאקה, מקום בו הרבנו לבלות בילדותי עם משפחתו הענפה של אבא, הבנתי את פשר הניכור שחל ביני לבין משפחתי באותה נסיעה שהביאה אותנו ארצה. בשל ההתרגשות והשמחה שליוותה את עלייתנו ארצה לא הייתי מודעת לכאב שבניתוק מן הבית, מן הסביבה המוכרת ובעיקר מסבא וסבתא - חוריה של אמא. עשרים וחמש שנים לאחר

מכן הבנתי שהילדה בת האחת-עשרה, שלא הייתה מודעת לעוצמת כאבה, ובוודאי שלא ידעה כיצד להתמודד אתו, הפנתה את כעסה הכבוש כלפי ההורים שגרמו לשנוי המכאיב. התכחשות לחווית ילדות מכאיבה, שנמשכה עשרים וחמש שנה, באה לקיצה באותו יום על חופו של האוקיינוס השקט!

וכך, נרגשים עד למעמקי נשמתנו ירדנו מן האנייה בנמל חיפה. הגענו סוף סוף לארץ אבותינו! ברם, חבלי הקליטה בארץ לא היו קלים כלל ועיקר. בחמשת החודשים בהם התגוררנו במרכז הקליטה בנתניה סבלנו מחוסר נוחות והיה עלינו להסתגל גם לתרבות החדשה. אולם בזכות רוח החלוציות של הורי הצלחנו, בניגוד לרבים אחרים, לעמוד בקשיים.

* * * *

"אל תיגע בה!"

"גם אני לא אגע בה!"

"התרחק ממנה!"

כמה בנים במרכז הקליטה יצרו מעגל לצורך לימוד ריקודי עם. הם לא אפשרו לי להצטרף למעגל ולקחת חלק ברקוד. הם דחו אותי והתרחקו ממני כאילו הייתי נגועה בצרעת. כל זה החל אחרי שהילדים במרכז הקליטה החליטו לגלות אחד לשני במי הם 'מאוהבים'. כאשר נודע לכל הבנים שהם מאוהבים בי, ושאני, מצדי, אינני 'משיבה אהבה' לאף אחד מהם, הם החליטו להטיל עלי 'חרם'.

למרות שבבית הספר העברי בצי"לה כבר עברתי חוויה דומה של התנכלות, שהייתה מהולה בקנאה בשל היותי שונה ומוכשרת, הרי שיסבובי חדש זה של דחייה נחת עלי בהפתעה. על אף גילי הצעיר הם נמשכו, מן הסתם, אל ניצני נשיותי המבצבצים, ואילו אני לא חשתי להם חיבה.

דחייה ועוינות מעין זו, כיוון שהייתי שונה או מחוננת בתחומים מסוימים, העיבה על ילדותי ועל נעורי כצל כבד, ועל כן לא היה שעור לשמחתי כאשר בבית ספרי החדש בארץ הייתי אהובה על

הכל; בעיקר זכיתי לחמימות מצדם של הילדים יוצאי עדות המזרח. גם הפעם הייתי הצעירה והקטנה בכתה.

* * * *

בגיל שנים עשרה נוכחתי לדעת שמאבא אי אפשר לבקש כסף לרכישת מוצרים או אביזרים שאינם הכרחיים ביותר, כגון מזון ולבוש. כאשר הייתי זקוקה לדבר-מה שנחשב למותרות בביתנו היה עלי לספק את האמצעים כדי לרוכשו. הכרה זו, שנכפתה עלי, השפיעה עלי עמוקות וגרמה להעמקת הקרע ביני לבין משפחתי. ההבנה והקשר ביננו הלכו ופחתו.

התחלתי לעבוד בעבודות מזדמנות; בשמירה על ילדים ובעבודות עונתיות שונות. תמיד הייתה הפרוטה מצויה בכיסי. כך הפכתי, בעל כורחי, כמעט עצמאית מבחינה כלכלית, כאשר דפוס זה המשיך ללוות אותי גם בשנים הבאות.

* * * *

"הנה ילדים, ארוחת הצהרים מוכנה," הפצירה בנו אמא לבוא לאכול. קולה היה עייף ומנוכר. חרש, חרש התיישבנו ארבעתנו סביב שולחן המטבח. התגוררנו בחולון, בדירה ששכרנו מיד אחרי שעזבנו את מרכז הקליטה. בדירה זו היינו כחמישה חודשים. האוכל שהיה מונח לפנינו היה אוכל מוכן, מעין 'מגש טלוויזיה'. הדבר היה תמוה, שהרי אמא נהגה לבשל בעצמה, אוכל בריא וטעים שעליו הייתה גאוותה.

אך תמונה זו חזרה על עצמה פעמים רבות באותם חודשים של שנת 1971... דיכאון עמוק החל משתלט על אמא. אבא ואמא נהגו לנסוע פעם בשבוע לרופא מומחה בחיפה, ואילו עלי הוטל לטפל באחיי הקטנים. בתוכי געשו רגשות של כאב, פרוד, תסכול וחוסר אמון, אשר הובילו לניכור ולמרדנות. על משפחתנו עבר משבר. שנים רבות לאחר מכן סיפרה לי אחותי הצעירה, קרולינה: "באותם חודשים הייתי בדיכאון עמוק. הסתתרתי בשירותים במשך שעות ארוכות והתייפחתי. אף אחד לא ידע על כך. התגעגעתי לסבא ולסבתא. ולצ'ילה." קרולינה הייתה רק בת 6 והמשבר המשפחתי עשה בה שמות.

כעבור מספר חודשים התנערה אמא מדיכאונה, בעזרת הטיפול שניתן לה, ואילו אני נעשיתי יותר ויותר מרדנית ומנוכרת מן

המשפחה. בשל כך הפליאה בי אמא את מכותיה, אך גם אבא לא 'טמן ידו בצלחת'. הם ניסו לאלף את הסוררת.

ביום בת המצווה שלי בקשתי מהורי מתנה 'מיוחדת', "אנא חידלו לנשק אותי ולגעת בי, ויותר אל תגידו לי מה לעשות..." הייתי מבולבלת; גם נשיקות... גם מכות... לא הבנתי מה פרוש המילים "אנחנו אוהבים אותך".

* * * *

דמותו הגדולה והמרשימה הטילה צל בהיכנסו לכתה. כולנו השתתקנו באחת למראה ד"ר שפי. הוא היה מנהל התיכון בו למדתי, בחולון.

"הנצרות", אמר ללא הקדמה, "היא דת מרתקת. קיימות בה כתות רבות ומחלוקות רבות, אך יחד עם זאת, הן משלימות זו את זו. הדת הנוצרית החלה מתקיימת לפני קצת פחות מאלפיים שנה. מוצאה מן היהדות. אלמלא הדת היהודית לא הייתה מתהווה הדת הנוצרית.

"יהודי בשם שאול מטרסוס, שהפך מאוחר יותר לשליח פולוס, התמסר להפצת הנצרות בעולם המתורבת של ימיו. הוא הגיע ליוון, למקדוניה ולרומא. הנצרות, אם כן, חבה חוב גדול ליהדות."

* * * *

רעש הכיסאות הנגררים על הרצפה היה מחריש אוזניים. ניסינו ליצור מעגל סביב יוסי, שבא לספר לנו על חוויותיו במלחמת יום כפור. התרגשות עמדה באוויר.

יוסי זכה באותות הצטיינות על הגבורה שגילה בשעת הקרב. הוא נפצע קשה בקרב עם הסורים. השנה הייתה 1976, שנת לימודי האחרונה בתיכון. הייתי בת שש עשרה וחצי, הצעירה בכתה. יוסי, שלבש מדים, התיישב בינו. התבוננתי בו בהערצה. אהבת הארץ ומגיניה הפעימה את לבי. ידעתי שבקרוב עתידה גם אני להצטרף לשורות צבא הגנה לישראל ולתרום את תרומתי להגנת הארץ.

"אתם כולכם חשובים מאד למדינת ישראל", פסק יוסי. "אתם הדור החדש שיגן על הארץ ויבנה אותה. עליכם אנו סומכים." זקפנו את גווינו והקשבנו לכל מלה שיצאה מפיו.

"דברים רבים עומדים לנגד עינינו. יש ליישב את הגדה המערבית במתיישבים יהודים, כדי שהעולם יבין סוף כל סוף שמה שכתוב בתנ"ך הוא אמת, ושאלוהים אכן נותן לנו את הארץ, כולל את מה שאויבינו מכנים "השטחים הכבושים". ילדים, אלו אינם שטחים כבושים, אלו הם שטחים משוחררים. כבשנו את השטחים הללו במלחמת הגנה על מדינתנו שהותקפה. רבים מתנגדים לנו אבל חרף ההתנגדות אני קורא לכם להוכיח את צדקתנו! יש לנו עתודה של נוער חזק ואמיץ שלא יהיה מוכן לוותר!"

"כן!" קראתי, כשלבי שואט בקרבי. ארצנו תישאר בידינו תמיד! לאחר אלפיים שנות גלות וסבל לא ייתכן שניתן את אדמותיה לאויב.

רבים מחברי לכתה התלהבו כמוני. אש ניצתה בנו. נגן על ארצנו ויהי מה!

יוסי סיפר לנו את אשר קרה לו במלחמה. הוא הראה לנו את צלקותיו. הוא נפצע גם בפניו והצלקות עוותו אותו. הכדורים חוררו אותו אך לא יכלו לו. רק בדרך נס ניצל.

התבוננתי באיש זה שאברי פניו הושחתו, אך כל שראיתי היה יופי שקרן מפניו של מי שהיה נכון למסור את חייו על אהבת הארץ.

באותו רגע ידעתי; גם אני אחיה מוכנה למסור את חיי למען ארצי, ויהי מה!

פרק ה

הבריחה הגדולה

היה זה אחד מאותם בקרים צחים. אבא ואמא קראו לכולנו לחדר המשפחה שבדירתנו הקטנה בבת-ים. "אנחנו נוסעים למקסיקו, באוגוסט לכל המאוחר," הכריז אבא, "למשך תקופה של שנה או שנתיים. הוזמנתי להקים מחלקה חדשה לקינמטיקה* שימושית באוניברסיטה האוטונומית של מקסיקו, במקסיקו סיטי."

"ההחלטה," הוסיפה אמא, "שאביכם ייקח חלק בתכנית לחלופי מדענים בין ישראל ומקסיקו נעשתה בדרג ממשלתי. לייצג את ישראל הוא כבוד גדול עבור אבא!"

לי הסב הדבר קורת רוח רבה, כי אהבתי מאד נסיעות. הייתי בת 17 וסיימתי את לימודי התיכונים. עדיין לא הייתי בגיל גיוס, ואף קיבלתי דחייה לשלוש שנים לצורך למודים. התחלתי ללמוד ספרות אנגלית וצרפתית ובתום לימודי התכוונתי לעבור, כאקדמאית, קורס קצינות.

אך למרות שהנסיעה עתידה הייתה לקטוע את תוכניותיי, האפשרות להכיר עוד חלקי עולם קסמה לי. לא רציתי להחמיץ הזדמנות נדירה זו שנפלה בחלקי. בהיותי ילידת צ'ילה שלטתי היטב בשפה הספרדית, ומכאן הנחתי שאם אצטרף למשפחתי אוכל ללמוד גם במקסיקו.

בזכות אמא בעלת התושייה, הצלחנו, במאמץ משותף, לקבל את כל האישורים הנחוצים ליציאה זמנית מן הארץ. כמה שמחתי כשהסידורים הללו הגיעו לקצם!

אחת מחברותי הטובות, שהכרתי במהלך לימודי באוניברסיטת תל אביב, הייתה דינה, ילידת מקסיקו. דינה, בת למשפחה יהודית עשירה ובעלת קשרים במקסיקו סיטי, התכוונה לעשות את חודשי הקיץ בביתה לשעבר. היא הציעה להציג בפני את חבריה ואת כל שכיות החמדה שמציעה עיר כמקסיקו סיטי.

* קינמטיקה - תנועות זרועות רובוטים בתעשייה.

מטוסנו נחת בעשר בלילה. היינו מטושטשים ועייפים מן הטיסה הארוכה, אך לא רק ממנה. מיקומה הגבוה של מקסיקו סיטי תרם אף הוא למצבנו הגופני. בבית המלון שלנו, "אל פריזידנטה", צנחנו, כל אחד על מיטתו, כשאנו תשושים לגמרי.

"מה זה?" שאלתי את עצמי, כשאני ערה רק למחצה, "מהן הנקישות הללו על הדלת?"

"רונית, פתחי, זו אני, דינה! אני מזמינה אותך לארוחת בוקר." מיהרתי להתלבש, שרבטתי פתק חפוז למשפחתי שעדיין נמה את שנתה, ויצאתי עם דינה לרחובותיה הסואנים של מקסיקו סיטי. הדבר הראשון שקלטו עיני היה הערפיח שכיסה את העיר בענן מאיים; אך בקושי הצלחתי לנשום, אבל ההתרגשות על היותי בארץ חדשה גברה על המחנק, ולבי נמלא אושר וציפיות לקראת הבאות. אחרי שהתמקמנו בבית הקפה, פתחנו, דינה ואני, בשיחה שכמותה מסוגלות לנהל רק שתי חברות טובות.

"אפגיש אותך עם כל חברי," הודיעה לי דינה. "הם כבר מחכים לך. יש לי הפתעה בשבילך! חברתי הטובה סנדי מתחתנת, ואני כבר זימנתי לך בן זוג. אוסקר הוא חתיך, ומאד עשיר. הוא יבוא לקחת אותך במכונית הספורט השחורה שלו. יש לו מרצדס. את מצדך, התלבשי כמה שיותר יפה!"

"החיים אינם כה גרועים, למרות הכל," חשבתי לעצמי. ובקול רם אמרתי, "דינה, ספרי לי משהו על האוניברסיטה האוטונומית של מקסיקו. את יודעת שאני מתחילה ללמוד שם בעוד מספר ימים."

דינה, שניחנה בכושר ביטוי ובלשון זריזה, תיארה בפני את הווי האוניברסיטה. "זה קמפוס מרתק ביותר," היא אמרה. "יש שם התרחשויות כל העת. הסטודנטים מבלים יותר זמן בצעדות, במחאות ובהתעסקות בפוליטיקה מאשר בכתות. אתמול למשל הם קיימו צעדה עם לפידים."

"לשם מה?" שאלתי.

"מי יודע?" החזירה לי דינה בשאלה.

בהיותי ישראלית פטריוטית הייתי רגילה להיאבק למען מטרות ברורות. מלחמת יום כפור פרצה כשהייתי בת ארבע עשרה. לימדו אותי אודות הסכנות שאורבות לנו כמדינה המוקפת מדינות

עוינות. כנערה ישראלית עמדו לנגד עיני מטרות כבודות משקל לתרום לבנין הארץ, להגן עליה ולחקים חברה יהודית חופשית בזבוז זמן בעצרות פוליטיות לשם מטרות בלתי מוגדרות נראה כאוילי לחלוטין.

* * * *

"אנדראה, את מוכנה?" קראה אחותי. התכוננו ללכת למופ בתאטרון לפולקלור מקסיקני. אחד מן המוסיקאים שנטלו חלו במופע שימש גם כאסיסטנט של הפרופסור לפיסיקה באוני"ס האוניברסיטה האוטונומית של מקסיקו. הוא הזמין את אבו ואותנו כאורחיו האישיים. הגחתי בזריזות מחדרי שבעליית הג "אני מוכנה ללכת," הכרזתי.

נדחסנו אל המכונית ששאטה ברחובותיה ההומים של מקסיק סיטי. את האכסדרה הקטנה, שהובילה אל אולם המופע, מילא עו עשן... סיגריות! האורות היו עמומים והאווירה מחושמלת... ברק נשמע קול מתקתק של זמר שהשמיע את השיר "אלפונסיה אי א מאר" - שיר מקסיקני רומנטי טיפוסי. לאחר המופע הוצגתי בפנ אחד הזמרים המובילים. חואן פבלו היה האסיסטנט 'המפורסם של הפרופסור לפיסיקה. אם כי לא היה נאה במיוחד, הוא היו נבון, בעל קול נפלא ורומנטי מאד. כמובן שבאותו רגע לא היית מודעת לעובדה שלממדי גופו היה קשר ישיר לכמויות האלכוהול שנהג לשתות בשל נטיית דיכאון. התאהבנו זה בזו 'עד מעל לראשי

"אנדראה, עבור מי את מכינה את הכריכים הללו?" שאלו אמא בחשדנות. הייתי במטבח, ממחרת להכין כריכים עבורי ועבור חואן פבלו. תכננו לבלות יחד את השעות שבין הלימודים "אנדראה, את מרחיקה לכת ביחסים האלה," פסקה אמי, כשהיא מוסיפה, "את יודעת שהוא אינו יהודי. הוא קתולי. את אמורר לחזור לישראל ולשרת בצבא, את זוכרת! המצב מתחיל להיות מסוכן..." היא הייתה מודאגת מאד ממצבי, ובצדק. הלחץ בביה גבר והלך. כל בני משפחתי היו תמימי דעים שיחסיי עם חואן פבלו מתהדקים במהירות רבה מדי. אבל בלחט הנעורים והרומנטיות החלטנו חואן פבלו ואני לתכנן את 'בריתנו הגדולה'. אנו נברר בסתר ונינשא חרף כל ההתנגדויות!

"אפעל במהירות," חשבתי לעצמי, "אארוז רק כתונת לילה אחת, שתי חצאיות, את שני הסודרים האהובים עלי, זוג סנדלים ומעט לבנים. או, כן, גם את מברשת השנים שלי. כן... אני חושבת שגם אם אקח מספר קטן של ספרים לא יתגלה הדבר במהרה." הייתי עצבנית מאד. את חדרי שבעליית הגג חלקתי עם אחותי ויוי, והיא הייתה עלולה להופיע בכל רגע ולקלקל את תכנית הבריחה שלי. באותו רגע ממש פרצה ויוי לחדר.

"מה את עושה, אנדראה?" היא צעקה.

"ש...ש... אל תקימי כל כך הרבה רעש, ויוי. אני עוזבת! חואן פבלו ואני עומדים להינשא. ושלא תעיזי לומר על כך מלה לאף אחד, או שאהרוג אותך!"

אחותי, שהייתה צעירה ממני בשלוש שנים, לא התייחסה ברצינות לרומנטיקה, ואף לא לאיומי. ועוד בטרם חלפה שעה הורי כבר היו שותפים לתכנית. באותו לילה נבצר ממני לבצע את זממי.

* * * *

"האם את בהריון?" שאל אבי השמרן. שאלה זו מצאה אותי יושבת, יחד עם הורי, באתר נוף מרהיב ומוצל.
 "לא," עניתי, "אין זו הסיבה לנישואין." פתיחותו של אבי והקשר שרצה לפתח ביננו נגעה ללבי. לא אחת היו שנות נעורי מלוות בנסיגה אל תוך עצמי ובהתרחקות מן המשפחה, כאילו לא היה לי חלק בה. למדתי לגונן על רגשותיי ועל לבי.
 אמא בכתה. "אם תתחתני אתו לא תוכלי לעולם לגדל את ילדיך בישראל!"

הדברים פגעו בנקודה רגישה בלבי. לפיכך ניהלנו מעין משא ומתן. הסכמתי לדחות את החלטת הנישואין עד לאחר הנסיעה לצ'ילה. התכווננו לנסוע לחודש ימים לבקר את המשפחה שהשארנו שם שבע שנים קודם לכן, עם עלייתנו ארצה. השתוקקתי לפגוש את סבי וסבתי האהובים.

בזמן שהותנו בצ'ילה הרבתי להרהר ולשקול את תוכניותיי לעתיד. הגעתי למספר מסקנות; קודם כל, יחסי עם חואן פבלו לא היו יחסי אהבה אמיתיים, כי אם מקסם שווא. שנית, עלי לבטל את תכניות החתונה בזהירות רבה, כי הגברים המקסיקניים ידועים באלימותם, במיוחד בכל הנוגע לעניינים שבלב. פחדתי

שמא הוא ירצה לחרוג אותי. כמו כן החלטתי שברגע שאגיע למקסיקו סיטי אעשה את הסדורים הדרושים כדי לחזור ארצה מיד, ולמלא את חובתי לצח"ל.

* * * *

"בעוד מספר דקות ננחת במקסיקו סיטי. כל הנוסעים מתבקשים לכבות את הסיגריות ולחגור את חגורות המגן." המשכתי לשקן בלבי את ההסבר שיהיה עלי לתת לחואן פבלו בנוגע לבטול נישואינו. באוזני עוד הדהדה הצהרתו הכנה, שהוא מוכן לעזוב את ארצו כדי לחיות עמי בישראל. המטוס נחת ואני פעלתי בהתאם להחלטותיי.

פרק ו בדרך לבגרות

"שמאל, ימין, שמאל. שמאל, ימין, שמאל, עמוד!" הצעדתי את הבנות בבסיס. אבק כיסה את הכל והחום הלך וגבר, אך לנגד עיני עמדה המטרה... הייתי אחראית על הכשרתה של קבוצת בנות שזה עתה התחילו, ויחד עם המפקדות האחרות היה עלי להופכן, תוך חודש ימים, לחיילות ממושמות. כל חודש הביא אתו חמישים פנים חדשות, וכך הייתה לי נגיעה בחייהן של עוד חמישים נפשות.

"משוחררות לארוחת צהרים. לכנה בנות!"

לא בחרתי בתפקיד זה. התגייסתי מיד עם שובי ממקסיקו. ללא כל קושי הסתגלתי למשמעת הצבאית. מפקדת הבסיס ראיינה אותי בנוגע לאפשרות שאשאר להדריך בבסיס הטייונות. הדבר לא נשא חן בעיני כלל ועיקר. התפקיד היה קשה ותבע מאמצים גופניים ונפשיים כאחד.

"אנחנו בוחרים רק במיטב שבמיטב," היא ציינה בפני, ולמרות שהדבר החמיא לי, לא סברתי שיש בי הקשיחות הנדרשת למילוי התפקיד. אך עד מהרה מצאתי את עצמי משתתפת בקורס ההכשרה שנמשך שלושה חודשים מפרכים.

* * * *

"היא באה! היא באה!" קראו הבנות 'שלי' זו לזו. נכנסתי לבנין, למסדר השבועי של המגורים. הייתה זו שנתי השניה בצה"ל, והיה לי תפקיד מרתק; משק"ית ח"ן בדרגת סמל באחד מבסיסי חיל האוויר. שימשתי סגנית קצינת הח"ן של הבסיס והמפקדת שלי העניקה לי חופש פעולה מרבי.

* * * *

נקשתי על הדלת. "מישהו בבית?" קראתי בקול. הדלת נפתחה. אט אט על ידי אישה שעל פניה ניכרו סימני עייפות. "שלום," אמרתי והושטתי לה יד. "אני המפקדת של בתך שושנה."

"היכנסי, היכנסי," היא הפטירה.

התיישבנו בחדר המגורים הקטנטן, שרהיטיו היו מהוהין למדי. האווירה בבית הייתה רווית דיכאון ומועקה. האם הראת לי את התרופות השונות אותן לדבריה היא "לוקחת בשבי הדיכאון," ותרופות אחרות להרגעה. היו לה גם כדורים לל ולסכרת. "אני סובלת הרבה," היא אמרה. "עכשיו בתי עשתה עו ניסיון התאבדות. איננו יודעים כבר מה לעשות אתה!"

שושנה הייתה מרדנית ונפקדה מן הבסיס מספר ימים. בין ית תפקידי היה עלי ליצור קשר טלפוני עם חיילות שסרחו, לערו בקורים ולתת את חוות דעתי לפני שהמשטרה הצבאית הייתו נכנסת לתמונה. כמו כן הייתי צריכה לבקר חיילות בכלא הצבאי ולסייע ליהחזירן למוטב. האמצעים שעמדו לרשותי היו שיחות ייעוץ אישי, דוגמא אישית, וכאשר לא הייתה ברירה אחרת ענישה. במשך תקופה זו רכשתי ניסיון, שלא יסולא בפז, בהבנו נפש האדם ומורכבותה, אך אף פעם לא היה די בכלים שהצבו העמיד לרשותי.

* * * *

"דרך רובים, לא לזוז! אחת, שתיים, שלוש...ירי!" הכדורין שרקו מה'עוזים'.

"לא רע!" קראתי לעבר החיל שירה, "כמעט פגעת בול!"

התפקיד החדש שלי היה לאמן מחדש את כל חיילי בסיס חי האוויר, בו שירתתי, בירי מטווחים בנשק האישי. היה זה קורי רענון, אותו עברו גם הקצינים הגבוהים. העובדה שנבחרת למשימה שתכליתה היה לשפר את תפקודם של קציני וחייל הבסיס, החמיאה לי. ואמנם היה זה אתגר לא קטן. עשיתי או תפקידי מתוך שמחה וגאווה.

אך בעוד אני עושה את המוטל עלי בתחום אימוני ירי, החי מתקמת 'מזימה'; מישחו 'שם אותי על הכוונת' שלו.

* * * *

הטלפון במשרדי צלצל וצלצל. מוזר. יום העבודה כבר הסתיים ורוב המשרדים בבסיס כבר שבתו. מי יודע שאני עדיין כאן?

"הלן, מי זה?" מן העבר השני ענה לי ברוך קול גברי: "שמי יורם. פגשתי אותך בהסעה. אני יודע שאת עובדת שעות נוספות. אני בעצם יודע עליך די הרבה."

הדברים נשמעו די מצמררים, אך עם זאת, עלי לחודות, גם מסקרנים. קבענו פגישה והפכנו לידידים. ליותר מכך לא הייתי מוכנה, כי לא רציתי שדבר יפגע בתפקידי. היה לי תפקיד מכובד ורציתי לשמור על שמי הטוב.

משרדו היה חשוך. הוא שם לב לכך שאצלי עדיין דלק האור. הוא חשב לעצמו, "אני אגש אליה. אשיג אותה, ויהי מה!" וכך, כשהוא נחוש בדעתו ומצויד בתכנית פעולה מתוחכמת הוא השיג את מטרתו!

כעבור מספר חודשים, בעומדנו בחברת בני משפחה וחברים בבית כנסת מהודר בתל אביב, לנוכח פניו הקודרים של הרב, נאמרו המילים: "הרי את מקדשת לי..."

אמי לא ראתה בעין יפה את הנשואים הללו. היא חשה שהדבר ייגמר ברע. היא הציעה שנבטל את החתונה בעוד מועד.

"הו, אמא, עניתי, "איחרנו את המועד, ההזמנות כבר נשלחו!" לאחר שנה ומחצה התגרשנו.

בדרך לבגרות איבדתי כמה ממידות המוסר. נסחפתי בתשוקה עזה להיות 'כמו כולם', ואיבדתי את בתולי לפני נסיעתנו למקסיקו, בהיותי בת 17. זו הייתה חוויה קשה מאד; היא מוטטה את חומת הכבוד שהגנה עלי כאישה, והותירה בי צלקות עמוקות. הגבולות נפרצו וכך חל שוני באמות המוסר בהן דבקתי. עכשיו, אחרי גרושיי, מצאתי עצמי מתגוררת עם בחור יפה ורגיש, אותו אכנה בשם הבדוי, "דני."

דני היה נבון, חביב מאד ומלא פוטנציאל, שמשום-מה לא נוצל. צל כבד מן העבר הלא-רחוק העיב על חיו, אך אני לא ידעתי על כך דבר. מאוחר יותר נודע לי שהוא סובל ממחלה נפשית קשה, אך כשפגשתיו לא ניכר בו דבר. דני, בעל 'לב הזהב', אהב לעזור לכל אחד. הוא למד בקורס למדריכי תיירים. החלטנו להינשא.

"האם את יודעת למי את נישאת?" הדהד קולו של אביו של דני. ישבתי לצדו של דני, וכרגיל ניהלנו שיחה ידידותית מאוד. צחקקתי.

"כמובן שאני יודעת!" הגבתי בביטחון רב. "הרי אנחנו כבר יחד כשנה ומחצה!"

שאלה זו, מפיו של אדם שלמדתי להוקיר ולכבד, נשמעה מוזרה. שאלה זו טמנה בחובה משהו... הדי משפטים ושביבי דברים ששמעתי בעבר החלו מתחברים זה לזה; "דני היה בדיכאון שמונה חודשים..." ; "הרופאים קראו לזה דיפרסיה מאנית..." ; "הציעו לו להשתמש בליטיום אך הוא סרב..." ; "הוא נעשה משוגע. שחצן. הימר אלפי דולר בהרפתקאות עסקים..." ; "זה יכול לחזור בכל רגע, או אף פעם..." ; "הכל התחיל אחרי מלחמת יום כפור, כשחברו חטוב נהרג..." ;

הדברים הדהדו בזה אחר זה במוחי, אך הקלתי בהם ראש.

פרק ז שלי לנצח

"על כל היחידות להתייצב בתחנת האיסוף הקרובה. אני חוזר:
על כל היחידות..."

קריין הרדיו הקריא את ההודעות בקול נרגש. שוב מלחמה!
מזה זמן רב שגבול הלבנון היה 'קוץ בבשרה' של מדינת ישראל.
ממנו חדרו מחבלים שטבחו באזרחים שלווים. חייהם של
התושבים בישובים שעל גבול הלבנון היו נתונים לאימה ולפחד.
פגזים וטילים נורו מן הצד השני של הגבול כמעט בכל יום. מה
שהתחילה כפעולה מוגבלת, שמטרתה הייתה לבלום את מעגל
האימה, הפכה למלחמה במלוא מובן המלה. מלחמת "שלום
הגליל" החלה.

היה זה בתחילת חודש יוני, שנת 1982. קבענו את מועד טקס
החתונה והמסיבה העליזה שתכננו, ליום השביעי ביוני.
הטלפון צלצל. "כן, אני מבין." דני דיבר במחירות לתוך
שפופרת הטלפון. "אתייצב כמה שיותר מחר."
התבוננתי בו. "עליך להתייצב בבסיס, נכון?" הוא נענע בראשו,
כשעל פניו הבעה רצינית. "אני הולכת אתך," אמרתי, "ואומר
למפקד שלך שעליך להשתחרר כדי להינשא."
כהרף עין היינו במכונית שלקחה אותנו לבסיסו של דני בגליל
התחתון. הייתי לבושה במחלצות מכיוון ששיחת הטלפון הגיעה
אלינו כשחזרנו ממסיבה. השעה הייתה אחת לפנות בוקר.

"תודה! תודה!" לפתתי בחוזקה את הגבר השרירי והעצור,
מפקדו של דני, כשאני נושקת לו על לחיו.
"ראיתו?" לחשו החיילים שחיכו להוראות, "המפקד מסמיק!"
התעלמתי כליל ממבטיהם. בכל לבי הייתי אסירת תודה על כך
שלמרות מצב החירום, קבלנו דני ואני רשות להינשא ולבלות
שלושה ימים יחד, לפני שיהיה עליו להתייצב בצבא. זה היה לא
פחות מאשר נס!

מאז ממשיכים לספר באותו בסיס על היום בו המפקד הסמיק!

העצים היו מוארים. איזה לילה! חודש יוני הוא חודש מתאים ביותר למסיבות גן בפרבריה הצפוניים של תל אביב. הייתה זו גינתם היפה של הוריו של דני, אנשים שחשתי כלפיהם יחס חיבה חמים. הם התגוררו באחד משכונותיה היוקרתיות ביותר של תל אביב.

* * * *

הייתי מאושרת. הפעם גם אמי הייתה שותפה לרגשותיי. סוף סוף הייתי עם האדם הנכון, ממשפחה נכונה, קל וחומר מקומו של האירוע, שחיה לעילא ולעילא.

בגדי החתונה של דני ושלי היו בגוון בהיר, כמעט לבן. חמותי, שבדרך כלל אינה שופעת מחמאות, הייתה חייבת להודות שנראנו ככוכבי קולנוע! שערותיי גלשו על כתפי, ופרחי יסמין קטנים היו שזורים בהן. חזותינו אמרה רעננות, עושר וחיוניות.

קהל המוזמנים השתק בעת שהרב המוכר מאקרני הטלוויזיה, מנחם אבידור הכהן, רמז בידו על תחילת הטקס. "הפעם זה לנצח," לחש לי הלב. בטבעת זו את מקודשת לי כדת משה וישראל..." נשא הרב את קולו, כשדני מחרה-מחזיק אחריו.

* * * *

"מהר, חברו אותה למוניטור אין לה די פתיחה! הביאו את ד"ר חן (שם בדוי). ד"ר חן בתורנות היום." כל כך הרבה ציטוטים, כל כך הרבה ידיים, כל כך הרבה רעש, והדבר היחיד שרציתי היה ללדת בשלווה! אפילו הבאתי עמי את הסריגה שלי לבית החולים, צבעתי את ציפורניי (כן, אפילו בכפות הרגלים). רציתי להתייפות לרגל האירוע החגיגי - לידת ילדי הראשון! בין הנשים בחדר ההמתנה הייתי היחידה שעל פניה היה נסוך חיוך. דני ואני הכנו עצמנו ללידה טבעית. היינו סמוכים ובטוחים...

"ניתוח קיסרי? לא! אני אלד בלידה טבעית!" פסקתי.

"האם את רוצה להרוג את תינוקך?" שאל אותי הרופא בקול מאיים. כל הסטודנטים לרפואה שהתגודדו סביבי נענעו בראשיהם, כשהם מסכימים עם כל מלה ממלותיו של הרופא. "זה ברור שאת צרה מדי ושאין ביכולתך ללדת בלידה טבעית." מחשבה חלפה לה במוחי: האם אלוהים לא ברא נשים כדי ללדת? אולם איש לא שעה למחאותיי.

"את חיילת טובה!" אמר לי הרופא המרדים, כשהוא מנסה לעודד אותי. "זריקה זו תשתיק את פלג גופך התחתון, אך את תישארי בהכרה מלאה..."

לאחר כשעה הביאו אלי צרור. "מה שמה?" הם שאלו אותי. לא יכולתי לראות אותה, ולא הניחו לי לגעת בה. "מהר," אמרתי לעצמי "אני זקוקה לשם!" לבי זעק: "הלוואי ויכולתי לגעת בה!"

"שמה עדי," הפטרתי, לאחר דקה. הם נטלו אותה ממני כאילו לא הייתה שלי כלל.

"אנדראה," אמרה אמי הדואגת שהתיישבה לצד מיטתי, "אין דבר, את תצאי מכאן בעוד שבוע ואני אעזור לך לטפל בעדי." היא ניסתה לנחם אותי, כיוון שפני העידו על מפח נפשי. כשהייתי ילדה למדתי שעלי להיות חזקה. ניסיוני בילדות לימדני שחולשה לא זוכה להערכה. בשום פנים ואופן אין לגלות חולשה! אבל עכשיו, למורת רוחי, הייתי חלשה והנה, דווקא אמי היא זו שסועדת אותי. "אמא," אמרתי, "יש לי בת בה לא נעתי, שאותה לא ראיתי ולא הנקתי - כמה שהייתי רוצה לעשות זאת!" הייתי על סף דמעות. מראי היה מעורר רחמים; הייתי מחוברת לכמה מכשירים, אך שדי שפעו חלב, והייתי חייבת להניק את בתי.

אמי בעלת התושיה לבשה חלוק לבן, ותוך דקות, כאילו כבמטה קסם, חזרה לחדר כשהיא דוחפת עגלה שבתוכה עריסתה של בתי הישנה. היא הרימה את התינוקת בזרועותיה ומסרה לי אותה.

בתי! כמה יפה! בעלת שער רך וכחה, ועור פנים צח עם לחיים וורודות. מששתי אותה בזהירות - בדקתי אצבעות ידיים ורגליים. כל כך עדינה! נסיכה של ממש! מאוחר יותר אמרה האחות שהיא הייתה אחת התינוקות היפים ביותר שנולדו אי פעם במחלקה.

"עדי" איננו רק תכשיט. פרוש המילה הוא גם - "שלי לעד, שלי לתמיד!"

"שאי סניב עיניך וראי, כולם נקבצו, באו לך, חי אני נאום ה', כי כולם כעדי תלבשי ותקשרים ככלה" (ישעיה מ"ט 18).

פרק ח

בריאאות, בריאות, בריאות!

"שלום!" אמרתי לזבנית. "האם יש לך חלב סויה, והאם את יודעת משהו על אלרגיה לחלב?" נכנסתי לחנות הטבע המקומית בעיר הרצליה, מקום בו עשינו את ביתנו.

המוכרת הסתכלה עלי בתימהון, משל שאלתי אותה "איך מגיעים אל הירח." מן הסתם היא לא ידעה הרבה על תזונה. פניתי לדני ולחשתי, "אני יודעת יותר על תזונה מאשר הגברת הזו. בקלות אוכל לפתוח חנות טבע בעיר." הוא הסכים אתי.

תוך פחות מחודשיים פתחתי את החנות הראשונה שלי. חותני האהוב השקיע סכום כסף שסייע לי בפתיחתה. הוא היה בטוח שאצליח.

דני עבד כמדריך תיירים עצמאי ולפיכך היו עונות בשנה בהן היה מובטל כתוצאה משפל בעסקים. הוא עזר לי אפוא בטפול בעדי, בהביאו אותה לחנות לצורך הנקה. החנות הייתה סמוכה מאד לדירתנו.

המאמץ אכן נשא פרי. קניתי לי ידע בתחום התזונה, הבריאות ובני אדם בכלל. נרשמתי לבית הספר לבריאות טבעית בתל אביב, כשאני ממשיכה בלמודים לתואר Ph.D. בבריאות ובתזונה. החיים היו טובים!

"רונית", אמר דני יום אחד, "מדוע שגם את לא תעסקי בהדרכת תיירים? הרי יש לך רשיון וידע בשפות. את תצליחי! מה גם שהרווחים חס נאים למדי."

בגיל שנה החלה עדי להיגמל. ראיתי ברכה בעמלי בחנותי, כשבידי מסייעת עובדת מוכשרת ונאמנה. חמותי נתנה לי עזרה של ממש בטפול בעדי, כשהדבר הסב לה קורת רוח מרובה.

קיבלתי את הצעתו של דני. תוך זמן קצר ביותר מצאתי את עצמי מנהלת משק בית, מתפקדת כאם, מדריכה תיירים, לומדת תזונה, מנהלת חנות ונותנת ייעוץ תזונתי. הייתי בת 24, בריאה

ותוססת, חדורה באמונה שהחיים אינם יכולים להיות טובים יותר.

* * * *

היה זה יום חם, יום לוחט - קיץ ישראלי טיפוסי. הייתי בירושלים עם קבוצה של חמישים תיירים. ביד נשאתי דגל ומוט ולראשי חבשתי כובע גדול. עצרתי, כשאני רומזת לקבוצתי לעצור "הביטו קדימה", קראתי במלא גרוני, כשאני מצביעה לעבר קבוצה של לובשי שחורים; "אלו הם יהודים דתיים מאד. הכ תמיד לובשים בגדים אלו, גם בחום הגדול. הם מתפללים לאלוהי ישראל במקום המקודש ביותר ליהדות. כאן עמד בית המקדש וזהו הנו הכותל המפורסם. אנשים מכל העולם באים לכאן ותוחבים פתקים לתוך סדקי החומה. במקום הזה עונה אלוהים לתפילות. אפשר לצפות לנסים!" כולם היו נרגשים מאד. מתחילת הסיור הם ציפו לרגע זה. הנוף היה מרהיב; הר הזיתים לימיננו, הר הבית משמאלנו, כפת הזהב מעלינו, ומתחתנו, הייהלום שבכתר - הכותל. אבניה הלבנבנות-וורדרדות של חומת ירושלים חקיפו אותנו כעטרה.

"בטרם תכתבו את הפתקים שלכם, עלי לומר לכם דבר-מה." שקט השתרר במקום. "טקס בר המצווה של ישוע מנצרת התקיים כאן, במקום בו עמד בית המקדש. כדאי שתדעו כבר עכשיו שהוא נולד כיהודי!"

הייתי חייבת לומר זאת.

"שמעת מה היא אמרה?" לחשה גברת אחת לחברתה. "תמיד חשבתי שישוע היה קתולי," השיבה השניה, ולאחר הרהור נוסף הוסיפה, "בעצם, כבר עבר זמן רב מאד מאז קראתי בתנ"ך שלי."

"שמתם לב כמה היא יודעת על ישוע? אבל כמובן אם הוא נולד יהודי, ייתכן שיש לה יחס מיוחד כלפיו. מעניין."

* * * *

"את רואה את הזרוע שלי?" שאלה אותי הדרום-אפריקנית הנאה, כשהיא מציגה לפני זרוע שעליה צלקת מכוערת. "לפני שנתיים הייתי חולת סרטן וצלקת זו היא הסימן היחיד שנותר מן המחלה. האדון ריפא אותי בדרך נס."

"האדון?" תמחתי. "האם את מתכוונת לאלוהים?"
היא צחקה ומיהרה לומר, "כן, אלוהים."
ישבנו על המרפסת המרווחת בדירה רחבת-הידיים ששכרנו,
כשלצידנו האורחות של דני. הוא הדריך אותן במשך עשרה ימים
והן השתוקקו מאד לפגוש אותי.
לפני בואן אמר לי דני, "הן מאד תמצאנה חן בעיניך. הן
רוחניות מאד, וכשהן מהללות את ישוע הן עושות זאת תוך כדי
תפילה במה שהן קוראות "לשונות". נראה שהן ממש מאוהבות
בישוע. הן בכלל שופעות באהבה. ממש מוזר!"
היום אין ספק בלבי שבשובן בשלום לביתן שבדרום אפריקה,
אחרי הסיור הבלתי נשכח בארץ, דיבר אלוהי ישראל אל הנשים
הללו: "התפללו למען אחותכן היהודיה בישראל, אני קורא לה."

פרק ט יובל

"כמה נפלא גבי פ.", אמר רופא הנשים המומחה, ששמו נודע בכל השרון. "אני אקבע לך תור לניתוח הקיסרי הבא שלך." "להריוני עדיין לא מלאו חודש ימים. "אתה מה?" שאלתי בתימהון מוחלט.

"את יודעת, אם כבר עברת ניתוח קיסרי, כל יתר הלידות שלך יהיו גם הן בניתוח קיסרי. אגן הירכיים שלך צר מדי. אין מה לעשות!"

"אדוני הרופא," אמרתי לו, "גופי נוצר כדי ללדת. אני אלד בבית, אתך או בלעדיך." "זה יהיה בלעדי, " הוא אמר.

הודיתי לו באדיבות, אך עזבתי את המרפאה בכעס.

* * * *

"נשפי, נשפי, נשמי, נשמי." ציר תקף אותי. "נשפי." כאב. דני עמד לצדי וסייע לי במסירות, כשהוא מזליף מים חמים וקרים, לסירוגין, על גבי כדי לעזור לי להתגבר על הכאבים. סירבתי לקבל את הזריקה המקובלת וההרסנית. ילדתי בבית, ממש כפי שתכננתי.

המיילדת שלי הייתה עולה חדשה מארצות הברית. אישה אמיצה אשר סיכנה את הקריירה שלה שוב ושוב, לא רק בשל העובדה שסייעה לנשים ללדת בביתן, אלא גם בשל כך שחלק מהן, כמוני, עברו בעבר ניתוח קיסרי.

ללא מכשירים, ללא תרופות, ללא התערבות ובדיקות; בידיים אוהבות היא עיסתה את גבי התחתון. למרות שהפתיחה הייתה איטית, כפי שאירע בלידה הראשונה, היא הניחה לתהליך הטבעי לעשות את שלו. האמנתי שהאל ברא את גופי כדי שיוכל לבצע פעולה זו.

בשלב מאוחר יותר בתהליך הלידה, קיבלנו עזרה מרופא מייילד ששיתף פעולה וגילה אחדה כלפי, למרות שגם הוא סיכן בכך את הקריירה שלו.

במשך תקופה ממושכת הכנתי את עצמי ללידה טבעית על ידי תזונה מעולה, ושחייה של כארבעים בריכות מידי בוקר בבריכה אולימפית.

בשבועות האחרונים לפני הלידה ניסיתי לארגן את עסקיי. לא מכבר פתחתי את חנותי השניה וניסיתי למצוא אדם מתאים לניהולה. זו הייתה משימה קשה, משום שחנות זו הייתה גדולה יותר - בת שתי קומות. הקומה העליונה נועדה לייעוץ תזונה פרטי. צברתי מוניטין רב כתזונאית; כתבתי מדור חודשי בעיתון נשים מקומי. הייתי עסוקה מאד ולכן עבדתי עד ללידה.

"דחפי! הנה הראש, עכשיו לאט..."

בתנוחה של חצי ישיבה, כשאני נתמכת על ידי כריות, יכולתי לראות הכל - הנה הוא! בני הראשון - יובל!

למרות שהיה גדול יותר מעדי הוא נולד בטבעיות וללא בעיות. תבנית ראשו הייתה כמו זו של אגן הירכיים שלי והוא יצא החוצה בקלות.

הוא התבונן בי בעיניים גדולות ושלוות מבלי לבכות, כאילו אומר: "אלוהים שלח אותי לומר לך שצדקת!" תינוקי נרדם על חזי. הוא היה יפה וחזק, וינק בעדינות.

בני הנפלא ואני היינו תמימי דעים לחלוטין. אלוהים ברא את גופי למען לידות. איזו שמחה!

* * * *

"ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, בורא שמיים וארץ, ובורא האדם בצלמו..." מלמל המוהל את התפילה בעוד הוא מכין את הכלים לברית המילה.

יובל לא נתן את דעתו על המתרחש כשהוא שוכב רגוע על השולחן שהוכן לטקס.

בני משפחותינו וכמה מידידינו התאספו וחיכו בציפייה.

"האם זה באמת נחוץ?" חשבתי לעצמי. "אלוהים, הולכים לחתוך בבשר בני!"

למעלה בשמיים, קם משיח ישראל מכס כבודו. עוד ילד יהודי נכנס בבריתו של אברהם אבינו. אלוהים שמח!

"אמן!" תם ונשלם. הצרור ההמום והבוכה הוגש לי, כשהכו מסביב מריעים. הערלה הוסרה.

למרות שידעתי שיש למילה יתרון בריאותי המסייע בחיסור הגבר מפני סרטן אבר המין, כאם רציתי לנחם את בני. באותן ימים עוד לא ידעתי שברית זו מצביעה על ברית אחרת, אותה כרו אלוהים עם בני עוד לפני כאלפיים שנה בירושלים. יובל נקרא על שמו של המוסיקאי הראשון המוזכר בתנ"ך (בראשית ד' 21). "יובל" הנו כמובן גם זרם מים הזורם אל נהר א נובע ממנו.

הוא הראה לי נהר מים חיים, מבהיק כבדולח, יוצא מכסא האלוהים וחשה.
(החתגלות כ"ב 1)

פרק י

בדרך למעידה

"דני, אם עד יום החולדת הבא שלך לא יחול בד שנוי, יקרה משהו נורא!" שאגתי. הגעתי עד לקצה גבול היכולת, ולא יכולתי להבליג יותר.

דני היה במצב של דיכאון קשה. זה היה יום הולדתו. הכנתי לו מסיבת הפתעה והזמנתי את החברים האהובים עליו. הזמנתי בדרך מן השורה הראשונה והכנתי ארוחה טעימה ובריאה לכעשרים איש, בסגנון הגשה עצמית. יובל היה בן ארבעה חודשים וינק בקביעות. הייתי תשושה! דני בילה את כל הערב תחת השולחן בחדר האוכל. הוא התנהג כחיה במצוקה. הוא סרב ליטול תרופות והתנגד לקבלת עזרה מכל סוג.

באותם ימים בילינו לילות רבים ללא שינה כשאנו מנחלים שיחות מוזרות ביותר. "הכל ייהרס, את יודעת," הוא היה אומר שוב ושוב. "אנחנו בגירעון נורא בבנק. החנויות שלך לבטח תתמוטטנה!"

לעתים הוא אמר, "אין תקווה! הכל שחור", ועוד כהנה וכהנה דברים מסוג זה בלילות ארוכים ללא שינה, לילה אחר לילה.

"גב' פ. אני מציע לך להכניס את בעלך לבית חולים לחולי נפש," פסק הרופא, "שם לכל הפחות יפקחו עליו." לבי עמד מלכת. "בית חולים לחולי נפש" נשמע לי כמו גזר דין מוות! האם לא די בכך שאחי היקר, אריאל, בילה את שבע השנים האחרונות במוסדות לחולי רוח? לדעתי הדבר לא תרם לשיפור מצבו. חשתי שאם אתן הסכמתי לכך גם דני לא יצא משם. הוא יישאר שם תמיד, כשהוא נתון להשפעת תרופות שונות.

"לא," אמרתי, "אני אאלץ אותו לקחת את התרופות בבית." הרופא, שהיה ממוצא ארגנטינאי, התבונן בי בדאגה ומסר לידי את המרשם.

על אף הבעיה אהבתי את דני אהבה עזה, והייתי מסורה לו. רציתי שיבריא.

* * * *

השמיים היו משובצים כוכבים רבים באותו ליל אוגוסט, לי קיץ ישראלי יפה. קלאונה, עוזרת הבית הדרום-אפריקנית שלי שהייתה כמתנת-שמיים, עזרה לי להשכיב את הילדים לישון. דני, כהרגלו באותם ימים, היה רתוק למיטה. הוא לא עבד. הוא לא קרא. מוחו קדח ומחשבותיו סבבו סחור, סחור. עדי לא הבינה מדוע אביה השתנה כל כך. יובל אפילו לא הכיר את אביו, משום שהקשר בין שניהם היה קלוש ביותר. בעבר דני תיפקד כאב חם, אך מצבו המעורער שם קץ לכל כוונותיו הטובות. התיישבתי על כסא במרפסת בדירתנו, כשאני מעשנת אח הסיגריה היומית. בחיותי ערה לבריאות הגוף הרשיתי לעצמי רק סיגריה אחת, או שתיים, בסופו של יום. היה זה מעין טקס שחתם עוד יום מייגע וחסר תקווה. הרמתי את רגליי והנחתי אותן על כסא בו השתמשתי כהדום. "אלוהים", אמרתי, כשאני מתבוננת בשמיים, "אם אתה נמצא שם, רפא את בעלי." הייתה לי תחושה ברורה שתפילתי נשמעה.

* * * *

"מצאי תרנגולת שחורה המטילה ביצים", אמר הרב. "קחי ביצה אחת ושברי אותה בכניסה לביתך. זה בשביל בעיית המין שלך. אחר כך קחי חול ו..." והוא המשיך והמשיך. איש מוזר, הרב הקבליסטי הזה! באמצעות גימטרייה הוא גילה שעוד מתחילת יחסינו כמעט ולא קיימנו יחסי אישות. דני חסר, כמעט לחלוטין, דחף מיני. בששת השנים האחרונות הייתי אישה דחוייה. שני הריונותיי היו כמעט בבחינת נס.

התמודדתי עם הבעיה על ידי עבודה מאומצת, עסקים ולימודים. בתקופת שפל בעונת התיירות, כאשר דני לא עבד, נטלתי על עצמי את עול פרנסת המשפחה. העובדה שמגיל צעיר ביותר למדתי לעמוד ברשות עצמי עמדה לי גם הפעם. כבר אז ידעתי שאם אתאמץ מאד אוכל להגיע להצלחה כלכלית.

עכשיו ניהלתי את שתי חנויות הטבע שלי, את מרפאת הייעוץ ויחד עם זאת למדתי תזונה ורפואת המזרח הרחוק. מדי פעם הייתי אף יוצאת ליום הדרכת תיירים. את יובל המשכתי להיניק, טיפלתי בעדי וכמובן גם בבעלי בן השלושים וחמש, שאת השנה

האחרונה בילה באפס מעשה. דני לא פסק לראות שחורות, סרב לקבל עזרה ולא היה מסוגל לעבוד או להתמודד עם החיים. הגיע יום בו מאסתי בכל; לקחתי מקל מטאטא והכרחתי את דני לצאת מן המיטה! האין מכשפות משתמשות במטאטאים? והרב ההוא, זה שעסק בקבלה, עם המרקחות המוזרות שלו, האם הוא לא עסק בכשפים?

* * * *

"יום הולדת שמח!" פרצה אמי לחדר. "יש לי מתנה נפלאה עבורך!" היא אמרה, כשהיא מגישה לי חבילה עטופה בקפידה. קילפתי את העטיפה בקוצר רוח. היה זה ספר - לרקוד באור - מאת שרלי מקליין.

מזה שנים רבות שאמא היא אישה 'רוחנית'. היא עוסקת ביוגה ובמדיטציה. היא משתייכת לקבוצה 'נאורה' ומאד מובנית אשר נפגשת תמיד כשהירח מלא. במפגשים הללו 'שולחים אור', ומצפים שהאישה העומדת בראש הקבוצה 'תקבל' מסר מאת ישויות רוחניות. אמא הגיעה לשלבים מתקדמים מאד בחוגים הללו. כקוסמטיקאית העובדת בבית הייתה לה אפשרות לחלוק את דעותיה והשגותיה הרוחניות עם כל מי שהיו מוכנות להאזין לה... לי לא היו נטיות בכוון זה, אולם עכשיו הייתי בשלה להתגלות רוחנית שתסייע בידי למצוא הסבר למצבי המשפחתי ולהתמודד אתו.

* * * *

"אלוהים, אם עולם רוחני זה קיים, הראה לי זאת באמצעות לוח הקוסמים (וויג'י)". כרעתי לצד מיטתי כשאני מתפללת כמעט מתוך יאוש. נראה ששרלי מקליין מצאה את התשובות באמצעות 'תיעול רוחני'. היא הייתה שחקנית ידועה ומכובדת. גם אני רציתי לדעת את האמת.

מאוחר יותר הייתי עתידה לקרוא פסוק בתנ"ך האוסר על כשוף מכל וכל, אבל אז לא ידעתי על קיומו של האיסור. האם באמת החילותי להכנס לעולם הכשוף, לעולמו של השטן שנקרא בספר הבריתות "עולם החושך"? הייתי כה בורה שאפילו לא ידעתי שאסטרולוגיה, גימטריה ודומיהן קשורות בכשוף ושאלוהים

הטיל על כל הדברים הללו איסור חמור. באותה עת כל שרציתי היה רק 'לגעת במציאות'.

וכך, תוך מספר שבועות הופיע בחיי הלוח, וזאת חרף העובדה שבארץ לא ניתן היה אז להשיגו. לוחות הוויג'י היו אסורים לפי חוק. המעשה שאירע כך אירע:

חודש עבר מן היום בו ירדתי על ברכיי והתפללתי שאלוהים יגלה לי את עצמו באמצעות הלוח. לא סיפרתי לאיש על כך. יום אחד קראה לי האחראית על החנות שלי. "רונית", היא אמרה, "האם את יודעת שלמישל (שם בדוי) יש לוח וויג'י?" היא לא ידעה כלל על התפילה שלי.

עוד היא מדברת ואני נזכרת בתפילתי. "מהרי ליצור קשר ביננו", אמרתי.

"היא אינה מוכנה לעשות בו שימוש למען אף אחד, רק למען הצרכים שלה. היא מדיום, את יודעת!" הייתה התשובה.

"בבקשה", התחננתי, "קשרי אותי אתה. היא תפגוש אותי." למרות שהיא נתנה לי את מספר הטלפון, התקשרה היא עצמה למישל ואמרה לה, "רונית רוצה שתעזרי לה באמצעות לוח הוויג'י שלך."

תשובתה של מישל הייתה, "רונית? או, הרוחות כבר אמרו לי שחיא תתקשר. כמובן! אמרי לה לבוא." מתוך סיפוק רב התקשרה אלי מנהלת החנות שלי והודיעה לי שמישל תקבל אותי. "ידעתי, עניתי לה, "ידעתי שחיא תקבל אותי!"

ביום המחרת נסעתי במכוניתי לדירתה של מישל. פגשנו זו את זו בחיבוק. חבבנו מאד אישה את רעותה. היא ניחלה מועדון בריאות בסמוך לחנותי ואף הייתה לקוחה שלי. נכנסנו לדירתה. היא הראתה לי את לוח הוויג'י וכיצד משתמשים בו.

לאחר מספר ימים מנהלת חנותי השניה, סנדי, החליטה לבקר את משפחתה בקנדה. לפני שעזבה בקשתי ממנה, "סנדי אנא חפשי לוח וויג'י בקנדה והביאי לי לפחות שניים." היא הסכימה.

עם שובה, לאחר שבועיים, הגיע לידי הלוח המיוחל. "רונית", היא הסבירה, "הלכתי לחנויות טבע ולמקומות אחרים אך ללא הצלחה. אך בחנות צעצועים אחת מצאתי לוח. הוא היה האחרון שנשאר בחנות. שילמתי עבורו בשנים עשר

הדולר האחרונים שהיו לי בכיס! זה פלא ממש, כי לא חשבתי
שאצליח למצוא לוח כזה. גם כספי הלך ואזל."
היא הגישה לי את הלוח, ואני לקחתי לדירתי.

* * * *

"אנדראה", קראה אמי בהתרגשות, "נחשי מי הגיע ארצה
ומעוניין מאד לפוגשך?"
ידעתי! לבי אמר לי כל העת שיום אחד הוא יגיע. "זה פרד (שם
בדוי), לא?"
"כן!" קראה אמי. היא אהבה את פרד כבן, אך אנו לא התראינו
מזה שמונה עשרה שנה.

פרד היה בן דודי האהוב. גדלנו יחד עד שמשפחתנו עלתה
ארצה. אהבנו זה את זה כפי שרק ילדים מסוגלים לאהוב.
במשחקינו הוא היה ה'אבא' ואני ה'אמא', וביחד 'טיפלנו' באחי
ובאחיותיי הקטנות.

לבי שאט במהירות של 300 קילומטר לשעה! שנה בדיוק חלפה
מיום הולדתו האחרון של דני, יום בו חזיתי שדבר נורא יתרחש
אם לא יחול שנוי במצבו. היה זה השנוי הגורלי שנקש בדלתי.
"אולה!" קרא פרד, בספרדית, וללא מלה נוספת הרים אותי אל
על וחיבק אותי ב'חיבוק דוב'. הוא היה חזק, גברי, שזוף, יפה
ואמיתי. המבטא שלו, תערוכת ארגנטינאית וספרדית, היה מאד
חינני בעיני. עינינו נפגשו במבט ארוך. בחנו אחד את נשמת השני,
כשאנו מנסים לגשר על פער של שמונה עשרה שנות ניתוק.

פרק יא

ניאוף

"נואף אישה חסר לב, משחית נפשו הוא יעשנה" (משלי ו' 32)

"אם דני יבגוד בי אי פעם, אסרס אותו," הייתי נוהגת לומר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים. בתקופת הריוני הראשון בילינו מספר ימים בחולנד, בביתם של חברים טובים. הם היו 'משוחררים' מאד ונהגו להחליף בני זוג. רציתי שעמדתי בנוגע לנאמנות בנישואין תהיה ברורה להם. בחלתי ב'שחרור' מעין זה. חורי היו נאמנים זה לזו, והם שימשו מופת עבורי בנושא זה. אולם פרד? זה היה דבר אחר! הייתי במצוקה, כשהחידלון מכרסם בי. לגבי דידי הוא היה 'מושיע'. פניתי אפילו ל'מדריכים הרוחניים' שלי וקיבלתי מהם איתותים להמשיך בכוון זה.

ראשי היה סחרחר עלי. לאחר כשש שנים של דחייה מבעלי זכיתי סוף סוף להיות נאהבת כאישה. חברים יעצו לי להיפרד מדני, כי המצב, כפי שהיה, תבע ממני רבות, בייחוד משום שדני לא החלים מחוליו. התשובה שהשבתי להם הייתה, "לא הייתי עוזבת איש שנמצא על ספינה טובעת, ובוודאי שלא את בעלי!" הייתי כל כך מלאת תקווה! אבל כעת ידעתי שאני עצמי טובעת. "דני," אמרתי באותו יום, "אני יודעת ששמת לב לכך שמשהו מתרקם ביני לבין פרד."

הוא הניע ראשו ביאוש, אך בעיניו היה עדיין ניצוץ בריא של קנאה. "אני רוצה שתדעי," הוא התריס נגדי, "שאם נתגרש הילדים יישארו איתי. את תקבלי אותם רק על גווייתי המתה!" זה היה האיש בו טיפלתי כתינוק! הוא נשמע מריר ונקמן. כבר אז ידעתי את הכתוב בשיר השירים, "עזה כמוות קנאה." בגבר זה, שהיה בלתי שפוי וחסר און גברי, החלו להתעורר סוף סוף רגשות טבעיים! כמה מוזרים החיים!

"אנא אל תתגרש ממני, דני!" התחננתי. "תן לי זמן, ממש כפי שגם אני נתתי לך זמן. דבר זה חזק ממני. אנא חכה לי." ביקשתי

חסד מדני, כי הגעתי למקום שאין ממנו מוצא, ולא הייתה לי שליטה על המתרחש. היה זה כאילו נסחפתי בסופה שחלפה על פניי. הייתי מיואשת וחסרת אונים כשאני ממשיכה לקבל הנחיות מן 'הרוחות'. לא הבחנתי אז שהדרכתן הייתה בניגוד לכל מערכת העקרונות שלי. פסעתי בדרך הקיצור המובילה לאבדון. למושגי 'טוב' ו'רע' כבר לא הייתה כל משמעות בחיי. ריסון עצמי ואחריות היו מושגים 'מרובעים' ומסורבלים. ראשי היה סחרחר עלי ובפנים שמעתי קול זמזום. האם אני משתגעת?

* * * *

"הנה," הושטתי את ידי בחיפזון ובקוצר רוח ומסרתי פתק מבולבל לאחראית על החנות. על גבי פיסת נייר זו כתבתי כלאחר יד את הדברים הפזיזים והאוויליים ביותר שיכול אדם להעלות על דעתו. נאמר שם: שלום. אני נוסעת לאילת עם המאהב שלי. עכשיו ישנה משמעות לחיי. שמרי על החנות ואל תדאגי.

היה זה השבעה באפריל 1988. פעלתי בהתאם להנחית 'הרוחות'. הן נקבו ביום זה כתאריך שבו היה עלי לעזוב את האזור, כדי להפוך לכלי שרת בידיהן באילת הימשוחררת. בני ישראל חצו את ים סוף כאשר אלוהים, באמצעות משה, שיחרר אותם מעבדות לחרות, וחנה אני הולכת בכוון ההפוך! מתוך בחירה ובורות שעבדתי את עצמי לשטן באמצעות לוח הוויג'י. כמה ימים קודם לכן הייתי בקורס ליוגה. דני בא לאסוף אותי הביתה. נדף ממנו ריח נעים. הוא היה מגולח למשעי ואף לבש בגדים נאים. בדרך נס הוא התעשת, מן הסתם בשל המצב!

"הנה," הוא דיבר אלי בקול שבור ובנמיכות רוח, "הבאתי לך פרחים."

התקשחתי. "מה הוא מנסה לעשות?" חשבתי לעצמי. "כבר שנים שהוא לא הביא לי פרחים!"

בקול רם אמרתי, "תודה," כשאני מתאמצת לעלות חיוך על פני ולא להסגיר את מחשבותיי. דני היה רך יותר מאשר אי-פעם. הוא ניסה להחזירני אליו בכל כוחו. לשבריר שניה נגעו הדברים ללבי. אף פעם לא ראיתי אותו כה כן, כה פגיע. הוא אכן התחרט חרטה של ממש, אך ביוגה לימדוני לשלוט ברגשותיי ולא לאפשר לנסיבות להשפיע עלי. הקשתי את לבי כלפיו. הנה, גם לבי הפך לב אבן.

* * * *

"אנחנו ממריאים בעוד עשר דקות," הודיעה הדיילת בקולו המתנגן.

הידקתי את חגורת הביטחון כיביתי את הסגריה. בבגדי הוורודים-צהובים נראיתי כגביע מלא בגלידה המצפה לשפתיו שיפרד. הוא היה אמור לפגוש אותי בשדה התעופה. התכווננו לעסוק ב'עניינים רוחניים'.

במקום אחר במדינת ישראל בכה ילד בן שמונה עשר חודש ולא הייתה אם שיכלה לנחם אותו. "איפה אמא?" הוא שאל, שוב ושוב ושוב.

ילדה שגילה כמעט חמש יושבה בקרן מיטתה, לבה כבד עליו ועיניה מלאות דמעות, כשהשאלה מנקרת במוחה: "מה קרה לאמא?"

המטוס עמד לנחות ולבי פרפר בקרבי. "מיד אראה אותו שוב," אמרתי לעצמי. הייתי מלאת צפיות אך יחד עם זאת לא לגמרי בטוחה. חשש החל מתגנב ללבי, "...ומה אם הוא לא שם?" ביורדי בכבש המטוס חשבתי לעצמי, "הנה עזבתי הכל למענו, ומה יהיה אם הוא יעזוב אותי...?"

בעוד מחשבות אלו מפרות את שלוותי הבחנתי בדמות גבוהה, כהה ובעלת שיער ארוך. זה היה פרד שחיכה לי. אבל מדוע הוא פוסע כה וכה במקום לרוץ ולפגוש אותי? מדוע הוא נראה כה מודאג?

מה הוא מלמל לעצמו? האם הוא נרתע? אלוהים...!
 "שלום!" עמדתי לצדו והוא אף לא הבחין בי... "את כאן," הוא אמר כשהוא מחיך חיוך מאולץ, או שמא זה דמיוני שמתעתע בי?
 "את נראית נהדר," הוא המשיך כשלקולו נימה לא משכנעת.
 "בואי, נלך!"

* * * *

"הלו!" פרד לפת את שפופרת הטלפון. "איך היא מרגישה? מה? מתי? החלוייה מחר באחת אחרי הצהריים? אהיה שם."

פניו של פרד היו חוורות כסיד כשהוא הסתובב לעברי. הדודה
חואניטה נפטרה והיה עלינו ללכת להלוויתה ביום המחרת.
בהיותנו בני דודים היו לנו קרובי משפחה משותפים.
שכרנו מכונית. אני נהגתי וכעבור חמש שעות היינו בתל אביב.
פרד היה מתוח מאד. כל המשפחה שלנו תהיה שם, ונוכחותנו
ביחד תאמת את כל השמועות.

פרק יב

חרות שטנית

גענועי לילדי הלכו וגברו. לפני ששבתי לאילת הספקתי לפגוש את בתי. שאלתי אותה, "עדי, האם היית רוצה לבוא עם אמא לאילת?"

"כן!" הכריזה, כשהיא סופקת את כפות ידיה בסיפוק. בלא לומר דבר לאיש, לקחתי אותה אתי לאילת. דני רדף אחרינו, מצא אותנו בבית המלון ויחציל את עדי מידי. שוב הייתי לבד!

החילותי מתקוממת נגד הדרכת הרוחות. באחת מאותן 'ההתקוממויות' עליתי על מטוס וטסתי לתל אביב כדי לראות שוב את ילדי. לב האם שבי החל להתעורר למציאות הכואבת של חסרון ילדי. שום רוח שבעולם לא תצליח להרחיק אותי מהם.

"שלום, מישחו בבית?" קראתי. כל כך רציתי לראות אותם! חבר בא אתי מאילת וחיכה לי במכוניתו.

"הכנס אותם! מהר! כסה לחם את העיניים. אל תניח להם לראות אותה. היא משוגעת!" צעק דני. אחיו יצא מן המכונית כשהוא חובט בי, כאילו היינו בזירת האבקות. דני יצא מגדרו, והפעיל גם הוא אלימות נגדי. הוא בעט בי ודחף אותי למכוניתו של חברי הנדהם.

הייתי בחלם ומלאה חבורות. את היום סיימתי אצל הגינקולוג, כדי לוודא שבעתיד אוכל להיכנס שוב להריון...

* * * *

"את יכולה לבא איתנו מרצון, או שיהיה עלינו לכפות זאת עליך," נאמר לי.

ארבעה גברים ממשפחתו של דני, ואחותי החורגת, גררו אותי בניגוד לרצוני והכניסו אותי למכונית. לפני שעלה בידי לתפוס את המתרחש מצאתי את עצמי בבית החולים המקומי לחולי נפש. הוכנסתי פנימה ושמעתי את הדלת נטרקת מאחורי.

אח, שעל פניו נסוך חיוך רחב, ניגש אלי. "הנה, מותק," הוא אמר, "הבאתי לך פיגימה. את יכולה להחליף את בגדיך בשירותים."

נתתי בו מבט זועם. הוא נרתע, נסוג לאחור והסתלק, כשהוא משאיר אותי בעגמת נפשי, כשלגופי עדיין שמלתי היקרה. סירבתי לאכול. פסעתי הנה והנה כלביאה בכלוב. לפתע שמתי לב לכך שעל כל החלונות היו סורגים! המקום היה מבוצר! לפתתי בידי את אחד הסורגים, כאילו מתוך ניסיון נאש לעקור אותו מן החלון. אפי בצבץ החוצה. היו שם ורדים, אך ריחם לא הגיע לחדר. אישה, שהתפתלה מייסורים, נרגעה ונאלמה דום דקות מספר לאחר שנתנו לה זריקה. פה אין ניחומים - רק מזרקים.

* * * *

מזווית עיני הבחנתי בגבו ובעור פניו הכהה. דני חזר. הוא נשען על הדלפק ולחש לפקידת הקבלה: "אל תוציאו אותה מהר מדי, היא מסוכנת! אל תאמינו לשום דבר שהיא אומרת! היא תתעתע בכם. היא שחקנית טובה. אל תשחררו אותה!" כשהוא ספוג בארס וביאוש הוא לא הרפה ממנה. "אדוני, אנחנו יודעים מה עלינו לעשות," היא ענתה לו בטון חד וחלק ובאלגנטיות מוגזמת פתחה את הדלת הכבדה כשהיא מורה לו את הדרך החוצה. בלית ברירה נאלץ דני לעזוב את המקום.

לבי חישב להישבר. למרות שהייתי רדופת שדים עד לעמקי נשמותי, נותרה בי יכולת הבחנה. הנה האיש שאהבתי, שסעדתי, שלו דאגתי ושאותו כלכלתי. איש שאותו אהבתי יותר מאשר את חיי שלי, האיש שסירבתי, לא מכבר, להכניס לבית החולים לחולי רוח, כאשר מצבו הנפשי היה בלתי נסבל... התקשיתי להאמין שהיה זה דני שעמד כאן עתה כדי לוודא שלא ישחררו אותי. עכשיו הוא נוטר ונוקם; במהלך השתלשלות העניינים העגומה חלחלו שטנה ומרירות למעמקי נשמתו.

* * * *

מה שנותר בלבי התנפץ עתה לרסיסים! מאותו רגע ואילך התמוטטו כל מנגנוני ההגנה הטבעיים שלי. עכשיו הייתי כלי

משחק בידי הרוחות. חלק מנשמתי נמוג, עד לרגע בו חוברתי מחדש בכוח האהבה, בידו של אוהב נפשי.

לאחר שלושה ימים היה בידי מסמך שלא יסולא בפז. הייתה זו יתעודת שפיות'. בשלושת הימים האחרונים רואינתי על ידי חמישה פסיכיאטרים, עובדת סוציאלית ופסיכולוגית חביבה. הם 'הפכו אותי מלמעלה למטה'. הם חטטו בנשמתי, כשהם שואלים, בשפה מדעית מנוכרת, את השאלות הפוגעות ביותר.

מאחר והייתי תזונאית ויועצת בענייני בריאות, עניתי להם באותה שפה, כשאני מעסיקה את מוחותיהם בתרגילים אינטלקטואליים.

"נו, באמת," הם ניסו, "היי הגיונית, רק חתמי על מסמך זה ותוכלי להישאר פה לחמישה עשר ימי מנוחה. את זקוקה למנוחה!"

שבע זוגות עיניים בהו בי, כשהן מנסות למצוא נקודות תורפה. אני שילבתי רגל על רגל, באורח ענייני ועניתי, שאני נחושה לא להישאר: "אילו הייתי רוצה לנוח הייתי בוחרת באלפים השווייצריים ולא במקום זה." מיאנתי לחתום על מסמך כלשהו.

הפסיכולוגית, היחידה שהפגינה טוב לב, צידדה בעמדותי ומסרה דיווח חיובי ביותר. "היא קצת רגשנית, אבל אני רואה סימני מחלה," היא כתבה בדברי הסיכום שלה.

הה! שחקתי לפי כללי המשחק שלהם. בכל פעם שהם שאלו אותי שאלות בנושאים רוחניים עניתי להם באופן ענייני ו'משעמם', כאילו תחום זה כלל אינו קיים בתודעתי.

* * * *

"הו, אני שמח לראות שכבר יצאת!" היה זה פסיכולוג מספר אחד.

"איזו הפתעה!" יצאת כבר!" זה היה מספר שניים.

"הו הנה את, מוכנה כבר ללכת!" מספר שלוש.

"שוחררת! יופי, אני שמחה בשבילך," זו הייתה מספר ארבע.

חלפו מספר דקות, ואז, "האם אינך...? כן, זו את, וכבר את

משוחררת! איזה יופי!" זה היה מספר חמש.

כל חמשת הפסיכולוגים ברכו אותי לכבוד צאתי מ'קן הקוקייה'.

כמה שעות קודם לכן עמדתי לפני עובדת סוציאלית המומה.
 "אם אינך מאפשרת לי לצאת היום, כפי שהבטחת, אני אתבע
 אותך!" אמרתי. "אתם מחזיקים אותי כאן בניגוד לרצוני ובניגוד
 לחוק, מאחר ולא חתמתי על שום מסמך. פתחי את הדלת ותני לי
 לצאת."

"אבל, גב' פ.", היא אמרה בדאגה, "הרופא עדיין לא בא. ברגע
 שהוא יגיע נקרא לך."

"לא!" התעקשתי. "זה מה שאמרת לי גם אתמול. בדוח
 הפסיכולוגי פסקו שאיני חולה ולכן אינני צריכה להיות כאן. תני לי
 לצאת עכשיו, או שכל בית החולים הזה יצטער על כך!" אני
 התכוונתי לכל מלה, וידעתי שעורך הדין שלי ילחם אתי ולמעני.
 וכאילו בסיוע משמיים מצאתי עצמי מחוץ לכתליו של אותו
 מוסד.

לאחר מכן גיליתי דבר שפגע בי עד מאד; לא רק דני היה מעורב
 בהכנסתי הכפויה לבית החולים. מי שבעיקר עמד מאחורי המבצע
 הייתה לא אחרת מאשר אמי! היא זו אשר נתנה לי את אותו ספר
 ראוי לשמצה של שרלי מקליין, שהיה הזרז שגרם לחדרדרותי
 ולמעידתי בשביל הנפתולים של האוקולטיזם. עכשיו היא סייעה
 לתכנן את הכנסתי לבית החולים, ממש כפי שעשתה זאת לאחי
 שמונה שנים קודם לכן!

הייתה זו אמי אשר שיתפה פעולה בהרחקת ילדי ממני.

מספר שנים מאוחר יותר קראתי בתנ"ך שאחת הקללות
 הרובצת על משפחה העוסקת בכשפים היא מחלות נפש ושיגעון.
 אסטרולוגיה, מדיטציה, ניחוש, התקשרות עם רוחות (לבד מרוח
 אלוהים), עם המתים, קריאה בכף היד, יוגה ויתיעולי הנם כולם
 בבחינת כשפים. אמי הייתה חלוצה כמעט בכל התחומים הללו.

אבות אבותיי היו רבנים שעסקו בקבלה, שגם היא בבחינת
 התעסקות בכשפים. סבי, מצד אבי, הגיע לדרגה גבוהה בארגון
 הבונים החופשיים. תחת אצטלה של 'מעשים טובים' ומוסריות
 עובדים הבונים החופשיים את השטן. משפחתנו התגאתה
 במוצאה.

בתנ"ך כתוב שחטאי אבות פוקדים על בנים, על שילשים ועל
 ריבעים. אחי שילם על כך, ועכשיו רדפו השדים אותי.

* * * *

"עדי, אמרתי, "אנחנו הולכות. ש...ש...ש... יש לי הפתעה עבורך!"

"אמא, אמרה עדי, כשהיא מביטה דרך החלון, "האם זו אילת, שם למטה?"

ילדתי המסכנה. היא הייתה כל כך מבולבלת, אך ניסתה לשמור על קור רוח ואף להפיק הנאה מן המצב.

עזבתי את המכונית בשדה התעופה בתל אביב, כשאני ממהרת לעלות על המטוס עם מטעני היקר, בתי החטופה.

דני לא רצה לתת לי את הילדים. הוא אמר, "על גופתי המתה!" "אם כך אצטרך פשוט לקחת אותם. מהו הזמזום הזה בראש?"

* * * *

השעה הייתה ארבע לפנות בוקר, ואני שוב רקדתי. הייתי אבן שואבת אמיתית. ראשי קשור בצעיפים צבעוניים, פני מרוחים בשכבת איפור עבה, לגופי מכנסים הדוקים או צעיפים שהיו תחליף לחצאית. איזה מראה!

הצלחתי להבריא את עדי באמצעות בלש פרטי. בפעם הזו הייתה משטרת אילת לצדי, כי דני איים להורגני. האיש היה נואש, ובצדק. אך איך זה שעכשיו הוא כה שפוי והגיוני, לאחר שבמשך יותר משנה לא הרפתה ממנו מחלתו?

נזכרתי בתפילה שהתפללתי חודשים רבים לפני כן, "אלוהים, אם אתה אמיתי רפא את בעלי!"

אלוהים אכן היה אמיתי. אך האם גם החוויה שאני מתנסה בה עכשיו היא מאלוהים?

"עדי, העבירי לי את הקלפים, ותראי מה אמא עושה." קראתי בכף יד ובקלפים, כמתוך אינסטינקט. אף פעם לא למדתי איך עושים זאת. כחלק מן העיסקה העניקו לי השדים עוצמה ויכולת לנחש נחושים.

עדי, שלא מרצונה, הייתה חשופה למראות ולמעשים שאצטרך בעתיד לנקז בעמל רב ממוחה ומזיכרונה.

פרק יג

אור, אייכה?

התעוררתי בבחלה. מישחו קרא לי: "דומיניק! דומיניק!"
לא היה שום ספק בלבי שזהו שמי. אך מי נתן לי אותו? השם
נשמע טוב, אם כי לא הצלחתי להבין כיצד השתנה שמי בין לילה.
ניגשתי לסניף משרד הפנים באילת ושיניתי את השם. שוב לא
הייתי אנדראה. מעכשיו החלו לכנותי דומיניק הרקדנית.

אפשרויות הריקוד הלכו ורבו. אחד מן המקומות שפתח את
שעריו בפני היה קזינו שעל ספינה.

"אתה רואה אותה?" פנה המולטימיליונר כבד-הגוף אל אחד
משומריו, "נראה שיש לה כל מיני כוחות. כל מספר שהיא מהמרת
עליו זוכה."

לפני נערמו ערמות של כסף. השדים שהדריכו אותי ידעו להמר
וכיצד לנווט את המשחק. תוך זמן קצר לא הייתי רצויה על פני
הספינה והושלכתי ממנה.

חוויית בית החולים לחולי נפש הקשיחה את לבי עוד יותר. ולא
רק את לבי; איבדתי כל רגישות. דומה היה שאני מתהלכת על
משטחים מחוספסים וקשים ואיני חשה כל כאב. החיים לא היו
נוראיים כל כך, למרות הכל!

"אמא, אמא, ראי מה אני יכולה לעשות!" עדי השתעשעה
בברירת השחייה של המלון בו שימשתי מארחת ובדרנית.

היה חם. באוגוסט הייתה העיר אילת חמה כמו הגיהנום אליו
יושלכו ובו ייצלו לנצח כל מי שידחו את אלוהים. חם, חם, מאד
חם! אבל עדי, לעומת זאת, נהנתה מן המקום, והדבר גרם לי קורת
רוח.

"הוא רודף אחריך! הוא אמר שהוא יהרוג אותך! עוד חכי
ותראי מה הוא יעשה לך!" פחדים אלו פקדו אותי יום ולילה.
ידעתי שדני מצא אותי. הוא התקשר אל הבוס שלי במלון ואמר לו
דברים נוראים עלי.

פחדתי. ידעתי שאם הוא שוב ייקח את עדי ממני אמות. אהבתי אליה הייתה הדבר היחיד שהחזיק אותי. בני יובל לא היה בהישג ידי, אך את עדי השגתי באמצעות בלש פרטי ובדרך גאונית. דני כבר הגיש בקשה לגט, וכבר מספר חודשים קודם לכן היינו בבית המשפט.

זיכרון בריחתי מבית המשפט חקוק עמוק בתוך לבי; כיוון שדני יוצג על ידי עורך דין ואילו אני הייתי בגפי. נסתי בריצה מבית המשפט. עורך דין נחמד ורחום מצא אותי והחליט לייצג אותי ללא תשלום, עד שאעמוד שוב על רגלי.

"אמא אני רעבה!" פרצה עדי אל תוך הרהורי. עור גופה היה רטוב, היא הייתה שזופה ויפה.
"בואי, נלך לאכול," אמרתי כשאני מושיטה לה יד.

* * * *

"כן שמואל, אני מבינה. נחזור בקרוב. כן, בקרוב..." ניהלתי שיחה עם עורך הדין שלי.

הוא הציע לי לחזור למרכז הארץ, לחשיג עבודה הוגנת, לחסל את עסקיי ולהמשיך להלחם כדי שהילדים יינתנו לי למשמורת. סיכויי היו טובים למדי. היה לי מסמך המאשר את שפיותי. הייתה לי חוכחה שדני הוא חולה נפש, היו עדים. ובגלל גילם הצעיר של הילדים אין ספק שבית הדין הרבני יעמוד לצדי, זאת למרות שהתואנה לגט הייתה ניאוף.

* * * *

ראשה של עדי היה מוטל בחיקי. היא ישנה שינה עמוקה. הייתי כה מותשת עד כי לא הייתי מסוגלת להגיע לעוד החלטה...

"הנה גברת, אנחנו ברעננה." הנהג שהסיע אותנו מאילת היה מאד אדיב במהלך הנסיעה. הוא חש שאני רצוצה לחלוטין והתייחס אלי בעדינות רבה.

הוא סייע בידי עם מזוודותיי, בעוד אני אווזת בידה של עדי. השעה הייתה שש בבוקר, והשכונה הייתה שלווה.

חזרתי כבן אובד, לאחר ארבעה חודשים. אמי פתחה את הדלת. פניה הביעו אי נוחות. היא הכניסה אותנו פנימה.

שמחתי לחזור, אך האווירה הרוחנית בבית הורי הייתה רחוקה מלהיות בריאה. אמי הייתה נתונה, רובה ככולה, להתעסקות ברוחות ובשדים. אני לא הבחנתי בעובדה שעולמי היה לא פחות גדוש שדים ורוחות. וכך, מצאתי את עצמי במלחמה רוחנית צולבת, כשהרוחות מקיפות אותנו. אבי היה נתון במאבק על גופו, כיוון שהסרטן איים לכלות אותו.

* * * *

"הנה, אבא," אמרתי בעדינות לאבי החולה, "אני רוצה שתאכל את זה, תרגיש טוב יותר."

אבי סמך עלי בנושא בריאות וציית לי. רק שבוע מאז שיבתנו, והוא כבר החל להרגיש טוב יותר. אני טפלתי בו מתוך דאגה ואהבה.

"אנדראה," אמרה אמי, "האם תאפשרי לעדי לנסוע עם נטליה לקבוץ?" נטליה הייתה אחותי המאומצת. משפחתי אימצה אותה במקסיקו. משפחתה דחתה אותה והורי החליטו להכניס אותה לביתנו. כולנו אהבנו והערצנו אותה על אופייה החזק, על תבונתה ועל הדרך בה התגברה על קשיי חייה. אך למרות זאת, נט (כפי שכינינו אותה) הייתה זקוקה לאלוהים ולרפוי הרגשי שיכול להתרחש רק בעקבות מפגש ישיר אתו. "זה ממש יעזור לעדי," דיברה אמא אל לבי, "להיות בטבע, לבקר את הפרות והכבשים. וגם את תוכלי לנח."

הרעיון נשמע טוב. עדי ואני התחבאנו בביתה של אמא, כדי שדני לא יחטוף אותה ממני. לא ידעתי שנרקמה מזימה בין אמי לדני...

אמא, איך יכולתי לבטוח בך?!

* * * *

מהקומה השנייה של חנות הטבע, הגדולה מבין השתיים, אפשר היה לראות טוב יותר את העזובה. המזגן היה עדיין שם. המאזנים החשמליות עוד פעלו. היו גם פרות יבשים ותבלינים, אך המקום היה כל כך מטונף! החנות נראתה כאילו עזבה לפתע, בשעת סערה. לפני ארבעה חודשים נטשתי את עסקיי, כשאני מונחית על ידי הרוחות, עכשיו חזרתי לראות מה נותר מחיי. בעודי מתבוננת

בחרס ובהזנחה הבנתי שאני בעצם צופה בתמונת חיי ונפשי. שוקת שבורה! תוך ארבעה חודשים בלבד! החילותי מתעוררת מסיוט בלתי יאומן! האם כל זה מציאותי?

עדי נחטפה שוב. רימו אותי. החנות נהרסה. את החנות האחרת מכרתי ברגע של טרוף. שמי הטוב נרמס. נשמתו כבר לא הייתה שלי. גופי היה רצוף.

בכוחותי האחרונים, שעוד שרדו, אספתי את כל הצבעים שהיו לי ובנחישות רבה כתבתי על פיסת נייר את הדברים המוזרים הבאים:

"אור, אייכה? בוא אלי!"

בזמן שרשמתי את המילים הללו ניסתה אחת מהרוחות-המנחות לתפוס בידי ולמנוע ממני לכתוב את שרציתי לכתוב.

הן כל ההתרחשות הזו החלה בעקבות הספר "לרקוד באור", מאת שרלי מקליין, אבל איה האורז?

פרק יד

אור העולם

כה שובת לבבות הייתי בשמלתי הוורודה האהובה, עד כי כל המבטים ברחוב בן יהודה בתל אביב הופנו אלי. אף כי אז עוד לא ידעתי זאת, הייתי כבת-דמותה של מרים המגדלית, האישה המופקרת שחזרה בתשובה ונתנה את חייה למשיח היהודי, ישוע, לאחר שגרש ממנה שבעה שדים. אולם עכשיו, בעודי פוסעת לאורך הרחוב, פרכסתי את גופי בתנועות מפתות, אך מבפנים כרסם בי הייאוש בכל פה.

"שלום, אני שמח להכירך. שמי הוא ... ואני מדריך תיירים." הוא היה גבוה, נאה ומעורר אמון, אך בהיותי עוינת את המין הגברי באותם ימים לא הייתי מעוניינת בעוד מפגשים עם גברים. התכוונתי לענות לו בחדות, אך המלים "מדריך תיירים" עוררו משהו במוחי המנומנם. "האם לא הייתי גם אני מדריכת תיירים?" הגשתי לו את ידי בתנועה מכנית של רובוט מתוכנת היטב. "שלום! שמי הוא דומיניק וגם אני מדריכת תיירים." דברי גרמו לו קורת רוח. "האם את במקרה מדריכה גם בספרדית?"

"כן, עניתי, "ספרדית, צרפתית, אנגלית, עברית, לבחירתך..." "נהדר! נהדר! איזו מקריות! למעשה ממש ברגע זה אני מחפש מדריך תיירים בשפה הספרדית שישתתף אתי בהדרכה פרטית של קבוצה נפלאה ממקסיקו. האם את מוכנה?" מספר הרהורים חלפו במוחי. הייתי מבולבלת ומותשת. החיים היו חסרי משמעות. הייתי חסרת פרוטה, ועתירת חובות. לא היה לי מה להפסיד, אולי אפילו אתרענן מן החוויה העורמלית. "בסדר, עניתי, "מתי מתחילים?"

"שכבה אחת של אפור לא תספיק," אמרתי לעצמי. "אצטרך לכסות את כל הפצעים הללו. איזו חרפה!"

בשל המתחים הפנימיים כוסה עור פני בפצעים ובחבורות.
בעבר היה עור פני הצח כל גאותי, ועכשיו חייתי זקוקה לשכבות
כה רבות של איפור כדי שאוכל לבוא בין אנשים!

כמה ימים לפני כן מצאתי את עצמי במסיבה 'רוחנית', אליה
הוזמנתי על ידי אחת מחברותיי הקרובות. היא התמחתה בביר-
אנרגיה וניסתה לעזור לי להתגבר על הקשיים שאפיינו את חיי בעת
האחרונה. היה זה בבחינת 'עוור המוביל סומא', כי גם היא הייתה
זקוקה נאשות לעזרה. היכוחות הרוחניים' איימו להרוס גם את
חייה של אסתר.

בעודי נתונה בלחט הריקוד, כשאני מתרכזת על החזרת נשמותי
לגופי, החלה אסתר לתת לי הוראות כיצד לעשות זאת. אסתר
הדריכה אותי בתרגילי 'נחיתה' (גראונדינג) שנועדו להחזירני
למציאות, במקום 'להתעופף' רוחנית.

חייתי אובדת עצות. הרגשתי כאילו גופי הוא כלי ריק שאין בו
נשמה. הייתה זו החוויה המבחילה וחנוראה ביותר שחוויתי בחיי.
לא הייתה בי נשמה! מישחו, או משחו, גזל אותה ממני.

לפתע חשתי כאילו מעט ממנה שב אלי מן השבי. הרמתי מבט
ומולי, יושב על כסא, היה אדם בעל עיניים מלאות חמלה. הוא היה
שונה מן היתר ותלה בי את מבטו.

"ראיתי את ייסוריך," הוא אמר, "והתפללתי לאלוהים
למענך."

האם היה זה מלאך? נראה היה שאינו מכיר את האורחים
האחרים, והיה זר לחלוטין לאווירת המקום. כך או אחרת, בין אם
היה איש או מלאך, מישחו שמע את תפילתו!

* * * *

"שלום, ביינונידוס א לה טיאה סנטה," אמרתי כשאני
מקדמת בברכה את הקבוצה המקסיקנית הקטנה. "ברוכים
הבאים לארץ הקודש. מחר בבוקר נצא לגליל."

הם נראו שמחים, מלאי צפיות והומור. כמה מרעננים הם היו!
הקבוצה מנתה שמונה איש. נחיתי להיות בחברתם! הם היו
קתולים דתיים, שניים מהם כמרים. הזקן שבכמרים היה איש
קדוש אשר בילה את רוב ימיו בבדידות ובתפילה, כשהוא הוגה
באלוהים.

האחר היה צעיר והיה מוכן לעזוב את הכמורה אם אנשא לו...
כמובן, רק בבדיחות הדעת. ידענו שאנחנו עתידים ליהנות יחד.

* * * *

"לא, לא," אמר הכומר המבוגר, "את תצטרפי אלינו בזמן
המיסה. גם את מעין רועה."
הדבר החמיא לי, ואף סקרן אותי. ראיתי כבר מיסות רבות
אבל אף פעם לא נטלתי חלק בטקס מלא.
חברי להדרכה נהג ברכב. הוא שם לב לכך שהתכוונתי לקחת
חלק בטקס של הקתולים. עיניו נפקחו לרווחה; יהודיה לוקחת
חלק במיסה קתולית!! אולם הוא לא ניסה לעצור אותי.
המוסיקה הייתה עליזה והשירה החלה. "אנחנו מהללים אותך
ישוע, מושיע..." שרתי אתם. הדבר גרם לי תחושת נועם, בפעם
הראשונה מזה זמן רב.

"לא! לא! לא!" נאבקתי קשות עם הכוח שניסה לדחוף אותי
לברכי, לכרוע אל מול הצלב בסיום הטקס.
"הנה, חביבה, הרשי לי לעזור לך." אחת הנשים הנעימות מן
הקבוצה המקסיקנית סייעה לי לרדת לברכי. לא יכולתי להמשיך
ולהתמודד עם הכוח!

לא רציתי עוד רוחות. רציתי לחיות חופשית! אבל הפעם זה
היה שונה. זה היה נפלא, עדין, ויחד עם זאת מלא עוצמה. אני
נכנעתי לחיבוק החזק והעדין של רוח אלוהים.
וכך, כורעת לפני הצלב, מבולבלת בשל היותי יהודיה, שמעתי
את קולו של אל צבאות כשהוא דובר בתוך לבי, "מלטי את חייך!"
אמר הקול, "היטבלי, והושעני." באותו יום עצמו, בדרך
לירושלים, אמר לי הכומר הזקן שעם סיומת "ה" יהיה המובן של
שמי, בלטינית, "שייכת לאלוהים." הפכתי מדומיניק לדומיניקה.

פרק טו

"כן!"

"זהו הקלף האחרון שלך," אמרו לי מחשבותיי. "רוצי, אישה! רוצי או שתמותי, האור עובר לידך! אך איך ארוץ, איך אמלט את חיי? אולם עלי לרוץ! הו, אלוהים עזור לי! מי יכול לעזור לי? איך אוכל להיטבל? אני רוצה להוושע, אני זקוקה לישועה! אני גוועת! הו, אלוהים - עזור!"

"אני רוצה לראות אותו. לא, אין לי פגישה. אנא, גברת, זה עניין של חיים ומוות. אני חייבת לפגוש בו היום!" עמדתי על שלי, כי הייתי נואשת. המקום היה המטח של השגרירות הנוצרית בירושלים. כמדריכת תיירים הכרתי את המקום היטב. תבעתי לפגוש את הדובר.

"בואי אחרי," אמרה המזכירה, "הוא מיד יגיע."

הייתי עצבנית, נרגשת ועיקשת.

"שלום גברתי הצעירה, במה אוכל לעזור לך?"

הוא היה גבוה ומאיים, אך קולו המתון הרגיע את עצבי והתחלתי להסביר לו מה אירע לי היום סמוך לכינרת. "ועכשיו אנא מצא עבורי כנסייה קתולית פרנסיסקנית כדי שאוכל להיטבל מיד!" אמרתי בסיימי את סיפורי.

הוא חיך חיוך קטן ואמר, "לא, לא, לא, את לעולם לא תחדלי להיות יהודיה. עליך להישאר יהודיה ולשרת את אלוהים. אינני יכול לתת לך את ברכתי אם את רוצה להמיר את דתך לקתוליות. הנה מספר טלפון של מספר אנשים שמצאו את המשיח שלהם. הם יעזרו לך."

כעסתי מאד! האם הוא לא אמור היה לנסות לגרום לי להמיר את דתי? אבל תחת זאת הוא הפנה אותי ליהדותי! ובכלל, למה הוא התכוון באומרו "המשיח היהודי"? מה היה הקשר בין ישוע והנצרות ליהדות ול"משיח היהודי"?

חשתי שבשגרירות הנוצרית בגדו בי! עזבתי את המקום באכזבה, כשאני ממוללת בין אצבעותיי את הפתק שקבלתי. הפתק הזה הכיל שם ומספר טלפון של יהודים אחרים, כמוני.

היה זה חודש ספטמבר שנת 1988. עדיין היה חם. הצלחתי לצנן מעט את גופי ואת רגשותיי בדירה הקטנטונת ששכרתי בירושלים. "בסדר", אמרתי לעצמי, "אתקשר ליהודים המשיחיים הללו, מה יש לי בכלל להפסיד?" ואולי דובר השגרירות הנוצרית בכל זאת צדק?

חייגתי. "שלום, אפשר לדבר עם בתיחו?" "מדברת", ענה לי קול מתנגן. שוחחנו מספר דקות והיא הזמינה אותי לבוא לאסיפה מיוחדת ביום א' בשעה שבע בערב בבניין ימק"א. "את תיחני", היא אמרה לי.

* * * *

"בית הדין יעמוד על רגליו." הדיין נכנס וציין את פתיחת המשפט, פ. נגד פ.

הבעת פניו של דני ענתה בו שהוא מחשב להתפוצץ בכל רגע! עורך הדין שלו ניסה בכל כוחו להרגיע אותו.

עורך הדין שלי נטש אותי. הוא אמר שיצאתי מדעתי, מאחר ולא רציתי לנהל מאבק. חשתי שעלי לוותר על הכל, ילדים, מכונית, הכל מכל כל, אם יהיה צורך בכך!

חייתי מותשת מכל המאמצים והמאבקים. פרק ידי היה עדיין פצוע מן המפגש האחרון עם דני. הוא הביא את הילדים לדירתו בירושלים, כדי שאוכל לבלות אתם סוף שבוע, לאחר חדשים של ניתוק.

הדברים התגלגלו כך שעוד טרם יכולתי לתת דעתי על המתרחש, הרים עלי דני יד בנוכחות הילדים. הוא עיקם את פרק ידי בעוצמה כה רבה עד כי הייתי קרובה להתעלפות. הילדים היו בהלם. לעשות זאת בנוכחות הילדים! נפגעתי מאד. ידעתי שאני מעדיפה למות, מאשר שהילדים יחזו במחזות כאלו שנית. דני איים כל העת שהוא יהרוג אותי, כשהוא מדגיש את העובדה שכולם שונאים אותי. לא, לא יכולתי להמשיך ולהלחם!

בסופו של דבר הייתי זקוקה לטיפול בבית חולים. התגברתי על ההלם בעזרת חברי האהובים תמי ואבנר. באותו יום החלטתי שעלי להתגרש מדני ולוותר על הילדים.

"איפה עורך הדין שלך גברת?" קולו של הדיין החזיר אותי למציאות.

"אין לי עורך דין."

הדיין נראה מופתע. הדבר לא נראה לו חוגן, והוא אמנם צדק. "הבעל שלך מאשים אותך בניאוף, האם את מודה באשמה?"

"כן, כבודו. אני אשמה."

"מה חסכמתם לגבי הילדים?"

עורך דינו של דני ענה: "האם הסכימה לוותר על המשמורת לטובת האב." מלותיו היו כפסק דין מוות.

הדיין פנה אלי, "אך האין הם צעירים מאד?"

"כן, כבודו," ענה עורך הדין של דני, "הילד הוא בן שנתיים והילדה בת חמש."

הדיין פנה אלי שנית, כשהוא מופתע על שאני מוכנה לוותר על ילדי הצעירים.

קולו המאיים של דני הדהד במוחי, "את הילדים תקבלי על גופתי המתה! אהרוג אותך אם אצטרך!"

מדוע כאב פרק ידי כל כך? הדיין ידע בתוך לבו שאישה צעירה ושבורה זו אוהבת את ילדיה עד כדי כך שהיא מוכנה לוותר עליהם!

הוא התבונן בי בעיניים מלאות חמלה. "זה לא בסדר," הוא אמר, "אין לך עורך דין ואת לגמרי לבד."

"כבודך," עניתי לו בפרץ פתאומי של כבוד עצמי ושל תקווה, "אלוהים הוא עורך הדין שלי! אלוהים השופט שלי והוא יוציא את צדקתי לאור!"

* * * *

"טיסה מספר 324 לליסבון פורטוגל יוצאת בעוד חמש עשרה דקות."

נפרדתי מקבוצת התיירים שלי. "אתם צריכים כבר ללכת, המטוס תכף ממריא." הם חבקו אותי בחום ונבלעו בהמון.

זה הצליח! בפעם הראשונה בחיי הדרכתי בפורטוגזית, שפה שאיני שולטת בה! כמה מרגש כאשר הצורך הופך לגורם מדרבן, ולפעמים אף מחולל פלאים.

השעה הייתה ארבע לפנות בוקר. שדה התעופה בן גוריון המה מאדם, ואני הייתי מדריכת תיירים עייפה מאד המחכה למונית שתיקח אותה הביתה לירושלים.

"הללויה, תודה לאל!" לפתע מצאתי את עצמי יושבת במונית בין שני 'ענקים' עליזים. מהר מאד נודע לי שהם מאמינים משיחיים.

"שלום, אחות, הם אמרו, 'הבה נשיר.' הם התחילו, 'שמחו באדון תמיד, ושוב אני אומר שמחו! שמחו! שמחו!'" שרתי אתם. המכונית גמאה בקלות את המרחק בין שדה התעופה לירושלים, כאילו נישאה על ידי הצלילים של שירינו. "לואיז, שאלתי את הנערה אדומת השער שישבה לידי, "באיזה מזל נולדת?" היא התבוננה בי בכעס, "אינני מזל בשום הורוסקופ, אני משיחית שנולדה מחדש." נולדה מחדש. נולדה מחדש. מה זה "נולדה מחדש"?

* * * *

חמקתי פנימה. השעה הייתה שבע בערב. הסדרן הצביע על מקום במרכז האולם רחב הידיים של ימק"א ברחוב דוד המלך בירושלים. זו הייתה ה'אסיפה המיוחדת' עליה סיפרה לי בתיה, ואשר, לדבריה, הייתי אמורה ליהנות ממנה. עיני קלטו בקלות את המסך.

"עמנואל, עמנואל, שמך גדול עמנואל, רוחך בי ואחלל, שמך גדול עמנואל," כולם שרו.

"כמה יפה," אמרתי לעצמי. איזו אווירה של הרמוניה, אהבה, וכן... של שלום, במקום הזה.

"הוא מלך המלכים," הם שרו "הוא אדון האדונים, שמו ישוע, ישוע, הוא המלך!"

כן, השם הזה ישוע, נעשה אהוב עלי יותר ויותר. "הנה ישוע, ישועת ישראל, הנה הוא, הללו." הם שרו בעברית, על ישוע.

"מי שזקוק לתפילה מוזמן לבוא קדימה ואנו נתפלל עבורו," הכריז רועה הקהילה.

מה זאת אומרת! תהיתי. אף פעם לא שמעתי על תפילה מעין זו. אולם בטרם הספקתי להרהר רבות בדבר, חשתי כאילו מפעיל תאטרון בובות מקצועי מושך בחוטיי, וכך מצאתי את עצמי מצטרפת לשורה של אנשים שחיכו לתפילה.

אחד המנהיגים התפלל בקול רם, "בשם ישוע, שטן, אני פוקד עליך לעזוב איש זה!"

נבהלתי. "אלוהים," אמרתי בלבי, "אם אתה כאן שלח מישהו מתון יותר שיתפלל למעני!" עד כדי כך פחדתי שהייתי נכונה לברוח משם! חשבתי לעצמי, "אני יהודיה, מה אני עושה כאן?" "כיצד אוכל להתפלל למענך, אחותי!" שאל אותי קול שקט ורך של אדם בעל חזות נעימה.

"אני... אני.. " לא ידעתי מה לענות! אז אמרתי, "אני יהודיה ואני מרגישה כאילו אני היהודיה היחידה בכל העולם שאוהבת את ישוע."

הוא חייך בחמימות ואמר, "גם אני יהודי, וישנם עוד רבים בארץ שגילו שישוע הוא המשיח היהודי האמיתי."

רווח לי, לא הייתי יחידה!

"עכשיו," הוא אמר, כשהוא נעשה ענייני מאד, "האם מסרת את חייך ולבך לישוע?"

לא הבנתי את השאלה. זה נשמע לי כמו סינית, אך למרות זאת לבי נותר ומהר ענית, "כן!"

היה עלי לומר "כן". זו הייתה שאלת חיים ומוות. לא הבנתי בדיוק למח כוון ה"כן" הזה, אולם ידעתי שאמרתי "כן" לאלוהים, כפי שהוא מיוצג על ידי בנו ישוע משיח ישראל ומושיע העולם.

כשעזבתי את האסיפה באותו לילה הייתי שונה. לבי חווה חוויה על-טבעית. נולדתי מחדש!

פרק טז

צעדים ראשונים אחרי הלידה מחדש

"השמש זורחת בלבי היום, לה, לה, לה, לה, לה." אושר הציף את לבי. הייתי מסוגלת לשיר! הייסורים והעצב העמוק של החודשים האחרונים החלו נמוגים.

הדלקתי סיגריה. מה קורה כאן? חרגשתי שמישהו בחדר נוטל ממני את הסיגריה! בתחילה התנגדתי אבל בסופו של דבר צייתתי. נראה היה שאותו 'מישהו' אוהב אותי ודואג לי.

אותו 'מישהו' רוחני הניע אותי ללכת למטבח, לפתוח את המקרר ולזרוק את הכדורים למניעת הריון. אותה ישות רוחנית הנחתה אותי להשליך את השלל הטמא הזה לפח האשפה.

ברגע שעשיתי זאת חרגשתי כה חופשית! אף פעם לא אחזור לעשן או לקחת חלק בפעילות מינית בלתי טהורה. התחלתי לשיר: "התחלתי ללכת בעקבות ישוע, מבלי לחזור בחזרה, מבלי להיכשל."

אך מי, או מה, הייתה הישות הרוחנית אשר גרמה לי לזרוק את כל הדברים הללו?

* * * *

השעה הייתה לערך עשר בבוקר, ובדירתי הקטנטונת בירושלים היה אי סדר מוחלט. הייתי עסוקה מאד בהדרכת תיירים, כשאני מדריכה קבוצה אחר קבוצה. ישוע נכנס לחיי ושינה אותם. אולם לבי עדיין דאב בגלל ילדי, נשואי והעסקים שלי.

"אני בודדה," יצאה אנחה מלבי. הייתי בת 29, ועכשיו היה עלי להתחיל הכל מבראשית כשאני חבולה בצלקות העבר, ללא סיוע משפחה וללא ידידים. באותו רגע ממש צלצל הטלפון, כאילו קרא מישהו את מחשבותיי.

"הלו, שלום, כן, אני זוכרת אותך. אתה הבחור האדמוני והגבוה שפגשתי בשדה התעופה. נסענו באותה מונית לירושלים."
 "יש לך זיכרון טוב," ענה לארי (שם בדוי) בעליזות. "האם תהיי מוכנה לשתות אתי קפה, ואחר כך להצטרף אלי למפגש של נוצרים ויהודים רפורמים בהיברו יוניון קולג', בו אני אמור לשיר?
 לבי ענה כן, ופי בעקבותיו. "באיזו שעה?"

"פתחי את ספר ירמיהו," אמר לי לארי.
 פתחתי את ספר הבריתות שאותו קבלתי כמתנה בחנות למזכרות בבית לחם.

"פרק ל"א, פסוק 31. קראי דומיניקה!"
 פתחתי את פי וקראתי בהטעמה, לאט ובקול: "הנה ימים באים נאום ה', וכתתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה."

זה היה מעניין ומרתק. התרגשתי. "האם אוכל לקרא גם את הפסוק הבא?" רציתי להמשיך.

"כמובן," הוא ענה כשחיוך רחב מתפשט על פניו.
 המשכתי: "לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר חמה הפרו את בריתי ואנוכי בעלתי בם, נאום ה'."
 "לארי," שאלתי "אם כך, אני עכשיו בברית חדשה עם אלוהי ישראל?"

"כן, אחותי הקטנה," הוא ענה. "כאשר קיבלת את הכפרה של דם ישוע על חטאך, וכאשר החלטת להיכנע לו וללכת בעקבותיו אירע משהו בלבך, האם לא ידעת?"

ידעתי, גם ידעתי! "כן, זו הייתה חוויה מעניינית ביותר," עניתי, "למרות שאני לא לגמרי מבינה מה בעצם קרה."

"הו, את הפכת לבריאח חדשה. את נולדת מחדש ונכנסת בברית חדשה עם אלוהים, על ידי אמונתך בישוע וקבלתך אותו."
 נשמתי נשימה עמוקה. היינו בבית קפה יפה, המשקיף על מגדל דוד ועל חומות ירושלים. אורותיה של ירושלים הקיפו אותנו כחבורת מלאכים.

"בואי נעשה טיול רגלי," הציע לארי.

"אז מהי בריאה חדשה?" שאלתי, כשאני מנסה לערוך סדר במחשבותיי.

"הנה." הוא פתח את הברית החדשה וקרא מתוך האיגרת השנייה אל הקוריקנטים פרק ה' פסוק 17: "על כן מי שנמצא במשיח הוא בריאה חדשה. הישנות עברו; הנה נהיו חדשות."

הנה נהיו חדשות. הישן חלף, חשבתי לעצמי. הישן באמת עבר. זה הדבר לו הייתי זקוקה!

לארי התבונן בי במבט מוזר. "דומיניקה, האם נטבלת ברוח הקודש?"

"לא!" עניתי בהדגשת יתר. "ישוע כן, רוחות לא!" כמובן שלארי לא ידע את אשר עבר עלי, ולא יכול היה לנחש מדוע המילה 'רוח' כה דוחה אותי. אני, מצדי, לא יכולתי להסביר.

הוא צחק. ישבנו על ספסל בראש גבעה החולשת על ירושלים העתיקה וחומותיה. הוא העז להניח את זרועו על כתפי. הדבר הפתיע אותי והצטמררתי.

לארי התפלל בקול רם, "אבא, אני מודח לך על כי אתה מטביל את דומיניקה ברוח קודשך, וכחוכחה לכך אתה מעניק לה דבור בלשונות."

בזמן שלארי התפלל חשתי שאני נתונה בזרועותיו של כוח שהייתה לו השפעה מרגיעה עלי. התמלאתי בתחושת מתיקות! בתוכי דיבר קול שאמר, "קודם כל לכי הביתה ושרפי את הציור של לוח הוויגי אותו ציירת."

הפסקתי את לארי באחת. "אני יודעת מה לעשות," אמרתי, והוספתי ללא הסבר נוסף, "עלי ללכת הביתה מיד ולעשות דבר-מה. אחר כך אקבל."

שוב לא פחדתי. האדון העניק לי את שלוותו ואת הדרכתו. פעלתי לפי ההנחיות ללא שום חסוס. עליתי על אוטובוס ונפנפתי שלום ללארי.

"השרף!" פקדתי על דף הנייר. "השרף!" המילה הדהדה בכל חלקי גופי. כמה שנאתי את מה שפיסת נייר זו סימלה - לוח וויגי, כשפים, חורבן, שקרים, אובדן, כאב, סבל, חוסר מוסר, מוות; המוות שלי ושל רבים אחרים שהנם עבדים לדבר אותו הם

חושבים להנאה או לרוחניות בלתי מזיקה. "אני שונאת אותך שטן," קרא לבי ברטט.

השרטוט בער באיטיות בכיור שלי. הצמדתי את מבטי לנייר שהפך אט אט לגוויל אש, כשהוא נאכל, יחד עם עברי האומלל.

נשמתי לרווחה. ש...ש...ש...פ! משב רוח חזק הפיל אותי לברכי. גלים של רוח 'נוזלית', או, לחילופין, מים רוחניים מרעננים שטפו את נשמתי והגיעו לכל פינה. מתוך פי התנגנו להם צלילים רכים של שפה שכמותה ליופי לא שמעתי מעודי!

מלבי יצאה קריאת חרטה לאלוהים על כל מעללי הנוראים. סכר עיני התמוטט ואתו לבי. בכיתי מעיינות רבים של דמעות חרטה.

גלים, גלים של רוח הקודש מלאוני, אהבוני, שטפוני ודברו אלי. התפללתי בשפות רבות; מהן שפות ידועות, מהן שפות בלתי ידועות. "לשון של מלאכים" הן מכוונות בספר הבריתות.

בחמש לפנות בקר, כחמש שעות לאחר מכן, קמתי מהרצפה הקרה, בלא שנותר סימן כלשהו על ברכי, עם נשמה חדשה ועוצמה חדשה. חשתי שאני קלה כנוצה, מלאה בכוח אלוהים ובשמחתו, וכן... באמונה! לעולם לא אחזור לחיות האישה שהייתי!

חשתי שחטאי נסלחו לי. חשתי טהורה וידעתי שאני "בריאה חדשה". הישנות עברו וחנה נהיו חדשות!

פרק יז

עוצמת הרוח

"הכל אני יכולה לעשות בעזרתו של הנותן בי כוח." ציטטתי פסוק זה לעתים מזומנות, כשאני מנסה להתגבר על דברים רבים. גופי ונשמתי עדיין נשאו את צלקות עולם הכשפים שממנו נמלטתי זה עתה. הכוח היחידי שעמד לרשותי היה כוח הרוח, שניתן לי על ידי אלוהים בעת שהתפללתי, כשיישמתי את דברי ובעת שהיללתי אותו. עד מהרה נוכחתי לדעת שללא סמכות כוחה של רוח הקודש לא אוכל לעשות ולו צעד אחד קדימה. ידעתי שבשמיים מתנהל קרב איתנים, כיוון שהשטן המשיך לשלוח גדודים של שדים שתפקידם היה להכשילני. הקרב היה קשה ומאד מוחשי.

יום אחד, בהיותי באוטובוס, חשתי שי'משהו מפעיל לחץ על ראשי ומתקיף את גופי. מעדתי ונפלתי על אחד הספסלים, כמעט ללא הכרה.

"אני מזהה אותך," אמרתי, כשאני מתנשמת. "אני קושרת אותך, שטן, בשם ישוע, ואני מצווה עליך להניח לי!" חשתי בחילה ואין אונים. היה לי קשה לנשום, אך חרף זאת, לשמע הצווי "בשם ישוע," עזב אותי הכוח השחור ונמוג.

* * * *

"האם את מבינה מה את עושה?" שאל אותי לארי לפני שהוטבלתי בכינרת.

העברתי מבט מהיר על שני ילדי היפים ששיחקו בשלווה על החוף ועניתי מיד, "כן. ושני הילדים האלו, עדי ויובל, יהיו עדי." "בשם ישוע," הטעים לארי, "אני מטביל אותך היום, כפי שציווה אותנו ישוע, כאות לאמונה שלך במשיח ישראל!" נכנסתי למים ויצאתי עם ידים מורמות אל על ופי קורא: "הללויה! הללויה!"

עדי ויובל התבוננו בי וחייכו. "אמא," אמרה עדי, "מתי נאכל?"

* * * *

"חכל," אמרתי ללארי, "אני רוצה שתבדוק הכל ותזרוק כל מה שאינו מביא כבוד לאלוהים במקום הזה."

"ובכן," הוא ענה, "רוב הספרים שלך שייכים לעידן החדש או לתחום הכשוף, לתורת הנסתר או ליוגה, לכן את צריכה לסלק את כולם." הוא דיבר על ספרי ששוויים היה אלפי שקלים. ספרים 'רוחניים' שאהבתי בעבר.

"קדימה" אמרתי לו, "עשה חיים! אני בטוחה שאתה תעשה זאת טוב יותר ממני. אתה מאמין זמן רב יותר, אני בוטחת בך." ערמות של ספרים חושלכו באותו יום, יחד עם בגדי הריקוד בהם חוללתי בברים. דירתי הקטנה התרוקנה מאותם תשמישים בלתי קדושים שהשפיעו לרעה על חיי. רווח לי כשלארי עזר לי לחיפטר מכל הדברים הללו!

רציתי לטחר את חיי מכל חפץ ודבר שעלול לפתוח פתח לשטן ולאפשר לו לפעול בחיי. רציתי לשרת את אלוהים, ורק אותו.

* * * *

רצתי ורצתי. זה עתה סיימתי לחדריך קבוצה קתולית וחששתי להגיע באיחור לאירוע הגדול. כל כך רציתי לקחת בו חלק ולא להפסיד דקה! לא הייתי בטוחה שבגדי מתאימים לאירוע, מאחר ולא נשארו לי בגדים רבים, אבל ידעתי שכך או אחרת אלוהים אוהב אותי.

הבניין הגדול של בניני האומה, שם נערכה חגיגת הסוכות השנתית, הזדקר אל מול עיני.

המקום היה מלא מפה לפה במאמינים מכל העולם, כשחלק מהם לבושים בבגדים יפים וססגוניים. ביניהם היו הרקדנים, הנגנים ואחרים שהיו אמורים להופיע. כולם היו שופעי חיים, אהבה ושמחה. לבי אמר, "זו מלכות אלוהים ועכשיו גם אני שייכת למלכות זו. האנשים הללו הם חלק ממשפחתי הרוחנית, אינני לבד! יש לי משפחה רוחנית בעולם כולו. כמה מרגש!"

המוסיקה החלה ורבים מן הנוכחים באולם הרימו ידיים בהלל ובהודיה לישוע ועבדו אותו בלשונות. שכינת רוחו של אלוהי ישראל ירדה על המקום. מעין משב רוח חלף באוויר ומילא את האולם במתיקות ובאהבת אלוהים שחדרה ללבבות.

ישוע, כמה נפלא אתה, וכמה אמיתי!

* * * *

"אבא!" התפללתי לאלוהים שהפך להיות אבי דרך האמונה בישוע, "הילדים באים אלי לסוף השבוע ואני זקוקה לעזרה. אני

עדיין כה חלשה וכאובה. "למרות שרוח אלוהים החלה לרפא אותי, הייתי צריכה להצטייד באורך רוח, כי הרי תהליך רפוי הנו תהליך ממושך.
נשמע צלצול בדלת.

"אן, מה מעשיך פחז" אמרתי בפליאה עד כי הנשימה כמעט נעתקה מפני. אן לואק עמדה בפתח הדלת כשמזוודה גדולה בידה. "ובכן," היא פנתה אלי, "אמרת לי שאם אזדקק אי פעם למקום לשהות בו אוכל לבוא אליך."
"היכנסי!" שמחתי לקבלה. "כן, התכוונתי למה שאמרתי, ברוכה הבאה!"

פגשתי את אן במהלך חגיגת הסוכות ומאד חיבבתיה. היה משתו מרענן באמונה שלה, שהייתה כאמונתו של ילד. אן הייתה חביבה ובעלת חוש הומור בריא.
"אני שמחה מאד לראותך!" אמרתי לה. "בזה הרגע התפללתי שהאדון ישלח משהו לעזור לי בסוף שבוע זה, מאחר וילדי יחיו כאן ועדיין אינני בריאה לחלוטין. את מן הסתם התשובה לתפילתי!"

* * * *

דירתי הקטנה הפכה לבית תפילה. אנשים היו באים ויוצאים כל העת. היינו מתפללים, משוחחים עם האדון, קוראים את ספר הבריתות, או מחללים את אלוהים בגיטרות ובשיר. זו הייתה מעין אסיפת קהילה אינסופית.

"דומיניקה," הציעה לי בתיה יום אחד, "כלום אינך סבורה שכדאי לך לחזור לשמך העברי, רונית?" בתיה הייתה אשתו של מנהיג הקהילה בה בקרתי. "איך את יודעת שאלוהים הוא שנתן לך את השם הזה?"

"משמעות השם היא 'הגברת של אלוהים', או 'רכוש אלוהים', עניתי, 'ויותר על כן, אני יודעת ללא צל של ספק שאלוהים נתן לי שם זה כשהייתי עדיין בעולם הכשוף. אלוהים הודיע לי בצורה זו שהשטן חייב לשחרר אותי, כיוון שאני שייכת לו - לאלוהים."

היא עדיין חככה בדעתה ושקלה את דברי, אבל בלבי ידעתי שזו האמת. אני זוכרת היטב את הכומר הזקן מן הקבוצה הקתולית, אותה הדרכתני בעת שאלוהים דיבר אלי בסביבות הכינרת. הוא היה איש שקט מאד ובאותו יום צם והתפלל והיה בהגות עמוקה.

"הנה, הוא אמר, כשהוא מושיט לי פתק זעיר, "זוהו שמך מאלוהים, לא דומיניק, כי אם דומיניקה. הסיומת חלטינית פרושה 'שייכת לאלוהים'."

אלוהים דיבר אליו על שמי, ואני לא הייתי מוכנה לוותר על השם החדש הזה שהיווה הכרזה, בכל עת שהוא נאמר או נכתב, שאני רכוש אלוהים! כמו כן כבר שיניתי את השם בכל המסמכים שלי. הייתי מרוצה מאד משמי החדש!

* * * *

נורה הייתה חיוורת כסיד. "דומיניקה, אני חייבת לשוחח אתך בטרם תתחילי להדריך היום את הקבוצה החדשה!" "כמובן," אמרתי לה, "בואי ונשוחח כאן, בצד." נורה הייתה אחת הגברות החביבות ביותר בקבוצת האמריקאים ממוצא קובני שאותה הדרכת. כולם היו נוצרים משיחיים, מלאים ברוח הקודש ואני נהניתי מאד להדריכם! פניה של נורה היו רציניים מאד בעת שהיא המשיכה: "הוא העיר אותי הבוקר בשעה ארבע. ראיתי את ישוע! הוא נגע ברגלי וחתעוררתי. הוא דיבר אלי באומרו: 'לכי אל דומיניקה, נורה, לפני שהיא מתחילה להדריך היום. אמרי לה לא לפחד. אמרי לה שאני הצבתי מלאכים סביבותיה, כמו אורותיה של ירושלים. אמרי לה שנתתי לה מתנת חסד למשוך אנשים, כמו שהדבורים נמשכות לדבש. אמרי לה שהיא תהיה במקומות רבים ותספר לאנשים שהיא באה מהארץ בה נולד המלך הגדול. אמרי לה כי בשל שהייתה נאמנה בדברים הקטנים, אפקיד בידיה הרבה." הדברים נגעו במעמקי נשמתה! ישוע הופיע בפני נורה למען דבר אחד בלבד, וזאת כדי שהיא תמסור לי דבר נבואה אודות עתידי אתו! ידעתי שדברים מסוג זה לא מתרחשים בכל יום. נורה עצמה הייתה עדיין נרעשת. זו הייתה חוויה מסעירה עבורה.

חיבקתי אותה. "תודה על הצייתנות שלך ועל כך שמסרת לי את הדברים. אלוהים יברך אותך!" "ישוע," אמר לבי, "אני אוהבת אותך, אשרת אותך ואלך לאשר תיקחני." לא העלתי על דעתי, באותו רגע, שמילים אלו נשמעו במרומים, ובאיזו מחירות אקרא להתייצב מאחריהן!

פרק יח

תבוא מלכותך, יעשה רצונך

"טיסה 717 ללונדון תצא בעוד עשרים דקות."

חייתי שמחה ונרגשת מאד! מעודי לא נסעתי עם ישוע. נוכחותו הייתה כה מציאותית עד כי לא חשתי בודדה כלל. זה עתה ביליתי דקות יקרות בבית הכנסת של שדה התעופה, כשאני מתפללת לפני הטיסה, "אלוהים, פתח את עיניהם של בני עמי לראות את משיח ישראל!"

זו הייתה אחת מאותן פעמים רבות בהן חייתי עתידה לבכות לפני אלוהים למען ישועת עמי, ישראל. ידעתי שמלאו העתים והעם היהודי עתיד לגלות את משיחו בקרוב. בהמשך אני עתידה לבכות לא רק למען העם היהודי, כי אם למען העולם כולו, כדי שעיניים תפקחנה לראות את ישוע בן האלוהים, משיח ישראל, כדרך היחידה, הישועה היחידה בעולם שחור ומלא-שדים זה.

"דומיניקה, אמר לארי לפני שנסעתי לאנגליה, 'מדוע שלא תבואי ותבלי חודש בבית חורי, כאורחת שלי? תוכלי ללכת לקהילה שלנו ולחתחזק. נוכל לסייע לך בדרכך החדשה.'"

התלבטתי. "אם אלוהים ירשה לי, אבוא. אינני רוצה לעשות דבר שהוא אינו רוצה שאעשה."

"את בחלט צודקת. הודיעי לי במכתב, ואני באמונה אתחיל לתכנן את בואך."

והנה, שלושה חדשים לאחר מכן, אני בדרכי אל המטוס שעומד לקחתני לאנגליה!

* * * *

לארי ואני התאהבנו. זה היה צפוי. האמנו שאלוהים רוצה שנינשא. עשינו הכנות קדחתניות לנישואינו. כמה ממידעינו לא ראו את הדבר בעין יפה. אחרים, לעומתם, שמחו שמחה רבה. "האין זה אופייני לדרך בה אלוהים פועל? יהודיה משיחית ומשיחי שאינו יהודי מתאחדים," הם אמרו. "החתונה שלכם תסמל את

האיחוד שבין היהודי והגוי במשיח. "היו דיבורים רבים. דיבורים נלהבים. אך חברו הטוב של לארי הציע לו, "אחי, אם הדבר הט מאלוהים מדוע שלא תחכו מספר חודשים?"

יום אחד ביקרנו בביתם של ידידים מבוגרים. "אף פעם לא האמנתי," אמר מר ס. בהטעמה רבה, "שגרשה צריכה להינשא בשנית. אין לנישואים כאלו סיכויים להצליח!"

אשתו הניעה בראשה לאות הסכמה. "איננו יכולים להסכים לתכניתך."

ואמנם, אנשים אלו לא 'טחנו' מלים לריק. הם התכוונו לכל מלה, ואני חשתי מאד לא נוח. האם לא הפכתי לבריאה חדשה כאשר נולדתי מחדש, בקבלי את כפרת המשיח על חטאי? האם לא נאמר בספר הבריתות, "הישנות עברו, הנה נהיו חדשות!" האם לנצח אצטרך לשאת עמי את כישלונות העבר? ומהו הקול הקטן המלחש בפנים, "האם לארי הוא אמנם הבעל שאלוהים הועיד לי?" הו, מה לעשות? "אלוהים, אלוהי! אלוהי חיקר, אדוני, מה קורה פה? אנא, אדון, דבר אלי! האם נישואים אלו הם באמת לפי רצונך?" ומן העבר השני - שקט.

דיברתי אל האדון לעתים מזומנות, ומנגד שמעתי את הלחש המתוק בתוך לבי. אך הפעם הקול לא נשמע. נפשי התייסרה. שלוותי התרחקה ממני. לפתע, אורו עיני. נפלתי על ברכי והתפללתי, "אדון, אני מוותרת על הנישואים הללו! אני מניחה אותם על המזבח. אם הדבר איננו ממך, בטל אותו אדון. אדון החזר לי את שלוותי!" היה זה כחמישה ימים לפני מועד חתונתנו. הגעתי לאנגליה חודש לפני כן, ומבלי להיות מודעת לכך מצאתי את עצמי במערכת יחסים מיותרת. נפשי עדיין לא החלימה מן העבר, והייתי קורבן של מערכת הרגשות הפגועה שלי. לאחר התפילה הזו חזרה אלי שלוותי, אף שהייתה זו שלוה מהולה בעצב ובצער עמוק. לשם מה בעצם באתי לאנגליה?

* * * *

"עליך לחדול להיות יהודיה." המלים הדהדו בלבי ופלחוני. "את מכשפה!" מלים אכזריות, פוגעות, חצים מורעלים. "הנישואים מבוטלים!" הכריז לארי בקול קר ומנוכר. בעיניו היה מבט פראי. ידידו ו'אחיו הגדול', ג'ורג', התבונן בי במבט עוין וררוי

שנאה. "את קבלת את ישוע ועליך להפסיק להיות יהודיה, עכשיו!
את כישפת את לארי."

התפתלתי כה וכה על מיטתי. לא יכולתי לישון. התפללתי,
אלוהים, אנא הנח לי למות!" בנשמתי התחולל מאבק. עדיין
התגוררתי בביתם של הוריו של לארי. לפחות לא השליכוני
החוצה...

"בסדר, אדון," אמרתי, "אם אתה לא מחיש עלי את קצי,
לפחות עזור לי באמצעות הכתובים." נטלתי את ספר הבריתות
שלי שנפתח בעמוד של מזמור כ"ז בתהילים.

"ה' אורי וישעי ממי אירא, ה' מעוז חיי ממי אפחד.
בקרב עלי מרעים לאכול את בשרי,
צרי ואויבי לי, חמה כשלו ונפלו.
אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי.
אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח.
אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש,
שבתי בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה'
ולבקר בחיכלו. כי יצפנני בסוכה ביום רע
יסתירני בסתר אוהלו בצור ירוממני.
ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי
ואזבחה באוהלו זבחי תרועה, אשירה ואזמרה לה'.
שמע ה' קולי אקרא, וחנני וענני.
לך אמר לבי; בקשו פני. את פניך ה' אבקש.
אל תסתר פניך ממני, אל תט באף עבדך.
עזרתי היית, אל תטשני ואל תעזבני אלוהי ישעי.
כי אבי ואמי עזבוני ו ה' יאספני.
הורני ה' דרכך, ונחני באורח מישור למען שוררי.
אל תתני בנפש צרי
כי קמו בי עדי שקר ויפח חמס. לולא האמנתי לראות
בטוב ה' בארץ חיים. קווה אל ה',
חזק ויאמץ לבך וקווה אל ה'.

* * * *

על דלתי נשמעו שלוש נקישות.

"יבוא!" קראתי. ידעתי שפני חיוורות כסיד. הדרך בה בוטלו הנישואים עדיין הממה אותי. קווייתי לה, כפי שקראתי במזמור כ"ז. קווייתי לנס. הייתי זקוקה לעזרה להגיע לסוכנות הנסיעות הקרובה, בכדי להזמין כרטיס טיסה הביתה. מישל בת השש עשרה נכנסה לחדרי. היא התבוננה בי והכירה בכך שהייתי יותר מתה מאשר חיה. היא פתחה את זרועותיה וחיבקה אותי. חשתי את חמימות אהבת אלוהים שנבעה ממנה, ולראשונה, מאז ביטול הנישואים, נפרץ סכר דמעותיי. אהבת ישוע שנבעה ממישל חיזקה אותי וגרמה לי להיאחז בחיים, למרות מפת הנפש.

* * * *

"בוקר טוב," אמרה ג'ני בעליזות. "הנה, כמה עוגיות תוצרת בית ותה מנטה. אני רוצה שתנחמי. אין צורך שתקומי מן המטה. האדון יראה לך מתי לעשות זאת. עליך לבלות זמן אתו. הרגישי בבית."

"תודה לך, ג'ני," אמרתי לה בקול ענות חלושה, "אבל איני יודעת מה לעשות. מיחרתי לקנות כרטיס טיסה לישראל כדי לברוח מפה כמה שיותר מהר, עכשיו איני יודעת אם אוכל לעלות על המטוס, אני כל כך חלשה."

"דומיניקה, אבינו שבשמיים דואג לך. אל תדאגי בנושא הכרטיס! בבוא הזמן הוא יוכל לספק לך כרטיס אחר. בינתיים נוחי והתחזקי באדון." ובמלים הללו היא יצאה את החדר.

ג'ני. ג'ני היקרה. אלוהים השתמש בה להציל את חיי. היא ובעלה ג'פרי היו זקני קהילה בקהילת מאמינים בבנהם אשר במחוז נורפוק, מקום מגוריהם של הוריו של לארי. אסיפות הקהילה התקיימו באורוות. הייתה זו הקהילה הראשונה בה בקרתי עם הגיעי לאנגליה.

שמועות ממחרות להתפשט במקומות קטנים, וכך גם הידיעה על ביטול נשואי לארי. בבוקר שלמחרת הגיעה ג'ני לבית הוריו של לארי והציעה שאעבור להתגורר בביתה. על אף מעשי האוויליים אלוהים נכח במקום, כדי להקים אותי מחדש על רגלי.

ג'ני וג'פרי דרא היו, והנם, אוהבי ישראל והעם היהודי. במשך ארבעת החודשים הבאים הם שימשו לי הורים רוחניים. באהבתם,

בהכנסת האורחים ומן המופת האישי שלחם למדתי את דפוסי
היסוד של האמונה; אותה אמונה שעתידה הייתה להנחות אותי
בשביל הצר המוביל לחיי עולם.

* * * *

את השבועיים הבאים ביליתי במיטה. לבי החל משתקם. מאז
המשבר חשתי כאב מתמיד בחזי. אף כי לא עשו לי בדיקות
רפואיות, חששתי שמתח נוסף עלול לגרום לנזק בלתי הפיך.
במהלך השבועיים הללו חידשתי את הקשר עם רוח הקודש של
אלוהים, אלא שהפעם היה הקשר ברמה חדשה לחלוטין. המשבר
שעבר עלי גרם לי להיכנע לחלוטין לאלוהים, והפקדתי את
הרצונות שלי בידיו. החלטה גמלה בלבי שבעתיד לא אציית יותר
לרגשותיי או לקולות אחרים. משהו השתנה בי; העמיקה בי הבנת
הציות לאלוהים ולדרכיו. עבר עלי תהליך מהיר של צמיחה
רוחנית. אכן באתי לאנגליה לצורך הכנה לנישואים, אך לא היו
אלו נישואים ללארי.

למדתי להתייחד עם אלוהים; לימוד שעתיד לעמוד לי לאורך
שנים. הפעם אלוהים גרם לכך שהסבל וההשפלה יתברו יחד
"לטובת האוהבים אותו." הוא שינה אותי ללא הכר. רצוני הפך
שלו. עד היום. אעשה כל מה שהוא ירצה, ואלך לאן שהוא ישלחני.

"גיני," אמרתי בשמחה, כשאני בריאה ומלאה באמונה, "האדון
סיפק לי משרת מטפלת לשלוש ילדות. האם עברה ניתוח קיסרי
שבעקבותיו היא כמעט קפחה את חייה. היא אמרה שאני כמו
מתנת יום הולדת בשבילה." נראה היה שהדברים שימחו גם את
גיני. "כן," היא אמרה, "האדון מן הסתם פתח את הדלת הזו
בפניך." לאחר מספר ימים נשקתי לגיפרי ולגיני, נפרדתי מהם
ועברתי לטפל בשלושת הילדות. לא הייתי מודעת לכך שאלוהים
מכין לי הפתעה. לא זו בלבד שניתן לי לעזור לאם הנואשת
ולמשפחתה, גם אני זכיתי לרפוי מן הכאב שבאובדן ילדי שלי.
בלבי הייתה אהבת אם שלא היה לה מוצא, עד שפגשתי את רוזנה,
אלכסיה ואת התינוקת סבריינה.

קריס וקוראל מקיואן היו זוג נפלא ומשכיל. קריס היה קתולי,
ואילו קוראל הייתה אנגליקנית, לכן הם לא התנגדו לכך שאלמד

את חילדות על ישוע המשיח. לא הסתרתי מהם את השקפותיי ביחס לאמונה. לא התכחשתי ליהתמלאות ברוח הקודש ולפעולת הרוח. רק נוכחות אלוהים ועוצמת כוחו הם שריפאוני וחילצו אותי. ואכן אלוהים רוצה שכל מאמין משיחי יתמלא ברוח הקודש.

בבואי אמרה לי קוראל, "אני נותנת לך רשות וחרות לחנך את בנותיי ולטפל בהן כאילו אני עצמי הייתי עושה זאת." זכות גדולה נפלה בחלקי; אם חילדות הפקידה בידי את אוצרה היקר ביותר! מאחר והייתה זו משרה זמנית, הסתיימה תקופת שהותי עם המשפחה כעבור חמישה שבועות. אף אחד מאתנו לא התחרט על האמון הרב שנתנו זה בזו. התאהבתי בבנות וטפלתי בהן כאילו הייתי אמן הטבעית, ומשפחתן נהגה בי כאילו הייתי עצמם ובשרם. לעולם לא אשכח את משפחת מקיואן. תהיה עליהם ברכת אלוהים!

פרק יט

החיים טובים

הצלחתי למצוא משרות זמניות, ובין הזמנים התגוררתי אצל גיני וג'פרי. חסכתי את הכסף שהרווחתי בצרפי פרוטה לפרוטה, כדי שיהיה לי בסיס כלכלי כלשח בשובי ארצה. ביום המחרת הייתי אמורה לנסוע לסקוטלנד, שם קבלתי משרה, למשך חודש, באתר סקי שהופעל על ידי מאמינים משיחיים. אלוהים הוא תמיד נדיב יותר ממה שאנו מעלים על דעתנו. הוא סיפק לי את המשרה במרכז הנופש בגלנקו. בנוסף למשכורת ניתן לי כרטיס רכבת וכן מגורים וארוחות. הם הבטיחו גם ללמדני לגלוש!

היו אלה הימים האחרונים של חודש פברואר. בעת שארזתי את חפצי, החלטתי להאזין לקלטת מאת המורה הידוע, אוהב ישראל, דארק פרינס.

חתיישבתי בנוחות על המרבד בחדר הספרייה החמים, והחילותי מקשיבה בעיון רב לנאמר בקלטת. הדברים הוקלטו בכנס שנערך בארץ בחג השבועות. הייתה זו התכנסות של יהודים משיחיים ונוצרים משיחיים מכל רחבי העולם. ניתן היה לחוש שהאווירה באולם הייתה רווית ציפייה. לאחר מספר משפטי פתיחה על שיבתו הקרבה של המשיח, דיבר דארק פרינס על הצורך להתמסר לאלוהים. אלוהים מחפש 'מתנדבים' שיהיו מוכנים להישלח לכל מקום בעולם לבשר לאנשים את החדשות הטובות של מלכות אלוהים וישועתו.

"האם תהיה אתה מוכן לעבוד למען אלוהים, ולהישלח?" הוא שאל.

מהירות פעימות לבי הלכה וגברה. חשתי שעלי לקום ולעמוד לפני אלוהים ולהתחייב להיות שגרירת מלכותו, אך כנגד זאת העלתי את טענותיי: "כיצד אוכל לצאת, הן יש לי ילדים בארץ, איך אוכל לעזבם?" העצבתי את רוח הקודש. האם לא הכנעתי זה מכבר את רצוני בפני רצון אלוהים? האם אין אלוהים מסוגל

לדאוג לכל הפרטים? כלום אינני חייבת לו כל נשימה מנשמות
 אפיו בזכותו אני שפויה ובריאה. האם אין המצווה הראשונה
 לאהוב את ה' אלוהיך בכל נפשך, ובכל לבבך, ובכל מאודך?
 "אלוהים", קראתי, "הרשה לי לחזור בי, סלח לי על הסוסי!"
 חקשבתי שוב לקלטת. כאשר השמיע דארק פרינס את הקריאה
 שלו, "לעמוד וללכת קדימה ולחתחייב לקריאת אלוהים" נעמדתי
 על רגלי בקיטון הקטן, לבד, מול מכשיר ההקלטה.
 "כן אלוהים", אמרתי, "אני מוכנה להיות שגרירתך, להטיף את
 חבשורה ולשרת אותך, יהיה אשר יהיה."
 שמחת רוח הקודש הציפה אותי ומלאה אותי קלילות כזו, עד
 כי חשתי, שאילו רק הייתי רוצה, הייתי יכולה להתעופף. חגתי
 מסביב וקראתי בקול רם, "הללויה! אני משרתת אלוהים ולחיי יש
 מטרה למרות הכל!!!"
 לא ידעתי מתי אדרש למלא את הדברים להם חתחייבתי זה
 עתה.

* * * *

התנשמתי והתנשפתי, בטפסי על תהר הגבוה. המראה היה
 נפלא, ולבן. הרוח נשבה בכוון הנגדי וחשתי את עקיצתה על עורי.
 פני כמעט וקפאו, אך חמשכתי לטפס בנחישות, כשהתרמיל על גבי.
 נראה שהאחרים עשו זאת ללא כל קושי. היו שעושים זאת כבר
 מספר חודשים, ואחרים אפילו שנים, ואילו עלי היה להתאמץ
 להגיע אל מטרתי! אל הפסגה שאותה הייתי צריכה לכבוש!
 מישחו הסתובב לעברי ושאל, "דומיניקה, האם הכל בסדר?"
 נענעתי בראשי והמשכתי לטפס. כמה קר היה!
 זו הייתה סקוטלנד, בחודש מרס 1989. היה קר, קר מאוד,
 "אבל", חשבתי לעצמי, "אם אלוהים שלח אותי לעבוד כאן,
 במרכז הסקי, הרי שאעמוד בכך." לא לקחתי בחשבון את העובדה
 שעברה עלי שנה קשה במיוחד ושגופי מן הסתם עדיין אינו כשיר
 כל כך. חשבתי רק על דבר אחד, "אני אתגבר, וזהו!"
 בלבי צחקתי. צחקתי וגם בכיתי, משום שעל גופי היו חמש
 שכבות בגדים; ועל רגלי חמישה זוגות גרביים ונעלים הגדולות
 בשלושה מספרים ממידתי. הייתי כמו דוב מסורבל המנסה לטפס
 על הר.

כשהגעתי לבסוף, נכנסתי לצריף הקטן שבו הייתי אמורה לשרת בעתיד הקרוב את חלקוחות הבאים לשכור ציוד סקי. הסרתי את התרמיל מעל גבי, כשאני חשה תחושת רווחה גדולה. המנהל התבונן בי, כשהוא מבחין בחיוורון פני; "הכל בסדר?" הוא התעניין.

"אחי, מצבי שפיר, חוץ מן העובדה שגופי קפוא כולו, עד לבהונות רגלי."

"הכניסי חפיסה קטנה זו לנעליך ותכף ומיד תרגישי בחבדל," הוא אמר.

"תודה לאל! אעשה כדברך!"

הכנסתי את החפיסה הקטנה לנעלי וחצלחתי לתפקד עוד מספר שעות, אבל לאט לאט נעשיתי נואשת יותר ויותר. ניסיתי לתפקד, אך הקור חדר עד לעצמותיי. כישראלית הרגילה לחום של תל אביב התקשיתי להסתגל לקור המקפיא של חוף ארגויל שבסקוטלנד.

"דומיניקה, הכל תקין?" היה זה סוף היום, ובעלת האתר התבוננה בי בדאגה.

"ממ...מ... מאחר ושאלת, מלמלתי, אני חייבת לומר לך שאני ממש סובלת מהקור."

היא הבחינה בכך שהייתי אובדת עצות. "כן, היא אמרה, את סובלת מהיפותרמיה. חום גופך נמוך מדי מכדי להמשיך. מה לדעתך כדאי לעשות?"

התבוננתי בה לרגע ועניתי, "אפשר להתפלל ולבקש מאלוהים שיחזק אותי."

"את יודעת, היא ענתה כמתוך הרהור עמוק, "מזה זמן רב שאנו מנסים למצוא טבח לכמה חודשים. מצאנו טבחית אבל היא תוכל לבוא רק בעוד כחודש. פירושו של דבר שיהיה עלי לבשל במשך חודש הקרוב, בעוד בעלי זקוק לעזרתי. האם את חושבת שתוכלי לבשל במקום לעבוד כאן באתר חסקי עצמו? פירושו של דבר שלא תצטרכי לעלות להר בכלל. תוכלי להישאר בבית המלון ולהיות אחראית על המטבח והבישול. יהיה לך גם זמן חופשי רב. אנחנו אף מוכנים לשלם לך תוספת על כך."

היה זה כאילו שמעתי קולו של מלאך. התבוננתי בה בתימהון, חייכתי והחום שב והציף את הוויית. "יש לך ספק? כמובן, אקבל את המשרה מיד!"

"חללויה" שאג לבי, "אלוהים תודה לך על עזרתך!" ידעתי שלא אוכל לעמוד יותר בקור.

ביום זה ירדתי מן ההר, שמחה על כך שאני עומדת להיות טבחית אתר הנופש. ברגע ההוא לא העליתי בדעתי כלל את עובדת היותי חסרת ניסיון בבישול לסועדים רבים, קל וחומר אוכל אנגלי או סקוטי עבור 50 או 60 איש!

ואמנם 'זוטות' כגון אלו לא העסיקו אותי. היה לי אל גדול שחי בתוכי. ידעתי דבר אחד, ישוע, אדוני, הוא הטבח והתזונאי הטוב ביותר. אם אסמוך עליו, על הידע שלו ועל רוח קודשו, השוכנת בקרבי, אצליח במשימה.

* * * *

הייתי בסקוטלנד כחודש ימים. היה זה חודש פורה ביותר. נהניתי מן הפסגות המושלגות. היו ימים בהם זרחה השמש והשלג נמס בעיירה; אז נראו מראות ירוקים ויפהפיים. פרחים בצבצו והצפרים החלו שבות. למרות הקור ניתן היה לשמוע את ציוצן. במורדות ירדו זרמי מים כמפלים. יצאתי לרכיבת אופנים, כשאני מתמוגגת מהטבע ומבוראו. "השבח לאל!" קראתי בהתלהבות. "אלוהים אתה כה נפלא! אתה הבאת אותי למקום כל כך יפה. בזכותך קיבלתי את המשרה הזו! אני לומדת כל כך הרבה, באמת תודה לך!"

בתקופה זו פגשתי את ידידי רלף ומרי קלט-סמית שהיו משיחיים מלאים ברוח ואוהבי אלוהים. הם הפכו לידידים קרובים ביותר. רלף ומרי רתמו את מרצם לשרות אלוהים, והשחוק תמיד שרה בביתם. הם אימצוני למשפחתם. לרלף היה תפקיד חשוב ביותר בחיי. לפני בואי לסקוטלנד חשתי שאלוהים רוצה שאכתוב את עדותי, כלומר את סיפור הוושעותי. התפללתי, "אלוהים אם אתה באמת רוצה שאכתוב את עדותי אזדקק לחודש ימים ולמישהו שיוכל לתקן את האנגלית שלי ולחדפס את הדברים." לא יכולתי לדעת שבמהלך חודש זה בסקוטלנד יעמוד לרשותי זמן כה רב. בעת שהאחרים היו על ההר, כתבתי אני את הסיפור שלי. אלוהים זימן אותי עם רלף, שערך את העדות ותיקן את האנגלית. רלף ומרי היו לברכה בחיי, כשם שהייתי אני לברכה בחייהם. אלוהים ידע זאת מראש!

פרק כ

קול דממה דקה

באחד הימים הוזמנתי למסיבה בביתם של רלף ומרי. על כל אחד מן המוזמנים היה להביא תבשיל. מרי קבעה מה יביא כל אחד, אך לי היא אמרה, "בגלל שאין לך בית משלך אין צורך שתביאי כיבוד. נכחותך בלבד תכבד אותנו."

למרות היותי הטבחית באתר הסקי, לא היו בבעלותי דברי מזון, אך למרות זאת רציתי להביא דבר-מה. התפללתי, "אלוהים אני באמת רוצה להביא משהו. מה אוכל לעשות?"

יום אחד נותרה כמות גדולה של אורז לאחר ארוחת הצהריים. ידעתי שאם לא אשתמש בשאריות האורז הן תושלכנה לאשפה. זריקת מזון לאשפה, כלאחר יד, לא נשאה חן בעיני כלל.

המסיבה עמדה להיערך באותו ערב. התפללתי שוב, "אדון מה עלי לעשות?"

רוח הקודש הניעה אותי לפתוח את המקרר ולסקור את תכולתו. והנה, מולי, עמד הסיר הגדול של שאריות האורז. הרוח רמזה לי, "קחי את האורז."

זה 'סתם' אורז! חשבתי לעצמי. יהירותי לא הניחה לי להביא קדרה כל כך צנועה. "אלוהים," מחיתי, "האם כטבחית זה כל מה שאוכל להביא?! קודם כל זה לא שייך לי..." טענתי, וזאת למרות שידעתי שהאורז יושלך אם לא אעשה בו שימוש. "עלי להביא משהו קצת יותר מכובד."

נאבקתי עם קולו של אלוהים. כאשר הי' מדבר אל השייכים לו הוא לעתים עושה זאת בקול דממה דקה. לא צייתתי לקולו ולמדתי לקח גדול!

פסעתי לאורך השביל היפהפה המוביל לביתם של רלף ומרי. בהגיעי הייתה כבר המסיבה בעיצומה. אנשים מילאו את המקום, וכל אחד הביא מטעמים. הם ישבו מסביב ושותחו. בהכנסי האירו לי פנים והובילו אותי למקום מושבי. התבוננתי על טף האגם המרהיב שנשקף מן המקום בו ישבתי. איזה ערב מבורך!

לפתע נשמע קולו של מרי, "מעניין מה קרה לגברת...?" (אשר שמה אינו זכור לי) "היא הייתה אמורה להביא את קדרת האורז בשביל תבשיל הקארי, וכבר הגיע זמן הארוחה. מה נעשה?" התבוננתי במרי. לבי לחש, "את רואה? אמרתי לך להביא את האורז." אבל שוב התעלמתי מן הקול.

הזמן עבר. מרי הייתה מוטרדת, לבסוף קמה וחכרזה, "נצטרך לאכול את תבשיל הקארי בלי האורז, האם כל יתר המנות מוכנות?"

מצפוני העיק עלי! "אלוהי", חשבתי, "אתה אמרת לי להביא את האורז, למרות שלא עלי חוטל להביאו. אתה, בחכמתך, ידעת שאותה גברת תאחר, ואילו הייתי אני מביאה את האורז ניתן היה לאכול אותו עכשיו עם תבשיל הקארי."

אפשר לתהות... מדוע שאל כה גדול יטרח בעניינים כה פשוטים כמו תפריט של ארוחה? אך הוא אלוהים טורח ודואג. אף פרט לא נעלם מעיניו. ומה שחשוב עוד יותר הוא לציית לקול הדממה הדקה הלוחש בלב, גם כשמדובר בפרטים זעירים לכאורה.

קמתי על רגלי. "מרי", אמרתי בנוכחות הכל, "אני רוצה להתוודות על חטא."
"כן? מה קרה?"

וכך, בפומבי, סיפרתי לכל: "היום, לפני שיצאתי מן המטבח באתר הסקי אמר לי האדון להביא את שאריות האורז, אך בשל מבוכה וגאווה חשבתי לעצמי, 'לא! זה רק אורז פשוט שאינו שייך לי' וסירבתי להביאו."

כולם השתתקו. מרי הסתכלה עלי ונזפה בי, "דומיניקה, הן את יודעת שיש לציית לקול אלוהים! עכשיו היינו יכולים לאכול אורז עם תבשיל הקארי שלנו!"

הסמקתי והתנצלתי, "מרי, אנא סלחי לי. למדתי לקח גדול היום."

ברכנו על המזון והתחלנו לאכול את תבשיל הקארי בלי האורז. הייתי במבוכה במשך כל הערב, כי ידעתי שבגללי הארוחה אינה שלמה.

מאוחר יותר, כשהארוחה הסתיימה, הגיעה הגברת שהייתה אמורה לחביא את קדרת האורז. "אני מצטערת," היא התנצלה, "אך האיחור שלי היה בלתי נמנע, למרות שידעתי שאתם זקוקים לאורז."

"אין זו אשמתך," הסברתי לה, "אלוהים כבר דאג לכך מראש, אלא שאני סירבתי לציית לו."

מאותו יום למדתי לקח. ידעתי שאם רוח קודשו של אלוהים לוחשת דבר-מה ללבי עלי לציית ויהי מה. אם לא אעשה כן אחמיץ את מה שיש לו עבורי, ועבור אחרים.

* * *

הגיעה העת לעזוב את אנגליה ולחזור ארצה. נפרדתי מחבריי באתר הסקי ומכל הידידים האחרים. לבי נחמץ כאשר הייתי צריכה להיפרד מרלף ומרי קלט-סמית. היינו כבני משפחה. חיבקתי אותם ביודעי שנמשיך לשמור על קשר ושנפגש בשנית, כאן על פני האדמה או בעולם הבא...

נרגשת עליתי על הרכבת שהובילה אותי חזרה לאנגליה. היה זה חודש אפריל, שנת 1989. כרטיס הטיסה שלי ארצה כבר נרכש. בעוד הרכבת עושה את דרכה נזכרתי ביום בו פג תוקף הכרטיס, אותו יום בו הייתי כל כך המומה, היום בו ביטל לארי את נישואינו.

כשגיני וג'פרי הכניסוני לביתם, לאחר אותו יום נמחר, אמר לי ג'ני, "ייתכן ואלוהים רוצה שתישארי כאן עוד זמן-מה. אל תצטערי על אובדן כרטיס הטיסה שלך, אלוהים יכול לספק לך כרטיס אחר." היא התבוננה מעלה, לכוון השמיים, ואמרה בטון ענייני מאד, "אבא שבשמיים, אני מודה לך עבור כרטיס אחר." זו הייתה תפילה פשוטה ביותר! כמה ימים לאחר מכן, אחרי אסיפת הקהילה, ניגשה אלי אישה שאמרה, "דומיניקה, יש לי כרטיס טיסה עבורך, כל אימת שתזדקקי לכרטיס אני אשלם עבורו." אלוהים ענה מיד לתפילתה של ג'ני, וכך, תוך מספר ימים, היה בידי כרטיס. תאריך השיבה שלי נקבע לחמישה באפריל.

בדיוק לפני שנה, בשבעה באפריל, עזבתי את משפחתי ואת ילדי. שנה שלמה חלפה! כל כך הרבה דברים קרו. האירוע המרכזי

היה כמובן ישועת נפשי, על ידי קבלת ישוע המשיח, בן אלוהים. במהלך שנה זו הוא פדה את חיי, שיקם אותם והחזיר לי צלם של אישה. אלוהים עשה כל כך הרבה למעני! רק שנה אחת אחרי המאורעות המסעירים ביותר בחיי, ואני אדם חדש!

הפעם השיבת הביתה איננה מאופיינת בשיברון, ביאוש ובחידלון. לא, הפעם אני חוזרת כאישה חשייכת לאלוהים, מלאה באמונה, בכוח, בדבר אלוהים ובתקוות לקראת עתיד בהיר וחדש. כן, אלוהים אכן עשה רבות למעני! הוא ריפא אותי, את נפשי ואת גופי. הוא הציל אותי מכל כך הרבה צרות ופגעים. אמנם הדרך שהשתרעה לפני הייתה עדיין ארוכה; הייתי זקוקה לשחרור רב, אבל כבר הייתי אדם חדש. היה לי בטחון באלוהים, אשר מאז שקיבלתי את ישועתו ללבי, הוכיח לי את נאמנותו ולווה אותי באהבה ממקום למקום.

בעוד הרכבת עושה דרכה דרומה, חולפת ועוברת על פני אתרים ומשאירה אותם מאחור, חלפו במוחי, בזה אחר זה, זיכרונות אירועי השנה שחלפה; אירועי חיי הישנים נשארו מאחור, הם לא ישובו עוד. הייתי נחושה בדעתי לחזור ארצה בקרוב ולהמשיך בחיי החדשים. מעתה אקדישם לאלוהים ואמלא את רצוני.

הרכבת נכנסה לרציף התחנה. כשירדתי מן הקרון, עם מזוודותיי, ייחלתי כבר לראות את פניהם של ג'יני וג'פרי. שמחה גדולה הציפה אותי כשהבחנתי בהם. "לא תוכלו לתאר לעצמכם מה עשה אלוהים עמי בסקוטלנד. הוא העניק לי רפוי כה רב!" סיפרתי להם בהתלהבות.

פרק כא

לרקוד משמחה

בעוד שלושה ימים היינו עתידים להיפרד, אך היו לי כל כך הרבה דברים לומר לג'פרי וג'ני, לכן דברתי כמעט ללא הפסקה. רציתי לספר להם על כל הדברים הנפלאים שאלוהים עשה למעני בסקוטלנד, איך שהוא ריפא אותי וכיצד הוא השתמש בי.

"ג'ני, אני חייבת להודות לך," אמרתי לה. "כאשר התבוננתי בך, עובדת במטבח, התעורר בי הרצון לברך אנשים באותה דרך. ממך למדתי כל כך הרבה דברים שעזרו לי כאשר הייתי טבחית באתר הסקי!"

ג'ני חייכה. "אני שמחה לשמוע זאת. תמיד אהבתי לבשל. בדרך זו ניתן לברך."

"אמנם כן," עניתי, "אבל עלי היה לבשל עבור 50 או 60 איש, ודברים רבים אירעו בזמן הזה במטבח. ביום שישי אחד נאלצתי לבשל בשר חזיר בטעם חמוץ מתוק. הדבר לא הפריע לי, כי ידעתי שאלוהים יכול לברך את האוכל הזה, גם אם לפי חדת היהודית הוא אינו כשר."

"אך בזמן הבישול תקפה אותי לפתע בחילה. רציתי לטעום ולבדוק אם הבשר מוכן, אך לא יכולתי. חבחילה לא פסקה, להפך... וזאת ממראה עיניים בלבד! לא הבנתי מה קורה, אבל אז חשתי שרוח הקודש אוסרת עלי לאכול את בשר החזיר. הבנתי שלמרות שנושעתי לא חדלתי להיות יהודיה, וכיהודיה לא 'שוחררתי' מחוקי התורה. כללי התורה הנם לטובתי."

ג'ני האזינה בחיוך. היא הבינה.

"לכן, מאותו רגע ואילך," המשכתי, "הבנתי שאסור לי לאכול אוכל בלתי כשר. אלוהים רוצה שאחיה כיהודיה, גם למען העדות לבני עמי וגם למען קיום בריתו. למרות שאלוהים יכול לברך כל מזון שאנו מכניסים לפינו, עדיין קיימים החוקים להם עלינו לציית. את חוקיו הוא כותב על לוח לבנו, ולכן איננו משועבדים להם, הם פשוט חופכים לחלק מהווייתנו," הדגשתי, "וחזיר הוא מחוץ לתחום. כמובן," הוספתי, "שבתור תזונאית אני יודעת

שבשר חזיר עלול לגרום לנוק רב לגוף, בגלל ריבוי השומן שבו ובשל שחיה זו אוכלת כל דבר - כולל פסולת. לכן אי-אכילת בשר חזיר לא היוותה בעיה בשבילי, אבל עם זאת הייתה החוויה מוזרה למדי; לבשל לכל כך הרבה אנשים אבל לא להיות מסוגלת לטעום את התבשילים!"

וכך המשכתי והמשכתי לדבר עד שגני העלתה את השאלה: "חאם יש לך דברים רבים לארוז? נותרו לך רק שלושה ימים, את יודעת!"

"למעשה ברשותי הרבה יותר דברים ממה שמותר לי להכניס למטוס, " עניתי. "לפי התקנות אפשר לקחת רק 10 קילוגרמים של מטען על המטוס, מאחר וזה הנו מטוס קטן. אני זקוקה לנס, שאם לא כן אשלם סכומי עתק עבור המטען שאני נושאת אתי. " "נתפלל, " אמרה ג'ני, "והאדון יפתח דלתות. הוא יעשה את אשר הוא עושה תמיד, הוא יחולל נס עבורך. "

בבוקר הבא השכמתי לקום, ולפני שהחילותי באריזה התפללתי והתייחדתי עם רוח הקודש. "אדון, " בקשתי, "אתה יודע שמטעני כבד. אתה גם יודע שבשום פנים ואופן לא אוכל להביא את המטען הזה מבלי שתחולל נס. אבא, עזור את עיניהם, או גרום למשקל להצטמצם, או שמא תראה לי מה עלי להשאיר מאחור!"

כשסקרתי את מטלטלי ידעתי שלא רבים הם הדברים שאוכל להשאיר. רוב החפצים היו חשובים לי. היו ספרים, להם אזדקק בארץ, ושיוכלו להביא תועלת גם לאחרים. היו לי גם כלי בישול אותם רכשתי באנגליה, לאור החלטתי להיות טבחית עבור כל גוף המשיח.

רציתי לפתוח מסעדה קטנה, או לבשל לאירועים מיוחדים. הצלחתי, בעזרת אלוהים, לבשל ולאפות מטעמים וחשתי שדבר זה מרמז על התפקיד שאלוהים הועיד לי. תפקיד שבאמצעותו אוכל לברך אחרים. לא היה לי צל של מושג שאלוהים מכין אותי לקריאה נעלה הרבה יותר ממה שיכולתי להעלות על דעתי. ואמנם, עתידה הייתי לבשל ולאפות עבור אנשים רבים, כשאני רוקחת מסרים ודרשות מכס המלכות של אלוהים. אבל ברגע ההוא כל שהבנתי הוא שאלוהים מושח אותי לשרת את השייכים לו בבישול ובאפיה. קניתי, אפוא, סירים קטנים, תבניות למיניהן - דברים

שאותם לא אוכל למצוא בארץ. נשענתי על חסדו של אלוהים בעת האריזה, בידעי שבעתיד אודקק לרוב החפצים הללו.

בערב המשכנו בשיחתנו, כשאנו מסבים סביב שולחן האוכל. גיפרי וג'ני התרגשו, ממש כמוני, מן העובדה שאני חוזרת הביתה, ומן חנסי שהתחולל בחיי. אותה בחורה שבורת לב וחדלת אישים שהם הכניסו לביתם, זמן קצר קודם לכן, היא עכשיו אישה פורחת, המפיצה סביבותיה את ניחוח רוח הקודש; אישה מלאה ברוח, בהתלהבות ובדבקות למען אלוהים; המצוידת בעוצמה ומוכנה לקראת חזרתה הביתה. שוב לא הייתי נכה ונכאת רוח כמקודם, כי אם אדם משוקם.

"בסקוטלנד השתמש בי האדון למטרה נוספת, ומיוחדת," ספרתי להם.

"ומהי, דומיניקה?" שאלה ג'ני.

"ובכן," הסברתי, "פגשתי מורה מאמינה אשר התפללה במשך שנים ארוכות, עם תלמידה, שאלוהים ישלח מישחו ללמד אותם ריקודים ישראליים. אולם ישראל רחוקה מאד מהמקום - חוף ארגייל בסקוטלנד, או כך לפחות היה נדמה לה."

"צחקתי כשאמרתי לה, 'אני היא זו. הבאתי קלטות של מוסיקה ישראלית ואני יכולה ללמד אתכם מחולות ישראליות וגם תנ"כיים.'"

"ג'ני, אינך יכולה לתאר לעצמך איך היא קפצה מרוב שמחה, כשהיא קוראת, 'אלוהים הוא כל כך טוב! הוא ענה לתפילתי! הוא הביא מישראל, מירושלים, לכפר קטן בסקוטלנד מישחי שתלמד אותנו ריקודים ישראליים!'"

"אכן, זו פעולת אלוהים," צחקה ג'ני. "אלוהים פועל בצורה כזו! הוא מסוגל לשלוח אדם מקצה העולם לקצה השני, רק בגלל תפילה של מישחו."

"נכון," עניתי. "הלכתי, אפוא, לבית ספרם ולימדתי אותם לרקוד ריקודי עם וריקודים ישראליים. הם התברכו!"

בעוד אנו משוחחים, נזכרנו בערב הישראלי, שהיא וג'פרי ארגנו בקהילה שלהם, לפני נסיעתי לסקוטלנד. כמנהיגי הקהילה לקחו על עצמם ג'ני וג'פרי לארגן ערב פתוח בשם כל הקהילה. האירוע נערך בבניין העירייה. כולם באו. אפילו אנשים מחוץ לעיר. האולם

מעולם לא המה כל כך, כפי שהוא המה באותו ערב ישראלי. לימדתי אותם על ישראל ותרבותה. לימדתי אותם ריקודים ישראליים. התרוננו כשנזכרנו בערב ההוא.

גיפרי אמר: "הקהילה שלנו התמלאה חיים אחרי אותו ערב. כולם רקדו אחר כך באסיפת הקהילה. הייתה רוח של שמחה!"

אז עוד לא ידעתי שאלוהים עתיד להנחות אותי לרקוד את המחולות התנ"כיים הללו כדי לגעת במאמינים במקומות רבים ברחבי העולם, כדי שחדוות ה' תפרוץ לה. הוא עתיד היה לעשות שימוש בדברים הפשוטים הללו שידעתי, כמו הריקודים הישראליים שליוו את ימי נעורי, כדי לברך אחרים. ידעתי שבישול, אפייה ומחול, לכשעצמם, אינם חשובים. אלו דברים פשוטים אותם ידעתי לעשות, אך ה' צבאות נוהג לקחת דברים פשוטים, או כאלה שנראים סתמיים, ולעשות בהם שימוש לתפארת מלכותו.

נתנו ידינו זה לזו, בתפילה, כשאנו מניחים בידי אלוהים את הדברים עליהם שוחחנו. התפללנו למען ריצוי בין קהילת המאמינים הבינלאומית ובין ישראל. התפללנו עבור דברים רבים, בידיעה שבעוד יומיים נאלץ להיפרד.

* * * *

"טיסה 217 לתל אביב יוצאת בעוד 20 דקות. על כל הנוסעים לעלות עכשיו על המטוס. אני חוזרת, על כל הנוסעים לעלות עכשיו על המטוס."

גיני וג'פרי חיכו איתי עד למסירת המטען. ידעתי שהמטען שלי כבד בעשרים קילוגרם מן המותר, ושאני זקוקה לנס. אילו הייתי צריכה לשלם קנס הייתי נשארת חסרת כל. "אלוהים, אנא עזור!" התפללתי כל העת. "אלוהים אנא, אנא שלח סיוע מן השמיים. עזור! עזור!"

הנחתי את המזוודות על המשקל. את התיק הכבד ביותר התכוונתי לקחת איתי, כתיק אישי, למטוס. הוא הכיל את הספרים. יהיה לי, ללא ספק, קשה לשאת תיק כזה! אך הייתי מוכנה לעשות זאת כדי לחסוך סכום כסף גדול. התיק נארז בזהירות מרובה והיה כבד ביותר.

אחזתי בתיק בעת שהדייל, ששקל את המזוודות, פנה אלי: "בבקשה, גברתי, שימי גם תיק זה על המשקל. יהיה לך מאד לא נח לסחוב אותו אתך."

"לא, " ניסיתי למחות, "עדיף ש..."
 "לא, " הוא נכנס לתוך דברי, "לא נרשה לך לעלות עם תיק זה."
 נכנעתי. הנחתי את התיק על המאזנים. הוא עבר!
 הדייל התבונן בי ואמר, "זה הכל." הוא נתן לי את התוויות.
 הצמדתי אותן למזוודות. אחר כך הוא לקח גם אותן ופנה אל הבא
 בתור.
 הייתי מלאת פליאה. פניתי לגיני וג'פרי הצוחקים. "אתם
 מבינים מה קרה כאן? אני שולחת עשרה קילוגרם של משקל עודף,
 חינם אין כסף!"
 "האם לא אמרנו לך?" הם ענו לי, "שאם נתפלל יחולל אלוהים
 נסים עבורך?"
 צהלתי וצחקתי. התחבקו ובכינו. הם סמכו ידיהם עלי
 וברכוני. הדמעות זלגו מעינינו בעת שנפרדו אחד מן השני. הם
 שילחוני הביתה, לישראל, כשאני ערוכה לגמרי לקראת הצפוי לי.

פרק כב

לב אם

בליל עזיבתי התפללתי והצגתי שאלה בפני אלוהים: "לא ראיתי את ילדי כבר ארבעה וחצי חודשים. מה יהיה טיבו של הקשר בינינו? הן הם כה קטנים, ושוב נותקו מאמם לתקופה כה ארוכה!"

אחרי התפילה נרדמתי, ובשנתי חלמתי חלום. בחלומי ראיתי את עצמי ישנה בחדר שהיה חדר חילדים בדירה בה התגוררנו, כשדני ואני היינו נשואים. ראיתי את העריסה של יובל, בה הוא נהג לישון כשהיה עדיין תינוק. ראיתי את מיטת הנוער של עדי. מתחת למיטה זו ניצבה מיטה נוספת. בחלום ישנתי אני על מיטה זו, סמוך לעדי, כשהעריסה של יובל הייתה גם היא בקרבת מקום. כך ישנו כל הלילה.

בבוקר, כאשר התעוררתי, ידעתי ש'ביליתי' את הלילה עם ילדי. "אדוני", אמרתי, כשלבי הולם בחוזקה, "מה פרוש החלום? איננו גרים בדירה זו, והרי דני ואני גרושים!"

תשובת אלוהים הייתה, "ישנת כל הלילה בחדרם של ילדיך. עכשיו חזרי והתנהגי כאילו לא עזבת מעולם. היי רגועה ולא דרמטית. פשוט אמרי, 'שלום' והמשיכי את החיים במתכונתם הרגילה כאילו לא עזבת מעולם, כאילו ישנת אתם לילה באותו חדר, במשך כל אותם חודשים." זו הייתה העצה שקבלתי ישירות מרוח קודשו של אלוהים.

עכשיו הייתי כבר קרובה מאד לארץ. המטוס נחת בתל אביב. דבר אחד ידעתי, עלי להיות רגועה ולא 'לעשות עניין גדול' מהפגישה המחודשת. אחבק את ילדי, אאהוב אותם, אתן להם את המתנות הנהדרות שקניתי להם ואהיה אני עצמי, בלי להתנצל. לעדי ימלאו שש שנים בעוד חודש, ויובל יהיה בקרוב בן שנתיים וחצי.

עברתי את המכס. בעודי ממשיכה ללכת הבחנתי באמי ובעדי שציפתה בכיליון עיניים לאמה.

רצתי אל עדי וחבקתי אותה. היא התבוננה בי נכלמת ולא אמרה מלה.

"אל תחיי דרמטית," אמרתי לעצמי, הן אלוהים עצמו אמר לך זאת, לכן אמרתי, "שלום עדי! שלום! אני אוהבת אותך! אני מאד שמחה לראות אותך! הבאתי לך מתנות נהדרות!" עדי התרגשה מאד כאשר היא שמעה את המילה 'מתנות'. כמה מהן היו בתיקי. "הנה קחי את זו, ואת זו ונפתח אותן. יש עוד הרבה מתנות נוספות. הן במזוודות שלי." בעוד עדי עוסקת בפתיחת המתנות, חיבקתי את אמי. "שלום אמא. מה שלומך?"

"יכול להיות יותר טוב," היא הפטירה, "אבא אינו מרגיש טוב. אני רוצה שתחיי מוכנה לקראת משחו שלא ראית קודם."

במשך השנה האחרונה היה אבי חולה במחלת הסרטן. עוד לפני שעזבתי היה מצבו גרוע. נראה היה שחלה הרעה במצבו בארבעת החודשים בהם לא ראיתי אותו. "מצב בריאותו חמור ביותר," אמרה אמי. "אמנם יש לנו עדיין תקווה, אבל המצב ממש לא טוב."

הדבר העציב אותי מאד. אלוהים עשה עבודת רפוי אדירה בלבי בכל הנוגע לבני משפחתי. לא חשתי כל מרירות כלפיהם, סלחתי להם לחלוטין. לבי היה מלא אהבה, וכמובן שהשתוקקתי שגם הם יהיו בריאים ורוויים ברוח אלוהים. חיבקתי שוב את אמי, "אלוהים הוא טוב, הוא מסוגל לחולל נס עבורנו."

"כן, אני מאמינה," היא ענתה. אמא האמינה באלוהים בדרכה שלה, אבל לא לפי כתבי הקודש. האמונה שלה התבססה על הבנתה שלה, ועל משנת העידן החדש. לא עניתי, רק המשכתי לחבק אותה שוב ושוב. "אמא, לאלוהים הכוח. נתפלל," פסקתי לבסוף.

ניגשנו למכוניתה ונסענו לבית הורי ברעננה. עדי הייתה נרגשת מאד. במהלך הנסיעה חיבקתי אותה. הייתי מאושרת להיות שוב אתה ומלאת ציפייה לקראת המפגש עם בני, יובל. מיד לכשהגעתי הביתה הכנסתי את חפצי פנימה ואמרתי, "נלך לראות את יובל!" שוב נכנסנו למכונית כשאנו מפנות פעמינו לעבר ביתם של הוריו של דני, שם התגורר יובל עם אביו.

לעולם לא אשכח את הפגישה עם יובל. הוא היה רק בן שנתיים וחצי, ובמהלך השנה האחרונה ראה אותי רק מספר פעמים. כאשר 'אבדתי' לו הוא היה פעוט רך בשנים, בן קצת למעלה משנה. בהגיעי פתחתי את השער ובעד אני נכנסת דרך הגינה יצא יובל מן הבית והתבונן בי, כשהוא אינו אומר דבר. גם אני תליתי בו מבט והדבור נעתק מפיו. הוא היה כח מוצק ויפה! "שלום יובל!" אמרתי.

יובל רץ אל זרועותיי הפתוחות, כאילו היה מזהה אותי מבין מליון אנשים. הוא חיבק וחיבק. "יובל אני האמא שלך!" "אמא!" הוא קרא, כשהוא מחבק אותי בכל כוחו. "שלום, אמא!"

נזכרתי בחלומי מן הלילה הקודם, בו אמר לי אלוהים להתנהג בטבעיות, כאילו לא עזבתי מעולם. המשכתי לחבק את יובל ולא יכולתי להרפות. עדי סככה עלינו בזרועותיה וחיבקה את שנינו, וכך חיינו לפותים אחד בזרועות השני, אוהבים ומאושרים להיות שוב יחד. "יובל, הבאתי לך כמה מתנות." התחלנו לפתוח את הצרורות.

לשוב ולהיות עם ילדי, לאהוב אותם ולהיות נאהבת על ידם, חרף האירועים המסעירים שהתרחשו סביבנו, זה היה בבחינת נס. בלבי שיבחתי והיללתי את אלוהים, על כי הוא שמר את אהבת הילדים כלפי, ואת אהבתי כלפיהם. מה שעדיין לא ידעתי הוא שיהיה עלי להתמודד עם אביהם של ילדי. לא העלתי בדעתי עד כמה נעשה דני מר נפש במרוצת החודשים האחרונים. הוא לא היה מוכן לקבל את המכתבים ששלחתי לו, בהם ניסיתי להתרצות אליו. הוא לא היה מוכן לקבל את התנצלותי ואת בקשת הסליחה שלי. תחת זאת התאבן לבו עוד יותר.

ברכתי את דני לשלום והושטתי לו יד. "מה שלומך?" שאלתי. אלוהים מילא אותי באהבה לכל, וגם לדני. לא חשתי טינה כלפי איש, גם לא כלפי מי שפגע בי בעבר. אהבת רוח הקודש הפעימה אותי.

וכך, על אף טינתו המופגנת של דני, דבר אחד היה לי ברור; אלוהים חגן על יחסי עם ילדי.

פרק כג ה' רועי

"אבא, מה אתה אוכל?" שאלתי. הוא היה כה רזה, כמו גוויה מהלכת. עורו הצפוד היה מתוח על גולגולתו, עיניו היו שקועות עמוק בחוריהן ובטנו הייתה תפוחה. הסרטן כילה אותו.

"אבא, מה אתה אוכל? חזרתי ושאלתי, "ממה אתה ניזון?" הוא הראה לי את המזונות שהוא רכש בחנויות הטבע. הרגשתי שהוא זקוק לעזרתי.

"אבא, אמרתי, "אני אדאג לתפריט שלך, כדי שתתחזק ועל מנת שתעלה במשקל. בוא אתי למטבח."

הוא התקשה ללכת, אבל ציית לי ונכנס אתי למטבח. הכנתי עבורו יוגורט עם פרי ודבש, ועוד כמה דברים שחיה בכוחם לחזקו. אבא אהב תמיד אוכל טוב, ובעיקר דברים מתוקים, לכן המתקתי את המאכלים שהכנתי עבורו. רציתי לשמח אותו.

כל כך רציתי לחלוק עם אבי את אמונותי בישוע! ניסיתי, אך הוא לא הרשה לי להזכיר את השם ישוע בבית. הדבר עורר בו כעס. כל כך רציתי... אבל לא יכולתי.

אף על פי כן, שוחחתי אתו על האמת שבכתבי הקודש. "אבא, הנח לי להקריא לך מזמורי תהילים." בשקט, בשקט הוא האזין להם, למזמורי התקווה.

עם שובי מאנגליה לקחתי על עצמי לחכין את האוכל של אבא; לתת לו מזון לגוף ואף מזון רוחני. לא ידעתי עד כמה גורליים יהיו עשרת הימים הבאים, כמה מכריעים עבור ישועתו. לא ידעתי שאלוהים העניק לנו רק את עשרת הימים הללו, ושכאשר הם יחלפו יילקח אבי מן העולם. זה היה היום הראשון.

במהלך עשרת הימים הללו נוצר קשר קרוב מאד ביני לבינו, קשר שכמותו לא היה לנו בעבר. אהבתי אותו והוא השיב לי אהבה. היחסים היו כנים ופתוחים, שלא כמו בעבר. סעדתי אותו כפי שלא עשיתי בעבר. אך לאבא היו אלו ימים קשים. הוא סבל

והתייסר מכאבים עזים. אמי הייתה נואשת. כלם ניסו לטפח תקווה, אך ידעו שהוא נוטה למות. אלוהים החזיר אותי ארצה, בלי שהייתי מודעת לכך, עשרה ימים לפני מותו.

* * * *

"אמא?" שאלתי, "האם את מוכנה לבוא אתי לאסיפה מיוחדת במוצאי שבת?"

"האם את מתכוונת לאסיפה משיחית?"

"כן. האסיפות הן כה יפות, מתפללים עבור אנשים, ואני חושבת שאת תיהני."

אמא הייתה אובדת עצות, בשל מצבו של אבא, ואולי בשל כך הסכימה.

הלכנו לאסיפה. לא הכרתי אז מאמינים רבים בארץ, אבל בחסד אלוהים הצלחתי להשיג מספר טלפון של מישוהו שעדכן אותי על פעילות באזור שלנו.

יובל 'חושאלי' לי לסוף השבוע. בחתאם להסכם הגט היו לי זכויות ביקור בלתי מוגבלות. אחזתי בידו ואמרתי, "בוא יובל, נלך להלל את אלוהים!"

יובל שמח מאד לבוא. לקחתי אתי תוף מרים, שאותו הוא החזיק בשמחה. כשהגענו למקום האסיפה היא הייתה כבר בעיצומה; אנשים שרו וניגנו. הצטרפתי גם אני, בעוד יובל מנענע מידי פעם את התוף שבידו.

בשל רגישותה הרוחנית חשה אמי בנוכחות רוח הקודש במקום. היה לה ברור שבמקום נוכחת ישות מיוחדת. הייתי מאושרת עד מאד שהיא אתי. ידעתי שהמפגש ירענן אותי. הייתי זקוקה לפגוש מאמינים כמוני. המצב בבית לא היה קל; אבא היה על ערש דווי והייתי זקוקה לתפילות המאמינים, ולהתחברות עמם.

במהלך האסיפה הכריז מנהיג הקבוצה על הקמת קהילה חדשה באזור השרון. הוא תאר את המקום ולחפתעתי גיליתי שבית אמי, בו התגוררתי עתה, נמצא במרחק עשר דקות בלבד מביתה של הקהילה החדשה.

"הקהילה נולדה זה עתה," הוא הסביר. "התחלנו כקבוצת בית, אבל עכשיו אנחנו מרגישים שאנו יכולים לחפוף אותה לקהילה."

שמה של הקהילה יהיה 'המעייץ', שם שנלקח מישעיה י"ב:
 "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה."

לשמחתי לא היה גבול. נזכרתי שבעת טיסי חזרה ארצה
 היפנה אותי אלוהים לישעיה פרק י"ב. "ישעיה י"ב! למה?"
 שאלתי. לא הבנתי מה אלוהים רצה לומר לי.

קראתי את הפסוקים, מבלי להבין מהו חמסר הטמון בהם
 עבורי. עכשיו, בשבתי באסיפת הקהילה בה קראו את ישעיה י"ב,
 בשומעי את שמה של הקהילה החדשה, ובגלותי את מיקומה,
 מרחק של כעשר דקות בלבד מבית אמי, הבנתי! אלוהים נתן לי
 את ישעיה י"ב כדי להנחות אותי לקהילת מאמינים שאתם עלי
 להתרועע, ולרמוז לי היכן נמצא ביתי הרוחני.

קמתי וניגשתי למנהיג הקהילה החדשה. "שמי דומיניקה,"
 הצגתי את עצמי, "ואלוהים נתן לי את ישעיה י"ב לפני שחזרתי
 ארצה. עכשיו אני יודעת שאלוהים הקדים לומר לי שאהיה חברה
 בקהילה החדשה."

כל חברי הקהילה התבקשו לגשת לחזית, שם סמכו עליהם
 ידיים בתפילה ובברכה. ולמרות שרק עתה התוודעתי אליהם,
 בקשו גם אותי לגשת לחזית. גם עלי סמכו ידיים והתפללו עבורי.
 כזו הייתה קבלת הפנים ה'רשמית' שלי לגוף המשיח בארץ!

לא הכרתי אף אחד והייתי די בודדה, אבל אלוהים הקדים
 להכין לי בית רוחני. כמה הוא טוב! נאמנותו לא חדלה ללוות
 אותי. יובל הקטן היה אתי, כשגם הוא סופג לבו את האווירה
 הרוויה ברוח הקודש. גם אמא נהנתה וקיבלה חומר למחשבה. דבר
 אלוהים ורוחו החלו חודרים לתודעתה.

* * * *

"היום נלמד את האיגרת אל הרומים. אנא פתחו את ספרי
 הבריתות שלכם באל הרומים פרק א'."

פתחתי את ספר הבריתות שלי. כמה שמחתי להיות נוכחת
 באסיפה זו בביתם של מנהיגי הקהילה החדשה באזור השרון. הם
 קדמוני בברכה, עכשיו הייתה לי משפחה, משפחת אלוהים.

למרות שהקבוצה הייתה קטנה, שרתה אהבת אלוהים בין
 חבריה וסייעה להם בצמיחה רוחנית. ראש הקהילה, מנהיג צעיר
 ומשוח מאלוהים, ואשתו, עתידים היו להובילה מחיל אל חיל
 ו"מכבוד אלי כבוד."

המנהיג הקריא את הטקסט, ואני נהניתי מכל מלה. אהבתי את דבר אלוהים. הוא הקריא ופרש, כשכולנו דנים במשמעות הכתוב. השיעור הסתיים בתפילה ובכיבוד קל.

ישבתי סמוך למנהיג ואמרתי לו, "אבי במצב חמור, עלינו להתפלל שכן הוא עלול ללכת לעולמו. קיבלתי רשות מאמי להזמין אותך לבית החולים להתפלל בשבילו. הוא נכנס רק עכשיו לבית חולים ומקבל כמות אדירה של תרופות, בגלל הכאבים העזים שיש לו."

"אין בעיה," הפטיר איש שיחי, "מחר בבוקר נבוא להתפלל ליד מיטתו, מתוך אמונה שאלוהים יחולל נס."

בכיליון עיניים ציפיתי ליום המחרת. התאספנו כולנו סביב מיטת אבי בבית החולים. סגרנו את הדלת, משום שלא רצינו בנוכחותו של מי שלא האמין כמונו - שאלוהים יכול להבריא את אבא.

התחננתי בפני אבי שבשמיים. "אלוהים," אמרתי, "בדברך נאמר ש'גדול כוחה של תפילת צדיק בפעולתה.' אני מאמינה, אלוהים, שאני צדיקה בעיניך בגלל שנושעת. קבלתי את דמו של ישוע, אבא, וישוע הנו המשיח שלי. אני מבקשת ממך לרפא את אבי ולהקימו ממיטת חוליו."

התפללתי בדבקות, וכך עשו גם כל היתר. לפתע קרה דבר-מה! רוח אלוהים צלחה עלי. התנבאתי, אם כי באותו רגע עצמו לא היה לי ברור מה קורה. דיברתי דברי אלוהים, ישירות לרוחו של אבי, וזאת למרות שהוא לא היה בהכרח. דיברתי ספרדית, שפת אמו, כשאני מבינה בדיוק את אשר אני עושה. בדיעבד, אני יודעת שרוח אלוהים דיברה ישירות לרוחו, שכן הוא עוד היה בין החיים. על אף העובדה שהוא לא היה בהכרח הוא יכול היה לשמוע. הרוח שלו שמעה את דברי.

"אבא, לא הרשית לי לשוחח אתך על ישוע, אך עליך להוושע. ישוע מחכה לך. קבל אותו ללבך!"

אמרתי את הדברים הללו בספרדית, כיוון שבסוף ימיו הוא דיבר רק ספרדית. נראה שהמחלה מחקה את כל השפות האחרות שאותן הכיר. רוח אלוהים, שצלחה עלי, דיברה אל רוחו דברים נוקבים, בשפה הספרדית.

בסיימי התפללנו יחד בלשונות. שקט ושלווה ירדו עלינו וידענו שסיימנו את תפקידנו. הסתובבנו על עקבותינו ועזבנו את החדר.

מאוחר יותר סיפרתי לאמי על מה שקרה. "אמא," אמרתי, "התפללנו בשביל אבא. אני מאמינה שנעשה נס."

אמי הייתה מלאה צפיות ותקווה אך שגתה שגיאה חמורה; היא זימנה קבוצת אנשים להתפלל עבור אבי. אנשים אלו לא היו מאמינים משיחיים. הם האמינו במימד שמיימי חדש, וסברו שהם מקבלים הוראות ממדריכים רוחניים בלתי נראים. הם היו אנשי ה'עידן החדש' שתרגלו מדיטציה ועסקו בכשוף, והאמינו שהם שולחים מחשבות באמצעות 'אור', לחולים ולאחרים שנקלעו למצבים קשים. אמי השתתפה בקבוצה זו, שבראשה עמדה אישה שהייתה מעבירה מסרים, כביכול, מהמדריכים הרוחניים - אותם 'מדריכים' שאותם זיהיתי, מתוך ניסיוני, כרוחות של שדים. בעולם הרוח יש רק מדריך רוחני אמיתי אחד, והוא ישוע המשיח. ישוע אמר, "אני הדרך, האמת והחיים, אין איש בא אל האב אלא דרכי."

רוחות השדים שלחו מסרים לקבוצה של אמא. בספר הבריתות נאמר: "אל תאמינו לכל רוח, כי אם בחנו את הרוחות אם מאלוהים הן." ידעתי שקבוצת אנשים זו אינה מאמינה באלוהי ישראל בצורה בה הוא מוצג בספר הבריתות. חייתה להם מעין דת חדשה שבה היו משולבות תיאוריות של יוגה, מדיטציה וכשוף. אנשים אלו התפללו, במצוות אמי, עבור אבא. בעת ובעונה אחת גם אני, וקבוצת המאמינים המשיחיים התפללנו עבורו. חשתי שמתחולל מאבק איתנים בשמיים בין כוחות הטוב והרשע, בין אלוהים והשטן. אך דבר אחד ידעתי, אל שדי, אבי שבשמים, ניצח את כולם. ידעתי שתפילות היקדושים יגברו על תפילותיהם של מי שאינם מהלכים באמת.

* * * *

קבוצת התפילה הקטנה שלנו עזבה את בית החולים ביום ראשון, חדורה אמונה, ומתוך ידיעה שרצון אלוהים ייעשה בחייו של אבי. למחרת, קמתי בחמש לפנות בוקר כדי להגיע לביתו של מנהיג הקהילה לאסיפת בוקר שנעדה להתקיים בשעה שש. בכל יום שני בבוקר התקיימה אסיפה כזו, של תפילת שחרית בביתו. הגעתי לבית. שם, לבד מבעל הבית ואשתו, נכח גם אריק, חבר

נוסף בקבוצתנו. ראש הקבוצה אמר, "אני עומד להתפלל עבור אביך, דומיניקה."

"ייעשה רצונך המושלם אלוהים בחייו של אביה של דומיניקה. חושע את נפשו."

"אלוהים," התפללתי, "אתה יכול להקים מן המתים. אני מאמינה שאתה מסוגל להקימו לתחייה אפילו אחרי מותו." אולם, לבי ניבא לי שלמרות שאלוהים שמע את תפילותינו רצונו שלו הוא שייעשה, ורצון זה אינו בחכרח תואם את הרצון שלי. התפללנו עד שבע ונפרדנו, כשהמנהיג מודה לנו על שהוא לבוא, ועל נאמנותנו לאלוהים.

"שלום," אמרתי, "תודה עבור התמיכה והתפילה שלך." חזרתי באוטובוס לביתה של אמא. בהגיעי פתחתי את הדלת הנעולה ולהפתעתי היו כל החלונות פתוחים, איש לא היה בבית ואי סדר שרר בכל. הייתה תחושה של בחלת. בלבי ידעתי שהם נסעו לבית החולים, כי אבא נפטר. רוח הקודש חודיעה לי שהוא הלך לעולמו. חדורה בתחושה זו רצתי למכוניתי ונסעתי לבית החולים. אינני יודעת איך הצלחתי לנהוג. הדמעות שטפו את פני. ידעתי שאיבדתי את אבי.

חיכרותנו האמיתית זה עתה החלה, במהלך עשרת הימים האחרונים, והנה עכשיו הוא נלקח ממני! אהבתי אותו! רק עכשיו נוכחתי לדעת עד כמה אהבתי אותו! קראתי בקול, "אלוהים מדוע היית צריך לקחת אותו? מדוע הוא היה צריך לעזוב, אבא? מדוע הוא מת? תודה לך, תודה לך על שאתה מושלם. אתה יודע מדוע זה קרה." כך נקרעתי כה וכה; "אלוהים, מדוע?" מחד, ו"זה רצונך המושלם. תודה אלוהים. תודה. נחם את אמי. נחם אותה!" מאידך.

מתפללת ובוכה, בוכה ומתפללת, עברתי מאור רמזורים ירוק אחד למשנהו, עד שהגעתי לבית החולים. החניתי את המכונית ורצתי במדרגות המחלקה האונקולוגית. שם מצאתי את דודי, דודתי ובני דודי, אך אמי לא הייתה שם!

"האם את יודעת?" הם שאלו אותי. "כן, אני יודעת. אבא נפטר." איש לא סיפר לי, אך הידיעה המרה נודעה לי בדרך על-טבעית. אל שדי הוא שהראה לי זאת.

"איפה הוא?"

"אינך יכולה להיכנס לחדר. הוא מכוסה. הוא מת." "איפה הוא?" שאלתי שוב. הם הבחינו בכך שאני איתנה בדעתי והצביעו על המקום.

"כאן, בחדר השני מימין. אבל הוא מכוסה כולו." "בסדר, בסדר," מלמלתי. עדיין קוויתי שאלוהים יקימו מן המתים.

בדרכי לחדר סיפר לי מישחו, איני זוכרת בדיוק מי זה היה: "האחיות היו מאד מופתעות, משום שאחרי שעזבת אתמול הוא נעשה רגוע מאד. הוא ישן טוב ולא היה זקוק לתרופות לשיכוך כאבים, שלווה ירדה עליו לפתע. גם במותו הוא היה רגוע לחלוטין ולא סבל ממחשבים, בהם התייסר קודם לכן. נראה שאולי קרה לו משהו שגרם לשלווה זו."

כשהתבוננתי בדובר ידעתי שאלוהים גרם לאבי לקבל את המשיח, אף על פי שלא היה בהכרח, ומכך נבעה השלווה שלו. ידעתי שאבי שבשמיים אינו מאכזב, והרי התפללתי עבור ישועתו של אבא, "אדוני, אל תניח לו למות אלא אם כן הוא נושע!" אבי שבשמיים שמע את תפילתי. השלווה לה זכה אבא הייתה שלווה אותה מעניק האל הנקרא "שר שלום". הבשורה של ישוע המשיח, הנושא חטאת העולם, נקראת בשורת השלום. הנס הגדול מכולם, נס הישועה, התרחש בלבו של אבי.

נכנסתי לחדר. הוא היה מכוסה בסדין. סגרתי את הדלת. נטלתי את ספר התהילים והתחלתי לקרוא בקול גדול, "ה' רועי לא אחסר... גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע..." ועוד ועוד. קראתי לעצמי ולאבי המנוח את מזמורי דוד, כפי שעשיתי כשהוא היה עדיין בחיים. זו הייתה הפרידה שלי מאבי, שחררתי אותו והנחתי לו ללכת. אמרתי, "תודה לך אלוהים. תודה לך שלקחת אותו במועד הנכון," ויצאתי את החדר.

פרק כד

מלחמה רוחנית

הלוויתו של אבא נערכה ביום שלישי. באותו בוקר קרולינה, ויוי, אמי ואני השכמנו לקום. אחותי המאומצת נטליה באה מן הקיבוץ. התלבשנו והתכוננו ללכת להלוויה. חיבקתי את אמא ואמרתי לה כמה אני אוהבת אותה. חבטחתי לה להיות אתה, ויהי מה, לעזור לה בתקופה זו עד כמה שאוכל.

היא הייתה שבורה מאד ושבירית. את קרולינה אי אפשר היה לנחם. היא הייתה קרובה מאד לאבא, יותר מכל היתר. בהיותה בת הזקונים היא התגוררה בבית פרק זמן ממושך יותר מכולנו, אפילו לאחר שנות נעוריה, ונוצרו קשרים מיוחדים בינה לבין אבא. ויוי הייתה חזקה ועצורה, וכמעט ולא ניכרו עליה אותות האבל. אני הייתי עצובה, עצובה מאד, על מות אבינו, אך היה זה עצב 'בריא'. הידיעה שאבי נמצא בגן עדן גרמה לי לבכות ולהתאבל בחופשיות בלתי עצורה.

כשהתעוררתי באותו בוקר לחשה לי רוח הקודש שעלי ללבוש בגדים לבנים להלוויה. אף שהדבר היה מוזר בעיני, ונגד את הנוהג, צייתתי. ידעתי שאלוהים אומר, "אביך נמצא בגן העדן אתי, לכן עבורך זוהי עת לשמוח. אין לך סיבה ללבוש שחורים. את תהיי שונה." מעבר לכך, חשתי שאלוהים אומר לי, "קידשתי אותך בדם בני. את צחה. מקודשת וצחה תתהלכי בין האבלים האחרים. משום כך את לובשת בגדים לבנים."

רבים מן החולכים אחרי ארונו של אבא לא ראויי בשנה האחרונה, וחם ניזונו משמועות שהילכו עלי.

עלינו על הרכב שהשתרך לאיטו וקרב אותנו למקום הקבורה. אחר כך פסענו ברגל עד למקום הטמנת הגופה. "יתגדל ויתקדש שמי רבא," הסתלסל קולו הנוגה של החזן באומרו את תפילת ה"קדיש".

אמי וקרולינה בכו, וכך גם אני. ויוי הייתה מתונה ועצרה את דמעותיה. מקהל האבלים החלו להישמע געיות בכי. רבים אהבו מאד את אבא. הוא היה אדם מיוחד ומבריק. אדם שתרם רבות לשדה המדע.

גם דני בא להלוויה. הוא אימץ אותי ואת אחיותיי אלי. מזמן רב שלא ראיתיו מפגין רכות ועדינות כזו. הדבר סייע לי מאד. זו הייתה כעין מתנה משמיים.

לאחר שנאמרה תפילת "אל מלא רחמים" המשיך החזן, כשהוא מבקש סליחה מנשמת אבי המת על כל פגיעה שנעשתה בשוגג בשעת טקס הקבורה וכנהוג, הוא ביקש סליחה גם בשם של הנוכחים. פה ושם נשמעו מלמולי "סליחה, סליחה." עם סיום טקס האשכבה הקריאה אחת מאחיותיי מכתב הוקרה ששלח אחד ממיודעיו של אבא. פיזרנו עפר תחוח על התלולית הקטנה שעל הקבר, והנחנו עליה אבנים קטנות, כנהוג. ההלוויה הסתיימה. אחד, אחד פסעו האנשים באיטיות לעבר מכוניותיהם. הייתה זו הלוויה מרשימה ומכובדת. אירוע שנתן ביטוי לאהבה ולאהדה שרכשו אנשים לאבי.

בעוד אנו צועדים כך לעבר השער, ניגשה אלי מנחת קבוצת המדיטציה אשר נהגה להעביר את חמסרים מן הרוחות למשתתפים בקבוצה. "רונית", היא אמרה, כשהיא סוקרת אותי, "אני כה שמחה לראותך. את נראית כל כך טוב. נראה שהתפילות שהתפללנו ממש עזרו! שלחנו לך את האור! את נראית כה טוב, מלאה באור."

חמתי בערה להשחית! אנשים אלו התפללו בשבילי? אנשים אלו שמייצגים את מבצרי השטן? אנשים אלו שנשלטים על ידי השדים! אנשים אשר עוסקים בכשוף, הם שהתפללו בשבילי? איך היא מעזה לומר לי שאני נראית טוב בגלל התפילות שלהם? וכי לא היה זה הכשוף שגרם למפלתי? האם לא היו אלו המדיטציה והיוגה אשר הכשילו אותי?

בבגדי חלבנים ובכובעי חלבן אכן נראיתי 'טוב'. פניתי אליה ואמרתי, "אני חייבת את חיי ואת בריאותי לישוע משיח ישראל, ולא לאף אחד אחר. אבל אני מודה לך על אהבתך." היא נאלמה דום! הסתובבתי על עקבי ועזבתי את המקום בכעס.

דודי אליעזר מירושלים ניגש אלי וגער בי, "מדוע את לבושה לבן? הלא את צריכה ללבוש שחורים!"
 "דוד, עניתי, "אני יודעת איפה אבא נמצא עכשיו ולכן אני לבושה בבגדים לבנים."

חלק מן האנשים תלו בי עיניים בקורתיות, אך לא נתתי דעתי לכך. ידעתי מי הוא זה שהיה אתי בשעת הלוויה. ידעתי שישוע, משיח ישראל עמד לצדי, שהוא מנחם אותי, את אמי ואת אחיותיי. ידעתי שכאלה הם פני הדברים, משום שהוא מבטיח בדברו, "לא ארפך ולא אעזבך."

נכנסנו למכוניותינו ושבנו הביתה. בשל חג הפסח הקרב היה עלינו לשבת 'שבעה' רק שלושה ימים, ולא שבוע, כנהוג. ידעתי שבמהלך שלושת הימים הבאים יהיה ביתנו כמרקחה, והייתי נכונה לקבל את פני הבאים, יחד עם אמי ואחיותיי.

אולם בבואי הביתה ציפתה לי הפתעה. "אנדראה בבקשה...", אמרה אמי שעדיין לא התרגלה לשמי החדש, "קבלי נא את הבאים. חברתי הטובה ואני רוצות לבלות זמן-מה במדיטציה."
 "אמא!" קראתי. ידעתי שהדבר שהיא עומדת לעשות אינו נכון, וכי הוא לצנינים בעיני אלוהים.

היא רק אמרה, "אל תדאגי, המשיכי לטפל באורחים," ועזבה את החדר.

חווייתי את מורת רוחו של אלוהים. ידעתי את אשר היא מתכוונת לעשות. ואכן, מאוחר יותר נודע לי שאמי וחברותיה ניסו, תכף ומיד, ליצור קשר עם רוחו המתה של אבי. והן אמנם יצרו קשר...עם ישות שבודאי ובודאי לא הייתה רוחו המתה של אבא.

אמי נעשתה עכשיו כפופה לרוח, אותה היא חשבה לרוחו של אבא. רוח זו היא שהייתה אמורה להנחותה ולשלוט בחייה מעתה. לא אל שדי, לא ישוע משיח ישראל, לא הדרך, האמת והחיים, כי אם רוח מן השאול! התנ"ך נוקט בעמדה שאינה משתמעת לשתי פנים, "מכשפה לא תחיה," נאמר שם. ברור שמי שלוקח על עצמו לתווך בין עולם המוות ועולם החיים עושה מעשה תועבה בעיני אלוהים. וחנה, אך נכרה קברו של אבי, והלוויתו זה עתה הסתיימה, וכבר מנסה חבורתה של אמי להעלותו באוב, כדי שרוחו תשלוט בחייה.

לבי הלם בחוזקה כשאני זועקת, "אלוהי צבאות!" החילותי גוערת ונוזפת בשטן, כשאני עומדת בפרץ נגד כוחות השחור שאיימו להשתלט על ביתנו ואשר שבו את אמי ואחיותיי. רוחי זעמה, אך ידעתי שכלי הנשק היעילים ביותר שעומדים לרשותי הם תפילה, חלל ואהבה. אלו כלי הנשק בהם התכוונתי ללחום נגד השטן, שבידיו הייתה נתונה אמי זמן כה רב.

התפנית אל האורחים הרבים שהגיעו כל העת, ואשר שיבחו את אבי. בשל תפילותיי והידיעה שנוכחותו של אלוהי ישראל מצויה עמי שרתה שלווה בחדר האורחים. אולם הייתי ערה לכך, שבה-בעת, בחדר אחר, באותו בית עצמו, מתרחש דבר-מה שונה לחלוטין; בחדר ההוא נתנו כבוד לשטן באמצעות התקשרות עם רוחות המתים, בעוד שבחדר האורחים ניתן כבוד לאלוהי צבאות, אלוהי ישראל ולמשיחו - ישוע. בביתנו התנחל קרב בין חטוב לרע, בין אלוהים והשטן.

* * * *

הייתי בחדר האמבט, סורקת שערי, ביום האחרון של השבעה. חג הפסח עמד בפתח. לפתע התקדרה רוחי. פניתי לאלוהים, "אדוני! האם דני באמת ישוב להיות בעליז?" בחוגי המאמינים למדוני שוב ושוב שעלי להתרצות אל בעלי לשעבר. "אם הוא אמנם אמור להיות בעלי בשנית מדוע הוא לא ביקר אותנו במהלך השבעה?" "הוא אמנם הגיע לחלוויה, אך הוא לא היה אתי מאז, והניח לי לעבור את תקופת האבל לבדי. אם הוא באמת בעלי מדוע הוא לא בא?" הדבר חרה לי מאד.

אלוהים דיבר ללבי במלים אלו, "דומיניקה, רדי לגינה, אני רוצה לדבר אליך."

צייתתי לרוח קודשו של אלוהים וירדתי לגינה. התיישבתי תחת עץ שעמד בפריחה וורודה וריחנית. בעודי יושבת שם שמעתי את קולה הצלול של רוח הקודש, "דומיניקה, דני איננו בעלך." הדברים נאמרו בצורה נחרצת ביותר והם הפתיעו אותי. בכיתי ושאלתי בתימהון, "האמנם, הוא אינו בעליז?"

ביום זה חשתי שהתאלמנתי מדני. לא הייתה זו פרדה שבגט, כי אם התאלמנות. חשתי כאלמנה! בכי הלך וגבר. בכיתי עבור אבי חמנו וגם עבור בעלי... חמנות. (לא ידעתי אז שבעבור ארבע שנים, בשל מחלתו, עתיד היה דני ליטול את חייו).

לאחר מכן פניתי שוב לאלוהים, "אם דני אינו בעלי, האם אנשא שוב? האם אי פעם אגשים את חלומי להקים משפחה שבה אשבע שלוה ונחת?"

כל חיי בקשתי את שלמות המשפחה, משפחה עם ילדים, נישואים מאושרים, אך לא הצלחתי בכך. "האם אנשא שוב, אלוהי? אם זה לא יקרה אקבל זאת באהבה. אשאר רווקה ואחיה חיי פרישות, אשרת אותך מתוך שמחה. אחיה כנזירה," הבטחתי בלבי.

שוב שמעתי את קול הרוח הצלול והברור, "דומיניקה, את לעולם לא תינשאי בשנית."

בשומעי את הדברים הללו נשבר משהו בקרבי. אך למרות שכה רציתי בחיי משפחה מאושרים, כדי להוכיח שאכן ניתן להגשים חלום כזה בישראל, אמרתי, "בסדר, אלוהים. אני מברכת אותך, אני מודה לך אבא על שלא אנשא בשנית. אשרת אותך בפרישות. אחיה אמתך."

אז דיבר אלי שוב קולו הנוקב, אך האוחב, של אבי שבשמיים. בעוצמה, בבחירות ובסמכותיות הוא אמר לי, "דומיניקה, את לעולם לא תינשאי בשנית. את תינשאי בפעם הראשונה, בפעם הראשונה -במשית."

"אהה... אהה..." הדברים הללו הממו אותי, עד כי המילים נעתקו מגרוני ואף לנשום התקשיתי. משדעתי התיישבה לה מעט חפטרתי, "אדון, אתה... אתה מתכוון לכך שכל מה שעשיתי עד כה נמחה לחלוטין ושיש לי הזכות להתחיל מחדש?"

נראה שאכן לכך כונו הדברים. רוח הקודש הזכירה לי את חנאמר בפסוק 17 בפרק ח' באיגרת השניה אל הקורинתים, דהיינו, שכאשר אנו באים אל המשיח אנחנו הופכים ל"בריאה חדשה. הישנות חלפו, הנה נהיו חדשות." אלוהים הראה לי שבעיניו אני בתולה הערוכה לקראת חיים חדשים, כאילו לא נישאתי מעולם. עכשיו היו כל האפשרויות פתוחות בפני, וגם התקווה למצוא את הבעל שאותו הועיד לי אלוהים.

התרוונתי משמחה, אך יחד עם זאת בכיתי על מותו הרוחני של בעלי לשעבר. ידעתי שלאִלוהים תכנית עבור חיי, ויתכן שתכנית זו כוללת נישואים, ביום מן הימים, למאמין המתהלך עם ישוע. יהיה

זה מִיִּשְׁהוּ אֲשֶׁר אֱלֹהִים מְכִין בְּמִיּוּחַד עֲבוּרִי, וּמְכִין אוֹתִי עֲבוּרוֹ, כִּי
רַק אֱלֹהִים הוּא שִׁזְמַן אוֹתָנוּ.

קִמַּתִּי מִמָּקוֹם מוֹשְׁבִי בְּגִינָה כְּשֶׁאֲנִי חֹשֶׁה רַעֲנָנָה וּמַחֲדָשֶׁת,
מוֹכֵנָה לְהִיאֲבֹק בְּמִידַת הַצּוֹרֵךְ. יָדַעְתִּי שֶׁאֲבִי שֶׁבַשְׁמַיִם שָׁמַע אוֹת
תַּחֲנִינָתִי. הוּא יָדַע שֶׁבִלְבִי אֲנִי רוֹצֵה לְחַקֵּים בֵּית בִּישְׂרָאֵל, בֵּית שֶׁלֹּא
יִתְמוּטֵט.

פרק כה

ברוך

"אמא, הגיע הזמן שאעזוב," אמרתי לה. "עלי להמשיך את חיי."

"אם את מרגישה שעליך לעזוב אנדראה זה בסדר מצדי, שהית אתנו במשך חודשיים, ועכשיו אם את צריכה למצוא מקום משלך אני משחררת אותך, ו..." היא הוסיפה, "אעזור לך לנקות את המקום החדש, במידה ויהיה צורך בכך."

אלוהים סיפק לי בית קטן ונפלא. התפללתי לבית עוד בהיותי באנגליה, ותיארתי אותו בגלויה לעדי. כתבתי אז, "עדי, אלוהים ייתן לי בית קטן עם גינה ועצי פרי ומקום לנדנדה. לא תהיה שם נדנדה, אבל יהיה מקום בשבילה. אלו הסימנים שלפיהם נדע שאלוהים הוא שבחר את המקום." והמקום אכן נמצא. בדרך נס. הוא היה בדיוק כפי שתיארתי אותו לעדי. כאשר הראתי לה את הבית אמרתי, "עדי את רואה, הבית הוא בדיוק כמו זה שתיארתי לך בגלויה. אלוהים עשה בדיוק את אשר הוא הבטיח ונתן לי בית שנמצא במרחק 20 דקות בלבד מביתך. יש בו עצי פרי ומקום לנדנדה. אך נדנדה עדיין אין בו."

עדי חייתה מרוצה. "אמא, כן! אלוהים ענה לתפילותיך." בית זה עמד להיות בית תפילה. בית לאלוהים. חשבתי שאשאר שם תקופה די ממושכת, אך לא ידעתי זאת בוודאות. רק דבר אחד ידעתי, בין אם הוא ישאירני בו מספר חודשים, או מספר שנים, אעשה הכל כדי לכבד אותו בכל. כל חדר בבית יהיה מוקדש לאלוהים.

הבית היה מצויד ברהיטים מעטים בלבד. ולי לא היו אפילו כלי מטבח די צרכי. אמי השאילה לי מספר דברים, והיא באה לעזור לי לנקות את הבית.

בשבוע הראשון לשהותי בבית אמרתי לאלוהים, "אבא, אני צריכה שמישהו יעזור לי להביא את החפצים שהשארתי בירושלים לפני נסיעתי לאנגליה." הגיטרה שלי, מכשיר הקלטה, שולחן ועוד

כמה חפצים להם הייתי זקוקה נשארו אז בירושלים. "תודה לך אלוהים," אמרתי, "על כך שישנו מישהו שיוכל לעזור לי לחביא את חפצי, מישהו בעל רכב גדול."

התפללתי ובקשתי את עזרת אחיי ואחיותיי המשיחיים, אולם איש לא יכול היה להתפנות לעזור לי. הדבר היה מוזר בעיני, משום שעזרה הדדית רווחה מאד בקהילה, אך הפעם חיה הדבר שונה. הייתי מתוסכלת.

באחת השבתות, באסיפת קהילתנו, ניגש אלי אחד האחים, שהיה בעל רגישות רוחנית, ואמר לי, "דומיניקה, מדוע את כל כך מתאמצת לחפש עזרה? התקשרי לברוך, הוא יעזור לך." פניתי אליו בשאלה: "איזה ברוך?" "ברוך בירמן, את יודעת..." הוא אמר.

ברגע זה נזכרתי במקרה שאירע לי בירושלים לפני שנסעתי לאנגליה. ניתרתי ברתיעה, "ברוך בירמן? לא! לא אתקשר לאיש הזה!"

הוא נראה מופתע. "אבל דומיניקה, מדוע? הוא עוזר לכל אחד."

כאשר הוא אמר זאת התרכז לבי במקצת כלפי אותו ברוך בירמן. חשבתי שאם הוא עוזר לכל אחד אולי הוא אינו נורא כל כך, למרות הכל. "בסדר," חשבתי, "תן לי את מספר הטלפון שלו." התקשרתי והאזנתי למסר על ה'מזכירח האלקטרונית': "שלום, כאן ביתו של ברוך בירמן, אנא חשאר את הודעתך אחרי הצפוף."

"שלום," אמרתי, "כאן דומיניקה. איני יודעת אם אתה זוכר אותי, אבל נפגשנו לפני כשישה חדשים בתחנה המרכזית בירושלים. אני זקוקה לעזרתך בתעברת מספר חפצים מירושלים לאזור השרון. אודה לך אם תואיל להתקשר אלי," וחשארתי את מספר הטלפון שלי.

כשתנתי את שפופרת הטלפון הצטייר בעיני רוחי המקרה שאירע כשישה חדשים לפני כן בתחנה המרכזית בירושלים. הייתי מאמינה חדשה ועדיין שברירת במקצת, על אף שהייתי מלאה ברוח אלוהים, בכוחו ובשמחתו. הדבר אירע בתג הסוכות, זמן בו התוודעתי למספר רב של אנשים שלא הכרתי קודם לכן. ידידי

החדשים ואני הלכנו לטיול רגלי בכוון התחנה המרכזית בירושלים. מיד עם הגיענו לשם הגיח לפתע גבר בעל זקן-מידות ובעל חזות מאיימת למדי. הוא שוחח עם ידידי שזה עתה יצאו מחגיגת הסוכות הבינלאומית. לאחר שחחליף אתם מספר מילים הוא פנה אלי, "ברוכה הבאה אחותי!" וחבקני בחיבוק שכמעט רוצץ את כל עצמותיי.

שמחתו השופעת שגלשה בעוצמה כזו, הבהילה אותי. אני, כאמור, הייתי שברירית והיו לי אז עכבות וחששות כלפי המין הגברי. נרתעתי. גבר עבדקן זה נראה מעין יוחנן מטביל שרירי, בלבה של ירושלים.

"תודה," עניתי על ברכתו. "מה שמך?"

"שמי הוא ברוך, ואני מאמין במשיח. אני כל כך שמח לפגוש אותך, ועוד יותר על כי גם את באת אל ישוע המשיח. איזה יופי!" הוא המשיך לדבר אתי ולספר לי על עצמו.

"איזה אדם מוזר! אינו מכיר אותי והוא כבר מספר לי על עצמו!" לבי נותר קר כלפיו, כשאני אומרת לאלוהים, "אלוהים, הוא מסוג האנשים בהם אינני רוצה לפגוש שנית. הוא כל כך קולני והמוני. תודה לך אדון על כך שלעולם לא אשוב לפוגשו."

זה היה ברוך בירמן! שרירי ומוצק. מאוחר יותר נודע לי שהוא מתקין מזגני אויר, כשהוא משתמש, כמובן, בכלי עבודה כבדים כדי לעשות עבודה מאומצת זו. בעבר הוא היה מרים משקולות ונולד מחדש בדרך מופלאה. הוא היה אדם חזק מאד, קצת מחוספס אבל בעל לב של זהב.

באותה עת כל שראיתי היה את זקנו האדיר, ואת שריריו... הוא נסך בי תחושה מהממת. ואף על פי שבקשתי את אלוהים לא לראותו שנית, הנה מצאתי עצמי מתקשרת אליו ומשאירה לו מסר.

עדי ויובל שיחקו עמי בחדר. השעה הייתה כבר ארבע אחרי הצהריים. הייתי מתראת אתם כמעט בכל יום, והם בילו אתי בכל סוף שבוע. התקרבו מאד אחד אל השני. אהבתנו הייתה שלמה, כאילו מעולם לא נפרדנו. בחצר הנחתי בריכת פלסטיק בה הם היו נוהגים להשתכשך. לימדתי אותם דברים שונים, ויחד היללנו את אלוהים כשאנו מקשיבים לקלטות זימרת הלל. נהנינו מאד יחדיו.

חיכיתי לאיש הזה, לברוך בירמן, שהיה צריך להביא את חפצי מירושלים, והייתי קצת מודאגת. דני, אבי הילדים, אמור היה להגיע בכל רגע לקחתם...

לפתע הייתה נקישת בדלת! פתחתי אותה. לפני עמד גבר מגולח למשעי, בעל פנים נאות ומסביר פנים שאמר, "הבאתי את החפצים שלך מירושלים."

"האם אתה ברוך בירמן?"

"כן, זה אני, דומיניקה. אני שמח לראותך."

הייתי מופתעת. האיש נראה כה יפה ומצוחצח ולבוש בקפידה. שאלתי, "אתה הוא האדם אותו פגשתי לפני כשישה חדשים בירושלים?"

הוא צחק. "כן אני אותו האיש, אבל אלוהים לקח ממני את הזקן. התקבלתי לעבודה כמנחל מסעדה כשהתנאי היחיד היה שעלי לגלח את זקני. התפללתי וחשתי שאלוהים פוטר אותי מן הזקן."

"הו, קראתי, 'אתה נראה הרבה יותר טוב!'"

הוא צחק שנית. "קדימה, יש לנו תקר באחד הצמיגים. צריך להכניס את הדברים שלך מהרכב כדי שאפשר יהיה לתקן אותו." באותו רגע ממש הגיע דני! ערכתי חכרה ביניהם, ונראה היה שהם מסתדרים זה עם זה. יצאתי החוצה ופרקתי מן הרכב את החפצים.

דני רק אמר, "רונית, (הוא סרב לקרוא לי בשמי החדש), 'באתי לקחת את הילדים, הם צריכים ללכת לישון עוד מעט.' 'כמובן, אמרתי. חיבקתי אותם ונשקתי להם. 'להתראות מחר.' הם יצאו לדרכם עם אביהם.

ברוך עזר לי להכניס הביתה את החפצים חנותרים. כשסיימנו הוא התיישב על כסא, בסמוך לשולחן. הייתה לנו שיחה נעימה ביותר!

איש זה שעליו אמרתי, "תודה לך אדון על כך שלעולם לא אשוב לפוגשו, הפך נאה ומושך בעיני.

הוא סיפר לי כיצד הוא נושע. סיפורו היה מופלא! הוא ישב בבית כלא, כאשר ישוע משיח ישראל התגלה לו בגודל טבעי. הוא ראה אותו, את אפו ואת תווי פניו היהודיים. לראשונה בחייו הבין

ברוך שישוע היה יהודי! לא משיח של גויים, כפי שהוא חשב, אלא משיח יהודי!

"דומיניקה," הוא אמר לי, "הייתי קשוח. שנאתי את כולם, אבל כאשר ישוע נגע בי ונכנס לחיי, וכאשר קראתי את דברו, מילאה אותי אהבה. כל השנאה נמוגה. אמת דבר אלוהים שחררה אותי לאהוב אנשים."

"עכשיו," הוא הוסיף, "כשאני מתפלל עבור אנשים, וסומך עליהם ידיים מציפים אותי רחמי אלוהים. אני חש בגופי את כאבם. אחר כך אני נוגע בהם, והם מבריאים בדרך נס."

כשברוך סיפר לי כיצד אלוהים הושיע אותו מן הכלא ומן השנאה, והביאו לארץ אבותיו ולירושלים, החלו דמעות זולגות מעיני. אלוהים גרם לכך שדבריו יגעו בלבי.

"ברוך," אמרתי לו כאשר הוא סיים את סיפורו, האם תסכים לחזור לכאן בעוד שעה? מתקיימת כאן אסיפת קהילה מיוחדת. אני עומדת להקדיש את ביתי לה', האם תוכל להצטרף אלינו?" ברוך חייך ואמר, "בטח. אני אוהב הקדשות בתים לה'. אהיה כאן."

"אבל עכשיו," הוא אמר, "יש לי מספר סדורים, אחזור מאוחר יותר."

הוא חיבק אותי לשלום, ויצא. הפעם לא נבהלתי מחיבוקו. גם אני החזרתי לו חיבוק ידידותי.

הייתי כל כך מאושרת! ידעתי שאיש זה, שנכנס עתה לחיי הוא אדם מיוחד ויהיה לי לרע נאמן.

התכוונתי להתכנסות. ידעתי שצפוי לנו ערב מוצלח. הדבר היחיד שנעלם מעיני, מוקדם יותר, הייתה העובדה שלא היו די כוסות בשביל כולם. אבל ידעתי שאלוהים ימלא את החסר.

לאט, לאט החלו האנשים מגיעים. נקישו על הדלת, ואחד אחד הם נכנסו והתיישבו בחדר הקדמי. המנהיג ואשתו באו, וכן כל שאר חברי הקהילה שהיו פנויים באותו ערב. התחלנו לשיר, להלל את אלוהים ולעובדו.

בעוד אנו שרים הגיע ברוך, באיחור-מה, והתיישב ביננו. הוא חגיש לי מתנה, היו אלו כוסות, בדיוק כמספר שלו הייתי זקוקה באותו ערב! רוח קודשו של אלוהים מן הסתם פנתה אליו ואמרה,

"ברוך, היא זקוקה לכוסות, אנא קנה לה אותן." הוא הביא אותן
כמתנה לחנוכת ביתי החדש.

פרק כו

קהילה חדשה בישראל

טררר... טררר... הטלפון צלצל. זינקתי, ברוך היה מן העבר השני.

"אני רוצה לפתוח עסק חדש בירושלים, במכון להרמת משקולות; מעין פינת בריאות עם מיצים טבעיים בשביל המתעמלים. האם תוכלי לעזור לי בידע שלך, וכמו כן לסייע לי בהערכת סכויי ההצלחה של עסק כזה?"

"כמובן, אשמח לעזור לך. למעשה אני אמורה לנסוע לירושלים מחר ואוכל לפגוש ליד 'המשביר'."

"בסדר גמור."

למחרת נסעתי באוטובוס לירושלים וניגשתי למקום המפגש. ברוך לא הגיע. התיישבתי לקרוא בספר הבריתות שלי, דבר שעשיתי בכל עת שהיה לי פנאי; הייתי פותחת את הספר ומתרעננת בדבר אלוהים, או שהייתי משוחחת עם ה'.

"את מבלח ירח דבש עם ישוע, נכון?" ניתרתי בבחלה לשמע הקול הדובר אלי לפתע. הרמתי את עיני וראיתי את ברוך. "כן," אמרתי "אני אכן מבלח ירח דבש עם ישוע. אני אוהבת את אלוהים בכל לבי. אבל מישוהו כבר התריע בי שתקופת ירח הדבש תגיע בקרוב לקיצה."

"בשם ישוע, אני גוזר על המילים הללו להתבטל! ירח הדבש שלך עם ישוע לא יסתיים. הוא יתמשך לאורך כל חייד!" הייתה תגובתו של ברוך, שלא אחרה לבוא.

הדברים הללו שימחו אותי מאד. בהיותו מאמין המתהלך עם אלוהים למעלה מעשר שנים, ידע ברוך חרבה יותר ממני על האמונה, על מעלותיה ומורדותיה.

נסענו באוטובוס למקום שבו רצה ברוך להקים את 'פינת הבריאות' שלו. לפני שנכנסנו התפללנו, "אלוהים הראה לנו אם הדבר הזה ממך הוא."

למן חרגע שדרכה כף רגלנו על סף הדלת חשתי שזה אינו המקום שאלוהים חועיד לברוך. חשבתי שלא כדאי להשקיע כאן כסף. כשיצאנו אמרתי, "ברוך אינני חושבת שמקום זה הוא בשבילך. ייתכן ועליך להניח לדבר." הוא קיבל את עצתי.

"ברוך, יש לי הפתעה בשבילך, האם אני יכולה להזמין אותך לארוחה, חינם?"

"הו! זה נשמע מעניין. אף אחד לא היה מוותר על ארוחת חינם, נכון?"

"אני רוצה לקחת אותך למקום מיוחד," אמרתי. "אני מדריכת תיירים ולכן אני זוכה להנחות במסעדה בשם 'הטיילת.' זו מסעדה החולשת על ירושלים העתיקה, מקום אליו באים אנשים הרוצים לצפות בנוף העיר. יש לי ידיד במסעדה זו, שגם הוא מדריך תיירים והוא מעניק יחס מיוחד לנו, מדריכי התיירים. אנו, מצדנו, מביאים לשם תיירים. בוא ונעשה שימוש במה שאלוהים מספק!"

הרעיון מצא חן בעיני ברוך. ניגשנו למגרש החניה שבו הוא החנה את רכבו. היה זה רכב מסחרי מתוצרת וולקסוואגן, בעל תא ישיבה כפול וצבוע בצבע ירוק מכוער. נכנסתי פנימה והתיישבתי, כשאני מודה מראש לאלוהים על כך שהרכב זה ייקח אותנו למחוז חפצנו, וזאת למרות צבעו המכוער. אכן, היה זה רכב יציב ביותר. במסעדה מצאנו שני מקומות הצופים על נוף הפהפה של ירושלים, ובעוד אנו משוחחים על חוויותינו עם אלוהים, צץ במוחי רעיון.

"ברוך, אני רוצה לבקש ממך דבר-מה."

"כן?"

"יש לי אח שבתשע השנים האחרונות עובר ממוסד לחולי נפש אחד למשנהו. הוא קיבל את המשיח ונושע אחרי שהטפתי לו את הבשורה, אבל כמי שמעולם לא התהלך עם אלוהים, הוא עדיין לא מבין כיצד אפשר להיות יהודי וגם משיחי." חשתי שאלוהים אומר לי שבידי ברוך מצוי 'המפתח' שיכול לעזור לאחי אריאל.

"האם תהיה מוכן לשאול בתפילה אם כדאי שתבוא אתי לבית החולים כדי לעזור לאחי?" שטחתי בפניו את בקשתי.

ברוך הרצין את מבטו, כשנימת קולו תואמת את הבעתו, "לא, אני לא אתפלל על כך!"

לבי צנח בקרבי. קיוויתי שהוא יסכים.
 "אין שום סיבה שאתפלל," הוא חסביר. "בספר חבריתות אנו מצווים לבקר את החולים. אם כך, מתי חולכים?"
 כמה מאושרת הייתי! ידעתי שמשוהו יגע באריאל. ברוך נירון ביכולת, שניתנה לו מאלוהים חיים, להבהיר את סוגיית היהדות והמשיח ישוע, למתקשים בהבנתה.

חיינו ישובים עם אריאל תחת עץ בחצר בית החולים. באנו לכאן, לחדרה, וברוך פירש לאריאל את הכתובים. הוא באר לו את ישעיהו נ"ג, איך ישוע היה "מחולל מפשעינו ומדוכא מעוונותינו," וש"מוסר שלומנו היה עליו," וכי "בחבורתו נרפא לנו."
 ברוך הצביע על אותם קטעים בתנ"ך בהם מדובר על המשיח. לאחר מכן קראנו את משלי פרק ל'. "אתה רואה? אמר ברוך, "מי עלה לשמיים וירד? מי אסף רוח בחופניו? מי צרר מים בשמלה? מי הקים כל אפסי ארץ, מה שמו ומה שם בנו כי תדע?" ועל כך הוסיף, "מיהו שקם מן המתים?"
 אריאל הגיב, "ישוע המשיח!" ענינו נפתחו! הוא הצליח להבין.
 "כן!" הוא קרא, "כך כתוב בתנ"ך שלי. זה הוא, בן האלוהים!"
 אז קרא ברוך מישעיה פרק ט', "כי ילד יולד לנו, בן ניתן לנו ותהיי המשרה על שכמו. ויקרא שמו פלא יועץ, אל גיבור, אבי עד, שר שלום."

"אריאל, מיהו הילד שנולד? מי היה הבן שניתן, שנקרא "אבי עד, אל גיבור, פלא יועץ?" מיהו זה שלא היה רק בן, אבל גם אל גיבור?"

"בן אלוהים, ישוע משיח ישראל," הטעים אריאל. מאותו רגע וחילך החל תהליך רפוי באחי, הוא החל להשתחרר מאי שפיותו! עזרתי לברוך להקריא לאריאל את הכתובים בעברית, ולפתע הרמתי את עיני. אנשים זרמו אלינו מכל קצוות בית החולים! לחלק מהם היו פנים מעוותים, בשל התרופות שקיבלו, אבל הם זרמו כבנחשול. חשנו כאילו אנו בעיצומה של "הדרשה על החר," כאשר ישוע הטיף להמונים בסמוך לים כינרת. פה הקיף אותנו ים אחר, ים של אנשים שהיו זקוקים לאלוהים!
 באותו יום נולדה קהילה חדשה בישראל, בלב לבו של בית החולים לחולי נפש.

עיני הרופאים לא הבחינו בבואנו מידי שבוע לשרת את החולים
שאלוהים הוסיף על מספרם. אנשים נושעו ובדרך נס השתחררו
מחוליהם, על ידי משיחת רוח הקודש. אפילו פעם אחת לא עצרנו.
הרופאים לא חשדו, ולו פעם אחת, שממש מתחת לאפם נרפאים
אנשים משיגעון, מדיכאון, מהזיות ותופעה של שמיעת קולות. כוח
אלוהים הוא ששחרר אותם.

לא ידענו שלא רחוק היום בו הדלת תיסגר. ששוב לא יהיה פתח
לישועה ולרפואה לאותם נזקקים - שחשורות לא יוכל להמשיך.
אולם במשך תקופת-מה איפשר לנו אלוהי צבאות לטעום ממה
שהוא מסוגל לעשות למענם של חסרי האונים.

פרק כז

האות הממיתה

במשך שלושה חדשים נאבקתי עם רגשותיי. חיום בו אמר לי אלוהים, "דומיניקה, אני לוקח אותך לירושלים למטרת נישואים," נחקק עמוק בלבי.

הגבר היחיד שהכרתי בירושלים היה ברוך, ולכן האמנתי שאלוהים מן הסתם מתכוון אליו, אבל חששותיי היו רבים! "אלוהי," התפללתי, "ייתכן וזה רק פרי דמיוני! אינני רוצה להינשא ושוב להתגרש. אלוהים, אני רוצה להיות בטוחה שזה ממך." הייתי נתונה בסערת רגשות.

באותו יום ביקרתי את אמי והיא הציגה בפני את השאלה: "אנדראת, האם את מאוהבת בברוך?" "כמובן שלא, אמא! אנחנו רק ידידים."

אמא נתנה בי מבט מוזר, כאילו אומרת, "את יכולה לומר שאתם רק ידידים, אבל אני מרגישה שמשחו אחר מתרקם כאן."

במהלך שלושת החודשים האחרונים התקרבו מאד, ברוך ואני, זה לזה. בילינו כמעט כל יום וכל ערב יחד. בלילות הוא היה ישן אצל חבריו, משום שכמאמינים כמובן שלא יכולנו להתגרר בחדר אחד או בדירה משותפת. כדי לכבד את אלוהים, את דברו ואת קשר הנשואים לא יכולנו לקיים יחסי אישות. כך קידשנו את יחסינו ואת גופנו, ולא נתנו מקום לשטן לנסות אותנו. אף על פי כן, בילינו שעות רבות ביחד. ברוך מצא עבודה בבניין, קרוב למקום מגורי, למרות שביתו היה בירושלים. כאן באזור היו לו מספר חברים שאצלם הוא יכול היה ללון. הפכנו בני זוג לתפילה. היינו מתפללים יחד ומבקרים בבית החולים לחולי נפש, כדי לתת שרות לחולים.

יום אחד, בבואנו לאסיפת בית, ביקש אותנו המנהיג, שידע על ביקורינו בבית החולים, לתת עדות על המתרחש שם. נענית לבקשתו.

"ובכן, היינו שם שוב ביום ג' האחרון. בישרנו את תבשורה ועוד שלוש אנשים נשעו. ברכנו אותם בעוגיות ו..." המנהיג זיכה אותי במבט נוקב ואמר, "נראה שאתם יחד כל הזמן." הדבר התחיל מדאיג אותו. כאח יקר במשיח וכרועה הקהילה הוא דאג לי מאד. שמחתי על כך, משום שלא רציתי לטעות שוב.

* * * *

ברוך ואני היינו בדרכנו לירושלים, לבקר כמה מידידיו. נסענו ברכבו - שלמרות צבעו הירוק המכוער היה לנו לברכה. "ברוך, אמי שאלה אותי היום שאלה מוזרה ביותר, "ספרתי לו. "כן!"

"ובכן, היא שאלה אותי אם אני מאוהבת בך?"

ברוך הזדקף, "כן, ומה ענית לה?"

"אמרתי, כמובן, שלא. הסברתי לה שאנחנו רק ידידים."

ברוך החוויר והשתתק לחלוטין. לאחר מספר דקות הוא החליף את נושא השיחה (או כך לפחות נראה היה), כשהוא מדבר על משהו משני לחלוטין.

"יש לי," הוא אמר, "מרשם יוצא מן הכלל לעוגת שוקולד. אין ספק שאתאהב בזו שתצליח לאפות את עוגת השוקולד הזו עבורי, כי זו עוגת השוקולד הטעימה ביותר שאכלתי מעודי. הדרך ללבי עוברת דרך חיכי."

בהיותי תזונאית לא היו עוגות שוקולד מן המאכלים התביבים עלי, אך בנושא המזון גיליתי מעט יותר גמישות מאשר בנושאים מהותיים יותר. על כן אמרתי לברוך, "אל תהיה כל כך דרמטי, אני ידידתך ואני יודעת לאפות. רק תן לי את המרשם הנפלא הזה ואני אאפה את העוגה עבורך, ואפילו לא אגבה ממך את מחיר ההתאהבות."

לפתע חטה ברוך את הרכב לשולי הכביש, כשהוא עוצר אותו באחת, מפנה מבטו אלי ואומר, "זה מאוחר מדי, דומיניקה, אני כבר מאוהב בך!"

רק הבוקר הצהרתי בפני אמי שאינני אוהבת את האיש. אמנם לא התכוונתי לכך, אך היה עלי לגונן על לבי, כי לא רציתי להתאהב שוב. בשבילי התאהבות פרושה צרות, על אף שאלוהים

דיבר אלי באומרו שברוך יהיה בעלי. ידעתי שהיה זה קול אלוהים, אולם פחדתי עד אימה.

סקרתי שוב את האיש בעל לב הזהב. לפעמים הוא היה מאד קשוח ומחוספס, אבל התבוננתי בעיניו מלאות הדמעות, מלאות האהבה. בשקט אמרתי, "כמדומני שגם אני מאוהבת בך."

ברם, לברוך חיו דעות שלא איפשרו לו לשאת אותי. הוא האמין שאסור לו לשאת גרושה. שוב ושוב היה אומר זאת, כשהוא מוסיף, "מה אפשר לעשות? אני מאוהב בך אבל אינני יכול לחינשא לך."

יום אחד עוררו דבריו את חמתי: "ברוך, אם אני די טובה בשביל אלוהים, אני די טובה בשבילך. בספר הבריתות כתוב שאני בריאה חדשה. כל מה שהיה בעבר נמחק. ניתנו לי חיים חדשים לגמרי. אלוהים אמר לי שבמשיח אנשא בפעם הראשונה. אינני גרושה יותר. אלוהים עשה פעולה רוחנית, הוא איפשר לי להתחיל בחיים חדשים, כאילו לא הייתי נשואה בעבר."

ברוך האזין. "כן, אבל הדברים הללו צריכים להתבחר לי בעצמי מתוך ספר הבריתות"

* * *

ברוך החליט להתבודד ולהתייחד עם אלוהים שלושה ימים תוך כדי צום ותפילה, כדי לדעת מהו רצון אלוהים בנושא הנישואים. הוא רצה באמת ובתמים לשמוע מאלוהים, למרות שהוא אהב אותי מאד. ניצלתי את הזמן כדי לבקר את אמי ולקחת מביתה כמה מן החפצים שלי שעדיין היו שם. נטלתי תכשיטים ועוד מספר פריטים אחרים. בכמה מן החפצים הללו, שרשראות ועגילים, עשיתי שימוש עוד כשהייתי באילת. הייתה אצלה אפילו מזוודה ובה כלי חימורים וגם קלפים בהם השתמשתי כשהייתי קוראת בכף חיד. הבאתי את כל החפצים הללו לביתי הקטן. ידעתי שבסופו של דבר אפטר מרובם, אבל חשבתי להשאיר את התכשיטים. בורותי הייתה לי לרוץ. תוך זמן קצר ביותר תקף אותי כאב ראש נורא. שנאתי את עצמי. שנאתי את הבית בו גרתי; האווירה שבו השתנתה לחלוטין. רציתי למות! לא ידעתי מה לעשות ולכן התקשרתי לידידינו מרים ורביב.

"אנא בואו, התחננתי. ברוך עזב לשלושה ימים ואני מרגישה נורא. איני יודעת מה לעשות. אני רוצה שהוא ישוב. אני מרגישה נורא!"

לא הייתי אני עצמי! הם באו והתפללו בשבילי אך לא הצליחו לעמוד על שורש הבעיה, כשם שגם אני לא הצלחתי לעשות זאת. וכך, ביום השלישי, הייתי סחוטת לגמרי. לא יכולתי לעשות דבר! הרגשתי שאני נחנקת! לא יכולתי לנוע. מוחי היה מבולבל, בעוד אני שרועה על הספה מבלי יכולת לזוז. רציתי לברוח מן המקום!

הדבר היחיד שאלוהים הראה לי בתפילה בימים הללו, הוא שביום א' ברוך כבר יהיה אתי.

ברוך חזר בשבת. עם היכנסו אמרתי לו, "ברוך הוציאני מכאן, אני שונאת את המקום הזה!"

ברוך נדהם. הוא ידע שאהבתי את ביתי הקטן. נוכחות אלוהים שרתה שם כל העת.

"דומיניקה, מה קרה לך?" הוא שאל.

"אל תדאג, רק הוצא אותי מכאן, מהר! איני יכולה לשאת את המקום הזה עוד רגע נוסף."

יצאנו מן הבית. כשהתרחקנו מהמקום הוא סיפר לי את אשר אירע לו בשלושת הימים האחרונים, ואילו אני סיפרתי לו על הדברים שהבאתי מבית אמי. ציינתי שבחלק מן הדברים עשיתי שימוש כשעסקתי בכשפים באילת.

ברוך הזדקר וקרא, "את עשית מה...?"

חזרתי על דברי, "הבאתי את הדברים הביתה והם עדיין שם." ברוך התבונן בי בפליאה ותפס בידי. "בואי הביתה, מיד! בואי נלך!" הוא משך אותי אל הרכב ונסע הביתה. ברגע שנכנסנו הוא שאל, "היכן החפצים הללו?"

הראיתי לו את קופסת הפלסטיק, את הקופסאות הקטנות ואת התכשיטים.

"היפטרי מהם?" הוא קרא בקול. "עליך לשרוף אותם!"

"למה? מדוע?"

"משום שאלו חפצים מקוללים! אלו תשמישי כשוף! את השתמשת בהם בזמן שעסקת באותן פעילויות מגונות! יש להם השפעה רוחנית עליך. הם מרעילים אותך ואת ביתך!"

כמה נכון! הכיתי במצחי ואמרתי, "הרי מאז שהבאתי אותם הביתה שאלתי את נפשי למות! לא הייתי מסוגלת לעשות דבר! הייתי מדוכאת, חנוקה, ואוירת ביתי השתנתה פלאים."

כמה מהר שכחתי איזו השפעה הרסנית יש לחפצים הקשורים לכשוף ולתורות הנסתר השטניות, וזאת למרות שבהנחיית לארי כבר נפטרתי מחפצים ומספרים, עוד בהיותי מאמינה 'טרייה' בירושלים. ברוך אומר, "זו הסיבה למצבך! אלו הם חפצים מקוללים. אסור שיהיו ברשותך חפצים כאלו! בואי נשרוף אותם!" עשיתי זאת בשמחה. הוא הוציא אותם החוצה ושרפנו אותם, כשאנו מתבוננים בהם בשאט נפש. אחר כך הוא גרש כל שריד שטני ורוחות שטרם חסתלקו.

לאחר פעולה זו ניקינו את הבית בתפילה, בחלל ובהשתחוות לח', ואז שבה השכינה לביתי ושחררתי כליל מן הדיכוי שחווייתי. מאותו יום ואילך למדתי לקח; יש לשים לב לחפצים שמכניסים הביתה. ישנם פריטים מקוללים, אף כי איננו יודעים זאת. לעתים אנו מביאים בתמימות מזכרות מארצות אחרות, כגון פסלונים ודומיהם, כאשר קיימת אפשרות שבחפצים הללו נעשה שימוש בפולחני עבודת אלילים ומסיבה זו רובצת עליהם קללה. כך למדתי שבבית מאמינים לא צריך להיות פריט מקולל, אלא רק פריטים שעשויים להביא כבוד לאלוהים. לקח זה עלה לי במחיר של שלושת ימי דיכאון ומועקה, אך היה כדאי.

באותו ערב התכנסה קהילתנו הקטנה באחד מבתי החברים. אפרים, ידיד יקר אשר תמיד העניק קורת גג לברוך כאשר האחרון היה בסביבה, נשא את הדרשה. לפתע פתאום הוא ציטט משפט מן הכתובים שלא היה לו קשר ישיר לדבריו האחרים. הוא אמר: "האות ממיתה, אבל הרוח מחיה."

משפט זה נחקק עמוק עמוק במוחו ובלבו של ברוך. תוך זמן קצר ביותר עתיד היה אלוהים להזכיר לו את המלים הללו. הדברים הללו נודעו לי מאוחר יותר מפיו של ברוך, מאחר ואני עצמי לא נכחתי בחדר באותן דקות.

"דומיניקה, אמר אלי האל בצאתי מן החדר, "מחר בשעה 8.30."

"למה הכוונה 'מחר בשעה 8.30', אדון?"
לא קבלתי תשובה. נותרתי עם המידע הסתום הזה. חזרתי לאסיפה והתיישבתי במקומי.

בסוף האסיפה ניגש אלי מנהיג הקבוצה. "דומיניקה, אני רוצה לשוחח אתך." הוא נראה מודאג ביותר. "מחר בבוקר אבוא לביתך עם אשתי כדי לשוחח אתך על ברוך, ועל הקשר שביניכם."
"בסדר גמור, אשמח לקבל אתכם ולשוחח אתכם על היחסים הללו."

"אם כן, מחר בשעה 8."
כמה דקות קודם לכן ציין אלוהים את השעה 8.30, אולי הוא בעצם התכוון לשעה 8.00. שמונה, או שמונה ושלושים, אין הבדל גדול?!

עדיין לא למדתי שאלוהי ישראל דייקן מאד בכל חנוגע לשעות ולזמנים.

"אחכה לכם מחר בשעה 8."
"אני לא רוצה שברוך יהיה נוכח. אני רוצה לשוחח רק אתך,"
הוא הוסיף.
"אין בעיות."

הבוקר הגיע. יובל היה אתי. הוא ישן בסמוך אלי. כאשר הגיעו אורחי המיועדים יצא יובל לשחק בחצר, דבר שהוא אהב לעשות. למרות הבעת פניהם הרצינית של אורחיי הם האירו לי פנים. הוקרתי אותם מאד והתייחסתי בכובד ראש לדבריהם. הם התיישבו. מנהיג הקהילה פתח בדבריו, "דומיניקה, בואי נתחיל. הסבירי לי, מהו טיב יחסך עם ברוך?" בלבי חשבתי, "אלוהים מה אומר לו עכשיו? אני יודעת שברוך מאוהב בי ואני בו, אבל השקפות מסוימות מונעות ממנו להינשא לי. מה אומר לו אדון?" ואז, כאילו בתנחית רוח הקודש, החילותי מגוללת בפניו את הסיפור מראשיתו.

"אספר לך את הסיפור מן ההתחלה. את ברוך פגשתי לראשונה לפני כשבעה או שמונה חודשים. זה היה באזור התחנה המרכזית

בירושלים. באותה עת אמרתי, "אלוהים, איני רוצה לראות איש זה שנית!"

וכך המשכתי; סיפרתי למאזיניי כיצד חזרתי מאנגליה וחת-קשרתי לברוך, בבקשה לעזרה בהעברת חפצי מירושלים. סיפרתי להם כיצד התחלנו לבקר בבית החולים לחולי נפש, ושאלנו נוסעו ונרפאו משיגעונם, ואיך התחילה להיווצר קהילה קטנה בתוך בית החולים. סיפרתי לו על הוושעותו של אחי אריאל. אך על השאלה שנשאלתי טרם עניתי. כל העת התפללתי בלבי לעזרת אלוהים. בערב הקודם אמרתי לברוך שמנהיגי קהילתנו מתכוונים לבוא.

"ברוך, מוטב שתפגיע עבורי, משום שהם באים לשאול אותי עליך, ואין לי מושג מה עלי לומר להם." "בסדר," ענה ברוך, "אקום מוקדם ואתפלל בשבילך, ובשעה שמונה, כשהם ידרכו על סף דלתך, אעתיר לאלוהים עבורך."

ברוך לן בביתם של רימונה ואפרים, החבר שנשא את הדרשה בערב הקודם. בשעה 8:29, כשאני עדיין במהלך סיפורי על השתלשלות הקשר ביני לבין ברוך, שמעתי לפתע קולות מבחוץ.

"ברוך! ברוך!" שמעתי את יובל קורא בהתרגשות. "אמא, ברוך כאן!" יובל אהב את ברוך שהיה חברו הטוב.

ברוך התפרץ לחדר בו ניהלנו את שיחתנו. הוא לא אמר דבר, משום שהוא התנשם. הוא רץ מביתם של אפרים ורימונה לביתי, מרחק של חמש או עשר דקות.

"אפשר להציע לך מים, ברוך?" שאלתי.

הוא נענע בראשו לאות "לא."

"האם אתה רוצה ארוחת בקר?"

ושוב הוא נענע בראשו, כשהוא עדיין מתנשם ואינו מסוגל לדבר.

המנהיג ואשתו לא ראו בעין יפה את ביקורו, משום שהם לא רצו שתשובותיי תהיינה מושפעות מנוכחותו. הם חששו שהוא מנצל אותי. הם רצו מאד להגן עלי ועל כך הייתי אסירת תודה להם.

ברוך הישיר את מבטו לעברי, כשהוא עדיין מתנשף. לפתע נוכחתי לדעת - השעה הייתה בדיוק 8.30 בבוקר! מישחו שלח אלי

את ברוך, זו הייתה רוח הקודש, אבל לא ידעתי מדוע. לא ידעתי שבעת התפילה באותו בוקר שחרר אלוהים את ברוך מן האות הממיתה אלי הרוח המחיה.

ברוך התנשם עמוקות, הצביע עלי באצבעו בדרמטיות ואמר, "דומיניקה האם תינשאי לי?"

שלוות אלוהים הציפה אותי וכיסתה אותי מקודקודי ועד לבהונות רגלי. "כן. כמובן שאנשא לך."

זה היה הכל. ברוך השתתק. הפניתי את ראשי לעבר אורחיי ואמרתי, "זו התשובה לשאלה שלכם בקשר ליחסינו." הם לא שמחו כלל! הם חשו שהעניין היה דרמטי מדי ועזבו במורת רוח.

גם ברוך עזב, באומרו, "אני עוזב, ולא אטריד אותך." הוא לא נגע אפילו בידי. "אחזור לקחתך בשעה 11. נצא לקנות טבעת יחלום לאירושינו. היי מוכנה." אמר וחלך לדרכו.

לבי נותר בי משמחה, אבל רועי קהילתי לא היו מרוצים. לא לכך הם ציפו. אולם על כל אחד מאתנו יש ללמוד שאלוהים פועל בדרכים שונות ורבות. אלוהים דיבר אלי ונקב בשעה 8.30. הוא לא פרש. בדיוק בשעה 8.30 ביקש ברוך את ידי, ובדיוק באותה שעה עניתי "כן."

ברוך ואני בילינו ימים רבים בתפילה ובצום כדי שרועה הקהילה שלנו יסכים לנישואינו. לא רצינו להינשא מתוך מרדנות. השתוקקנו לזכות בברכתו.

יום אחד נכנסנו למשרדו, ובחוצפה ישראלית טיפוסית אמרתי, "לא נעזוב את משרדך עד שתברך את נישואינו."

הוא היה נבוך. "ניחא," אמר, "הניחו לי להתפלל למענכם." בעודו מתפלל צלחה עליו רוח הקודש, ותפילתו הייתה לו לברכה גדולה מאד! כך הוא הגיע להכרה שאכן היה זה רצון אלוהים שנינשא.

מספר ימים לאחר מכן דיברה אלי רוח קודשו של אלוהים, "דומיניקה, אני רוצה שתעזבי את הבית הזה שנתתי לך." הבית ניתן לי ביוני, ובשלושים ואחת באוגוסט התארסתי. ביליתי

שלושה חודשים במקום. עכשיו אלוהים אמר, "אני רוצה שתעברו. לכו לירושלים ושכרי מקום קטן בסמוך לביתו של ברוך. עליכם להיות איש בקרבת רעותו בזמן האירוסין, לצורך הגשמת תכניותי עבורכם, ולשם כך עליכם להימצא במקום אחד. ברוך צריך לחזור לירושלים."

"אם אמנם אתה הוא הדובר אלי, אדון, אני מבקשת ממך שבית זה ישכר מיידית ושלא אצטרך להשקיע בכך מאמץ רב. אם זה אכן יתרחש אדע שאתה הוא שדיברת."

ואמנם, האדם הראשון שבא לראות את הבית שכר אותו. בעלי הבית שמחו על כי השארתי את הבית מסודר ונקי וסילקתי את תשלומי החשבונות. רק אלוהים יכול היה לשכנע אותי לעבור מן המקום הנפלא הזה שהייתה בו מנוחה ושלווה. יתר על כן, המקום היה קרוב לביתם של ילדי ויכולתי לראות אותם כמעט מידי יום. ידעתי שמחמת המעבר לירושלים לא אוכל להמשיך ולראותם לעתים כה תכופות, אולי בסופי השבוע. זה היה הקורבן שנתבע ממני על ידי אלוהים, אבל הייתי מוכנה למלא את כל בקשותיו. אולם גם אם לא אוכל לראות את ילדי לעתים מזומנות, ידעתי שאלוהים יפצה אותי בצורה זו או אחרת. הייתי חייבת לו את חיי וכל נשימה מנשמות אפי, ולכן גם אם לא אוכל לראות את ילדי היקרים בתכיפות שבה התראינו לאחרונה, אמשיך ואציית לו, כי הוא עצמו יהיה "שכרי הרב."

פרק כח

מפגש עם ייעודי

חלפה שנה ושוב חגגנו בירושלים את חג הסוכות. כן, שנה תמימה עברה מאז נכנס האדון לחיי, שנה בה התרחשו דברים רבים. הייתי מאורסת לגבר שאלוהים הכין בשבילי. חיי החלו מקבלים צורה ומשמעות.

באותה תקופה היה ברוך מחוסר עבודה. על אף היותו בעל חברה להתקנת מזגנים היו עסקיו חלשים. היה עלינו להתמודד עם קשיים כלכליים. נאמנותו של אלוהים עמדה לנו, ויום יום הוא סיפק את צרכינו.

אני הייתי זקוקה למקום מגורים. בתקופה בה עזבתי את ביתי הקטן הדרכתי קבוצת תיירים, כך שמדי לילה, במשך עשרה ימים, הייתה לי קורת גג. לפני בבתי מלון בהם התגוררה הקבוצה. אבל עכשיו תם הסיור ואני נותרתי ללא קורת גג.

מספר ימים קודם לכן לקחתי את התיירים לכותל המערבי. סיפרתי להם כי הם יכולים לכתוב את בקשותיהם על פתקים קטנים ולטמון אותם בחריצי הכותל, וכי אלוהי ישראל יענה לתפילותיהם. משיחה מיוחדת הייתה על חיקירי הזה, משום שכאשר נבנה המקדש התפלל המלך שלמה:

"וגם אל הנכרי אשר לא מעמך ישראל הוא, ובא מארץ רחוקה למען שמך, כי ישמעון את שמך הגדול ואת ידך החזקה וזרועך הנטויה, ובא והתפלל אל הבית הזה, אתה תשמע השמיים מכון שבתך ועשית ככל אשר יקרא אליך הנכרי" (מלכים א' ח' 41-43).

וכך, כל התיירים בקבוצה, שהייתה קבוצה נוצרית, כתבו את בקשותיהם והטמינו אותן בין אבני הכותל. אני כמובן לא עשיתי זאת, משום שיכולתי לפנות ישירות לאלוהים. יתר על כן, זה היה יקלי מדי, ולכן בעצמי לא עשיתי את הדבר אותו חוריתי לאחרים. בעוד התיירים כותבים את בקשותיהם התפללתי, "אלוהים, מזה זמן שאני שוטחת בפניך את בקשתי למקום מגורים. הן אתה

הוא שאמרת לי לעזוב את ביתי הקודם, ועד כה לא סיפקת לי קורת גג. אנא עשה זאת עוד לפני שאסיים להדריך את הקבוצה הזו."

קולו של אלוהים נשמע צלול וברור. "דומיניקה, עשי בדיוק את מה שאמרת לתיירים לעשות. רשמי את בקשתך על פיסת נייר קטנה והכניסי אותה לחרכי הכותל, ואני אענה לתפילתך." השתאיתי, אך פעלתי בהתאם להנחיות. לא יכולתי להקל ראש בדברים שאמר לי האל; השפלתי עצמי בפניו, כתבתי את בקשתי על פיסת נייר, קיפלתי אותה והנחתי בין חריצי הכותל. יום לפני שתמה תקופת ההדרכה נתלתה מודעה במעלה אדומים. במודעה פרסמו חדר להשכרה, במרחק חמש דקות הליכה בלבד מביתו של ברוך. המחיר הנדרש היה 100 דולר לחודש. אלוהים ענה לתפילה שעל הפתק שטמנתי בין חריצי הכותל המערבי.

* * * *

"לנסוע לארצות הברית!!" ברוך היה פעור פה. "מה זאת אומרת אלוהים אמר לך לנסוע לארצות הברית!?" "אני חשה שאלוהים אומר שעלינו ללמוד בבית הספר המקראי הנקרא "המשיח בשביל אומות העולם", ניסיתי להסביר. ברוך התבונן בי בסבר פנים רציני מאוד. בהשקפתו, שעל כל היהודים לחזור לארץ ישראל, לא היה מקום לאפשרות שיהודים גם עשויים לעזוב את ארץ ישראל, אף לא זמנית. "רק השטן הוא שמוציא יהודים מארץ ישראל! לארצות הברית? וחזרה? מה?"

פתע נחתה עליו שלוות אלוהים ואפפה אותו, וכמתוך הרהור עמוק אמר, "דומיניקה, את צודקת, אלוהים אכן אומר לנו לנסוע וללמוד בבית ספר משיחי ללימודי המקרא." "ראיתי חזון, ברוך, סיפרתי לו. "נסענו למקום בו היו הרים שחורים, שנראו כהרי געש. היינו מאושרים מאוד. שאלתי את האדון, 'איפה אנחנו?' והוא ענה לי, 'בהוואי'." "לאחר מכן ראיתי חזון נוסף, ברוך. ראיתי מסעדה מסתובבת בראש מגדל, וידעתי שאנו נמצאים בעיר כלשהי." ברוך הפנה שאלה לאחד מאחינו במשיח, שעלה מארצות הברית, וחלה אישר שאמנם קיימת מסעדה כזו בעיר דלאס שבטקסס.

חיינו נפעמים! בדרך על-טבעית הראה לנו אלוהים לאן עלינו לשים פעמינו, להוואי ולדלאס שבטקסס. אבל היכן נמצא בית הספר "המשיח בשביל אומות העולם"? זאת לא ידענו, האם בהוואי, או שמא בדלאס?

סיימתי את יום עבודתי עם חתיירים ומיהרתי לבנייני האומה, שם, בכניסה, הייתי אמורה לפגוש את ברוך, שכן במקום זה התקיימו חגיגות הסוכות. איזה חבל בין השנה הקודמת לשנה זו! בשנה שעברה הייתי אמנם מלאת תקווה, אך כה שברירית! ואילו השנה אני בריאה חזקה ומשחררת, מהלכת עם אלוהים ומלאה בדברו ובעוצמתו.

ברוך איחר כמחצית השעה. בעת שחיכיתי לו התפללתי, "אדוני. היכן הוא?"

"הישארי במקומך," הייתה התשובה.

עמדתי סמוך לעץ ליד חכניסה. המקום המה מאנשים נכנסים ויוצאים, מחכים בהתרגשות לקראת האירוע שעמד להתחיל. לפתע קלטו אזני קול אישה. הפניתי ראשי אליה והתבוננתי בה. היא הייתה לבושה בתלבושת לאומית ארוכה. בשערה חקצוץ היה נתון פרח. על אף ששיבה זרקת בו היא נראתה רעננה ונמרצת מכפי גילה.

היא הבחינה בי ושאלה, "האם את זקוקה לכרטיס כניסה? האם את ישראלית?"

"כן," עניתי לה על שאלתה השניה.

"האם את מאמינה במשיח?"

"כן."

"כמה נפלא! האם את יהודיה?"

"כן, אני יהודיה," עניתי.

"אתן לך כרטיס כניסה חופשי."

"תודה, אבל בעלי-לעתי צריך להגיע בכל רגע, ולו יש כבר

כרטיסים."

"ניחא," היא אמרה. "השבח לאל."

בעוד היא מתרחקת הניעה אותי רוח הקודש לקרא לה ולשאול לשמה ולמקום מוצאה.

"סליחה, גברתי, מאין את?"

"אני מהוואי."

לבי נותר... הוואי...! "ומה שמך?"
 "שמי הוא מרי השבח-לאל אדמס."

מרי השבח-לאל אדמס נכנסה לחיינו. היא הייתה כמו הר געש העומד להתפרץ בכל רגע; מלאה בדבר אלוהים, בעוצמת רוח הקודש, בשמחת האדון ובבגרות רוחנית. הייתה לה עוצמה להזיז הרים, עוצמה להתפלל לגשם, או לעצור גשמים. נסים ליוו אותה בכל אשר הלכה, כשהיא מטיפה את דבר אלוהים. אלוהים הביא לחיינו משרתת אלוהים אמיתית! היא הפכה למלווה-משגיחה שלנו. למרי השבח-לאל אדמס היה תפקיד חשוב ביותר בחיינו בתקופה בה הראה לנו אלוהים שעלינו לנסוע לארצות הברית. היא לא רק סיפרה לנו על הוואי, אלא גם לימדה אותנו עקרונות בסיסיים של הליכה באמונה.

הליכה באמונה פרושה שעלינו לבטוח באלוהים בכל רגע ורגע בחיינו, גם בנושאים כלכליים. כאשר נוכחנו לדעת שאין לנו אמצעים לשלם את החשבונות החילוני משבחים ומהללים את אלוהים והתשלום התבצע. מרי השבח-לאל אדמס לימדה אותנו להלל אותו על הכל. שמענו את הדברים הללו קודם, אך אף פעם לא יישמנו אותם בצורה זו. היא עודדה אותנו ואנו אהבנו אותה! לעתים, כאשר ברוך ואני חיינו בביתו, ומרי השבח-לאל אדמס בחדרה, היא הייתה קוראת בקול, "אתם שקטים מדי! מה אתם עושים?" אכן, היא הייתה 'אומנת' נפלאה. היא דאגה לכך שנשאר טחורים עד יום חתונתנו!

לילה אחד, כאשר שהינו שלושתנו בדירתו של ברוך, כשכל אחד מאתנו בחדר נפרד, שמעתי רחשים מוזרים בארבע לפנות בוקר. לפתע ראיתי את ברוך יוצא מחדרו כשפניו מעוותים מכאב. "דומיניקה, אינני יכול לנשום! עזרי לי! התפללי בשבילי! אני מת!" במלים אלו הוא צנח על הרצפה וחדל לנשום.

התבוננתי בו בשלווה מוחלטת. "מה אתה עושה על הרצפה ברוך? אתה איש אמונה! אתה לא צריך לשכב כך!"
 ברוך החל מכה על חזתו בחוזקה, כמתוך חמה שפוכה, כשהוא פוקד על לבו לפעול ובה-בעת פוקד על השטן להתרחק ממנו! תוך

זמן קצר ביותר הוא הצליח לעמוד על רגליו ולצטט פסוקים נגד השטן, שניסה ליטול את חייו ולגרום ללבו לחדול לפעום.

למרות התקף הלב, הרגיש ברוך כל כך חזק לאחר ש'הפגיו' את השטן בפסוקים, עד כי הוא החליט שאלוהים הבריא אותו לחלוטין ושיש בכוחו לצאת לעבודה בה עסק באותה עת. ברוך מצא עבודה בבניין, במשכן כנסת ישראל. לאחר ארוחת הבוקר הוא לקח את הכריכים שלו ויצא ליום עבודתו כשהוא מלא התלהבות ומרץ.

חשתי שלא בנוח. אלוהים אמנם חולל נס מופלא, אבל ברוך יצא מחר מדי לעבודתו חקשה. בשל הרגשתי זו יצאתי מן הבית בעקבותיו. ראיתי את ברוך משתטח מלוא קומתו על המדרכה, כשהוא אינו מסוגל לקום ללא עזרה ולצעוד לבדו. הוא נשען עלי בכבדות ויחד נכנסנו הביתה. במשך שבועיים לא היה מסוגל בעלי לעתיד, שהיה כה חזק ושרירי, להרים כסא. חרף זאת הוא לא הלך לרופא, משום שידע שהחלמה השלמה מהתקף הלב תבוא רק באמצעות תפילה ודבר אלוהים.

מרי חשבת-לאל אדמס האמינה בנסים. היא סמכה עליו את ידיה והתפללה, "אלוהים, אל תרפא את לבו הישן. תן לו לב חדש!"

אלוהים אמנם נתן לו לב חדש. הוא נעשה שוב חזק מאד, כאילו מעולם לא סבל מהתקף לב. הוא לא לקח תרופה, לא ביקר אצל רופא, כי אם שם מבטחו בישוע המשיח, רופא ישראל.

שבעת חודשי האירוסין שלנו היו מלאים בפעילות קדחתנית. למדנו לחכיר זה את זה. אחד מן חניסיונות העיקריים שעברו עלינו היה מחסור באמצעי קיום. כל אפשרות לעבודה התבטלה עוד בטרם החלה.

חיינו זקוקים לכסף רב לחתונתנו, שעמדה להיערך בשמונה באפריל. היה עלינו לקנות כרטיסי טיסה להוואי, והיינו זקוקים לכסף כדי ללמוד בבית הספר המשיחי בארצות הברית. אלוהים הנחה אותנו לעבוד כמתנדבים מספר חודשים בארגון של מאמינים בהוואי, ואחר כך לנסוע לבית הספר בדלאס שבטקסס. אך אפילו אגורה שחוקה לא התווספה לקופתנו. אחרי התקף הלב לא יכול היה ברוך להמשיך לעבוד בבניין, וכל המאמצים האחרים שלו למצוא עבודה עלו בתוהו.

כמדריכת תיירים הייתה לי תמיד עבודה רבה. הלוח שלי היה מלא. אך באותה עת בוטלו, בזו אחר זו כל ההזמנות. הדבר היה כמעט משעשע.

צלצול בטלפון. "האם זו דומיניקה?"

"כן, זו אני."

"דומיניקה, יש לנו קבוצה של חמישים תיירים מצרפת למחר."

"כמובן, אדריך אותם." הנחתי את השפופרת.

לא חלפו דקות אחדות, והטלפון שוב צלצל.

"חלו, זו דומיניקה?"

"כן, זו אני."

"דומיניקה, אנו מצטערים, אך הקבוצה הצרפתית התבטלה."

הדבר חזר על עצמו שוב ושוב, יום אחר יום, שבוע אחר שבוע.

וכך, תוך תקופה קצרה היינו, ברוך ואני, מובטלים לחלוטין וללא פרוטח בכיס!

אולם האדון סיפק לנו את צרכינו בדרכיו המופלאות.

יום אחד, בהיותי באוטובוס שלקח אותי לשדה התעופה בן

גוריון, דיבר אלי אלוהים: "דומיניקה", הוא אמר, "האם התחלת

למכור את כל מטלטליך לפני הנסיעה?"

"לא אדון, לא עשיתי זאת."

"למה את מחכה?" באה השאלה.

כאשר חזרתי הביתה אמרתי לברוך, "אלוהים אומר לי שעלי

למכור את כל חפצי."

"בסדר", הוא ענה.

הוצאנו את כל חפצינו למכירה, והתקיימנו מן הפדיון. שבוע

אחר שבוע, חודש אחר חודש.

במהלך חודשי ההכנה לנישואים ולנסיעה לבית הספר המשיחי,

פקדה אותי רוח קודשו של אלוהים ולקחה אותי לעולמות אחרים,

שם היה לי חזון. התהלכתי בשמיים עם בן האלוהים, ישוע. הגענו

לישפת השמיים כשלפתע ישוע אמר לי, "דומיניקה, הביטי

למטה."

השפלתי מבטי וראיתי את הארץ. היא הייתה לבנה לגמרי!

נזכרתי בפסוק "השדות לבנים הם ובשלים לקציר", וכן בפסוק

"הקציר רב, אבל הפועלים מעטים."

האדון אמר לי, "דומיניקה, מה את רואה?"
 "ובכן אדוני, אני רואה שהשדות מוכנים לקציר."
 האדון התבונן בי ואמר, "דומיניקה את נקראת לקציר. אני
 מתכוון לכך שאת נקראת לחישלח לשדות. את נקראת למצוא את
 האובדים. את נקראת ללכת ולבשר. את נקראת לשרות שלי."
 פניתי אל האדון ואמרתי, "אבל אלוהים, מה בקשר לעדי
 וליובל? איך אוכל לעזבם?"

ממש ברגע זה השתנה החזון. ראיתי לב גדול. ישוע, בן
 האלוהים ישב במרכז הלב, ועל כל אחת מברכיו חיו ילדי. הוא
 אמר, "דומיניקה, הם בידי, אבל את חייבת ללכת."
 כרעתי בפני אל שדי. הסכמתי לציית לכל מה שהוא יאמר
 ויצוה עלי.

נוכרתי אז שמסלול זה החל כאשר בקיתון הקטן באנגליה
 מסרתי לו את עצמי; הקדשתי את חיי למענו בחבעת נכוונות
 לחישלח, במהלך ההאזנה לקלטת של דארק פרינס.
 "האם תחיה אתה מוכן לעבוד למען אלוהים ולחישלח?" שאל
 הדובר.

נעמדתי בחדר ההוא ואמרתי, "אלוהים, אבל מה עם ילדי?"
 אולם לאחר מכן האזנתי לקלטת פעם שנייה, כשאני אומרת, "אני
 בוטחת בך אלוהים שאתה תדאג לילדי. אעשה כרצונך."
 באותו יום התחייבתי לאלוהים. מן החזון שניתן לי הבינותי
 שאלוהים קורא לי לציית ולהתמסר לשרות שלו, גם אם זה כרוך
 בכאב. אלוהי צבאות חייב להיות ראש וראשון בחיי. האמנתי שגם
 חיי ילדי יבורכו, בעת שאני אלך בעקבות אלוהי ואציית לו.

מאז קבוע בלבי, לב אם, כאב עמוק על כך שנמנע ממני לקחת
 את ילדי לכל מקום אליו מנחה אותי אלוהי ישראל, שהרי ילדי
 אינם ברשותי. כיום אני יודעת שכאב זה, המלווה אותי כל העת,
 מקרב אותי לכאבי הזולת, ומעל לכל לכאב שכואב אבינו
 שבשמיים, על עמו ישראל, על ילדיו אשר בהם בחר מכל העמים
 ואשר, ברובם הגדול, מתנכרים לו. כאב זה, על ילדי, עתיד להיות
 כוח מניע בשרותי לאלוהים. הוא יניע אותי לספר לבני עמי על
 אהבתו הגדולה של אלוהים אשר "שלח את בנו יחידו," את ישוע
 משיח ישראל "בכדי שלא יאבד כל המאמין בו אך ינחל חיי
 עולמים."

לאחר נסיעתי לארצות הברית מצאתי את עצמי בעיר קונה שבהוואי. יום אחד חליתי שם מאד וחומי עלה. לא הבנתי כיצד לפתע נפלתי למשכב. המחלה אילצה אותי להישאר רתוקה למיטה. תוך כדי כך עיינתי בנביאים ומבטי התעכב על דבריו הנצחיים של הנביא ירמיה בפרק ל"א, פסוקים 15-17: "כה אמר ה', מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך נאום ה', וישבו מארץ אויב. ויש תקווה לאחריתך, נאום ה', וישבו בנים לגבולם."

בקוראי פסוקים אלו צלחה עלי רוח הקודש בעוצמה, וקולו של אלוהים חיים דיבר אלי באופן ברור ביותר, "את הפסוקים האלו אני נותן לך משום שאני אחזיר לך את ילדיך בזמן הנקוב על ידי... על כן אל תבכי, רק האמיני ותראי את בנך ובתך שבים לגבולם, שבים אליך." הבטחה זו עתידה ללוות אותי שנים רבות, כאשר בלבי הידעה שנצח ישראל לא ישקר. על הבטחותיו, שלא כעל הבטחות בני אדם, ניתן לסמוך!

* * * *

כאשר סיפרתי לברוך על ההתחייבות שעשיתי לפני אלוהים באנגליה, הוא אמר, "דומיניקה, אני הייתי בכנס החוא בירושלים כאשר דארק פרינס קרא לאנשים להכריז על נכוונתם להישלח ולחיות שגרירי המשיח." הוא נשם נשימה עמוקה ואמר בהתרגשות, "ואת יודעת מה עשיתי?"
"מה?" שאלתי בציפייה.

"בניגוד לדעותיהם של ידידי הקרובים, הלכתי לבימה והתחייבתי, יחד עם רבים אחרים, להישלח להטיף את בשורת אלוהים. אמרתי כן לאלוהים!"

במקום אחר ובעת אחרת לקחנו על עצמנו, ברוך ואני, את אותה התחייבות עצמה!

פרק כט

הרכב הירוק המכוער

נסענו ברכב הירוק והמכוער. הפעם היינו בדרכנו לים המלח. יובל ועדי צהלו ושרו. הבטחתי להם שנלך לפארק המים החדש הסמוך לים המלח.

שני ילדי קבלו את המשיח כאדונים וכמושיעים מספר שבועות קודם לכן. בעת ההיא טפלתי בשני ילדיה של חברה שזה עתה ילדה - רפאל ומתן. הבאתי את מתן ורפאל לדירתו של ברוך. הם היו ילדים חמודים שנולדו מחדש. גם עדי ויובל היו אתי באותו סוף שבוע.

אני התפללתי בעוד הילדים שיחקו. "ילדים, אמרתי, "עכשיו נקרא בספר הבריתות ונתפלל." ארבעת הילדים הקיפו אותי, כשאני מסבירה להם על פרי הרוח, וכיצד הוא גדל בתוכנו. "הבא ונשחק משחק קטן, הצעתי, "לכל אחד יש פרי. הבננה תהיה חפרי שנקרא "אהבה". התפוז יהיה חפרי שנקרא "שמחה". התפוח יסמל את פרי "השלום". כל אחד מכם ייקח אחד מן הפרות הללו וישווה אותו לפרות שצומחים על העץ. אחרי כן יאמר כל אחד מה הוא חושב על הפרי - חטבעי והרוחני."

בזמן המשחק שאלתי את מתן ורפאל, "האם אתם יודעים מי חי בלבבכם?"

"כן, הם ענו, "יש לנו את רוח אלוהים. ישוע בן האלוהים חי בלב שלנו."

פניתי ליובל ועדי. "עדי, שאלתי, "האם ישוע חי בלב שלך?"
 "לא, אמא, היא ענתה.

פניתי ליובל. "יובל, האם ישוע, בן האלוהים, חי בלב שלך?"
 יובל ענה, "לא, אמא."

"האם אתם רוצים שישוע יחיה בלבבות שלכם, כמו שהוא חי בלבבות של מתן ורפאל?" שאלתי את ילדי.

עדי ויובל קפצו ואמרו "כן, אנחנו רוצים! כן! כן!"

"בסדר, בואו ונתפלל ביחד. חיזרו אחרי, "אבא בשמיים..."

"אבא בשמיים, הם אמרו.

"סלח לי על כל חטאי..."

"סלח לי על כל חטאי..."

"אני מבקש ומבקשת ממך לבוא לחיות בלבי..."

"אני מבקש, "אני מבקשת, ממך לבוא לחיות בלבי..." הם
החרו-החזיקו אחרי.

"לחושיע אותי ולחיות אתי לתמיד..."

ילדי קיבלו את האדון. פניהם הקטנים שפעו אור והם צחקו,
היללו ושיבחו את אלוהים!

עכשיו חיינו ברכב כשפנינו מועדות לפארק המים. תיארתי
לעצמי שהמראה יהיה מרהיב. פארק מים באמצע המדבר! ממש
התגשמות דברי נבואתו של ישעיה שאמר "כי נבקעו במדבר המים
ונחלים בערבה."

נראה שרק דבר אחד עמד לנו למכשול. ברוך ואני חיינו
מובטלים מזה חודשים. אמנם בחסד אלוהים הצלחנו להתקיים
באמונה, ועל ידי נסיון, אבל הכניסה לפארק המים הייתה יקרה.
אמנם ידעתי שבשל היותי מדריכת תיירים קיימת אפשרות שאוכל
לחיכנס חינם, או תמורת סכום כסף מזערי, אך הדבר לא היה
וודאי.

סיפרתי לעדי את האמת. "עדי, אינני יודעת כיצד ניכנס, משום
שאין ברשותנו די כסף כדי לשלם עבור הכרטיסים. לכן אל
תתאכזבי אם לא נוכל לבקר בפארק היום. אולי במקום זה נעשה
משהו אחר."

עדי ענתה לי בכובד ראש, "אמא, האם התפללת?"
"כמובן עדי שחתפללתי שאלוהים יאפשר לנו לבלות בפארק
המים."

"אם התפללת אמא, למה את לא מאמינה?" גערה בי עדי
והוסיפה, "אם התפללת ואת מאמינה באלוהים אנחנו ניכנס!"
כמובן! לבתי חקטנה הייתה יותר אמונה מאשר לי! בת השש
חזו ידעה יותר על אלוהים ממני. היא אמרה את האמת - אם אנו
מתפללים אין צורך לדאוג. כמובן שאלוהים יענה לתפילותינו!
בילינו יום נפלא בפארק המים.

"כל עוד אני חי את לא תראי את הילדים!" צעק עלי דני.
 "נמאס לי לשמוע את יובל כשהוא חוזר הביתה ושר את השירים
 האלו על המשיח. לא תוכלי להמשיך ולשטוף את מוחם של
 הילדים, אני אוסר עליך ללמד אותם על המשיח!"

"דני, היחיד שיכול לאסור עלי לראות את הילדים הנו האל
 היושב במרוזמים. מה שאתה אומר אינו חשוב, רק לדברי אלוהים
 ישנה חשיבות." הצלחתי להישאר רגועה, על אף התשובה החד-
 משמעית שלי. "בביתי הילדים ילמדו על אלוהים. אתה בביתך,
 תלמד אותם דברים שאתה רוצה, אבל בביתי הם ילמדו לשבח
 ולעבוד את ה', וזה סוף הסיפור."

הוא זעף. הוא רצה להכות אותי, כפי שעשה בעבר, אבל לא
 העז. הוא ידע שעכשיו אצור בי כוח. מה שהוא לא ידע הוא שאני
 מוקפת במלאכיו של אלוהים. אני ידעתי שאלוהים מגן עלי. הפעם
 הוא לא העז לגעת בי! הוא לא יכול היה לפגוע בי יותר! הוא ידע
 שהוא חגיע לקצה הגבול!

לקראת סוף השבוע התפללתי, "אדון, אני מודה לך שתפתח את
 לבו של דני כדי שאוכל לראות שוב את הילדים. אני מודה לך,
 אדון, שאתה היחיד שיכול להרשות, או לאסור עלי לראות את
 הילדים וששום דבר אינו יכול לחצוץ ביני לבין הילדים שלי. אני
 מתפללת בשמו של ישוע."

כשסיימתי חייגתי את מספרו של דני. כשהוא הרים את
 השפופרת אמרתי לו, "דני, אני באה לקחת את הילדים לסוף
 השבוע."

בצייתנות של חתלתול אמר דני, "בסדר." אלוהים שינה את
 לבו!

בתחילת השבוע הוא הכריז שלעולם לא אראה אותם שוב,
 ובסוף השבוע הוא הביע את הסכמתו.

תרחיש זה חזר על עצמו שוב ושוב, שבוע אחר שבוע. אלוהים
 חפך את ליבו בכל פעם שעמדתי על שלי. החלטתי שלא לתת דעתי
 לאיומיו, יהיו אשר יהיו, ולהמשיך וללמד את הילדים על אלוהים.
 בספר הבריתות נאמר, "חונך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא
 יסור ממנה."

ידעתי שלא נותר לי זמן רב להיות אתם. ברוך ואני עמדנו
 לנסוע בקרוב, מתוך ציות לאלוהים, לבית הספר המשיחי. מי יודע
 מתי אתראה אתם שוב!! אם אחנך אותם על פי דרכו, הם לא

יסורו מדרך זו. הם לא יעסקו בכשפים ובדומיהם. הם לא יחטאו בחוסר אמונה. הם יכירו את אלוהים והם יגדלו אתו.

רק ימים ספורים נותרו לי עם עדי ויובל, חודש אפריל התקרב ובא.

יום חתונתנו, יחול בעוד שבוע, בשמונה באפריל. החפצים שהעמדנו למכירה כמעט ותמו. ברשותנו עדיין לא הייתה פרוטה אחת לכרטיסי הטיסה, או עבור מסיבת החתונה. מסיבה שתכננו, בחשראת רוח הקודש, במסעדת "הטיילת" המשקיפה על כל ירושלים. האירוע אמור היה להיות פתוח לעיני כל. התשלום היה גבוה, כי הזמנו ארוחה מלאה, בת חמש מנות, עבור אורחינו הרבים.

העצבנות החלה לתת בי את אותותיה. "ברוך, האם תוכל להתפלל אתי?" שאלתי. "או שאלוהים יספק לנו את הכסף, או שלא ניסע לשום מקום!" אפריל הלך והתקרב ואני כבר אמרתי לילדים: "אמא עומדת לעזוב בקרוב." לא רציתי לשחק ברגשותיהם, ולסתור את אשר כבר הודעתי להם. התפללתי בכל לבי, "אלוהים ספק את הכסף." הוא לימד אותנו לבטוח בו משום שעל פני השטח לא התרחש דבר.

יום לפני החתונה נפגשנו עם רועי הקהילה ועם מי שהיה מיועד להנחות את ה'הלל', כשאנו עוברים על הפרטים האחרונים. שני רועי קהילה חיו אמורים להשיא אותנו, האחד יהודי, והאחר אינו יהודי, כדי להדגיש את האחדות בין יהודי לגוי בגוף המשיח. אחרי החזרה העמסנו את הרכב הירוק. גם אותו התכוונו למכור, אך איש לא רצה לקנותו. עלינו עליו ונסענו, מבלי להיות מודעים לכך שהשטן אורב לנו בפינה.

נהגת שאיבדה שליטה על רכבה התנגשה בנו. רכבה ניזוק לחלוטין, ובעזרת השם, איש לא נפגע! גם הרכב שלנו ניזוק. זה היה הרכוש היחידי שהיה לנו. פדיון מכירתו היה אולי מאפשר לנו לקנות כרטיסים להוואי ולארצות הברית. עכשיו הרכב נפגע. באסיפת הקהילה שהתקיימה באותו יום בימק"א, ניגשה אלי מישאי ואמרה, "דומיניקה, אלוהים אמר לי לעשות משהו מיוחד עבורך. אני קוסמטיקאית. ביום שלפני החתונה אני רוצה לפנק

אותך במשך 24 שעות. אתן לך עיסוי, וטיפולים אחרים, כאלה שמקבלת מלכה לפני נישואיה."

חבקתי אותה. "תודה לך! זו ברכה מאלוהים. אשמח מאד."

שבת הגיעה, יום לפני מועד חתונתנו. התרגשנו מאד לקראת הטקס, אבל רגשותינו היו מעורבים. היינו אמורים לטוס להוואי בתשעה באפריל, יום לאחר החתונה. הזמנו כרטיסים באמונה, אף על פי שעכשיו, יומיים לפני הטיסה, עדיין לא הייתה בידינו אגורה שחוקה. גם כסף עבור מסיבת הנשואים לא היה לנו.

הדבר הקשה מכל נעשה. סיפרתי לילדים שאנו עומדים לעזוב. לעולם לא אשכח את דבריה של עדי:

"אמא, אינני רוצה לעזובך." לבי נקרע. "אלי חיקר האם עדי

תבין אי פעם מדוע אני עוזבת אותה?"

הכאב שבלבי היה עמוק מאד בעת שניסיתי לחישמע עליזה.

"הדבר הראשון שאעשה כשגיע לארצות הברית, עדי, הוא לשלוח לך בית בובות." נראה שמלים אלו הסיחו את דעתה במעט מהנושא הכאוב... אך ליבות כולנו שתנו דם ביום זה.

ידעתי שאם אציית לאלוהים הוא יאחז את משפחתנו ביום מן הימים. כמה הייתי רוצה שהילדים יחיו במשמורת שלי! שחרי הייתי יכולה לקחתם אתי.

אולם היה לי ברור שאביהם לא יסכים לשחררם. "על גופתי המתה!" אמר דני ומלותיו עדיין הדחדו באזני. "אבל האלוהים הוא שיודע," אמרתי לעצמי, "התכניות שלו הן יותר מקיפות ממה שאנו יכולים לשער ולהבין מנקודת מבטנו המוגבלת."

ארזנו את חפצינו. עזבנו את הדירה והתגוררנו אצל חברים. היינו נשואים כדת וכדין (בטקס נישואים ברבנות), אבל עוד לא חגגנו בקרב היהודים המשיחיים ועדיין לא קבלנו את ברכת הרועים.

רגשותינו היו מעורבים משום שאף פעם לא היינו עדים לנס כלכלי גדול-מימדים. כמאמינה חדשה, מזה שנה ומחצה בלבד, ניסיוני שלי היה מועט ביותר.

היה זה יום לפני חגיגת הנישואים. ברוך רצה להתקשר לידי-דים בצפון הארץ שהיו מעוניינים בעבר לקנות את רכבו, אבל לא יכלו לעמוד בתשלום 4,000 דולר, שהוא דרש תמורתו. הם הציעו

לשלם בתשלומים אך לנו זה לא התאים. עכשיו הוא רצה להתקשר אתם שוב. אני בקשתי ממנו לא לעשות זאת. ברוך טלפן חרף התנגדותי.

מן העבר השני של הקו שאל אותו גרג, "ברוך, האם אתה עדיין מוכר את רכבך?"

ברוך אישר שהרכב עדיין עומד למכירה. הוא ידע שהביטוח יכסה את מחיר התיקון ושמצב הרכב הוא תקין. אלוהים אמר לו למכור את הרכב במחיר של 4,500 דולר וככתוב, "שמוע, מזבח טוב."

גרג אמר, "אנחנו נקנה את הרכב. מחר נבוא לחתונה ונביא לך את הכסף. ברונית מגרמניה ברכה אותנו," הוא המשיך להסביר, "היא נתנה לנו סכום של 4,500 דולר כדי לקנות כלי תחבורה על מנת להסיע אותה. היא אוהבת אותנו ומעוניינת שנסיע אותה. הרכב שלך עדיף על מכונית, משום שיש בו מקום מספיק לכל המשפחה. יתר על כן, בדרך זו נוכל לברך גם אותך. סכום הכסף הזה היה נס גדול בשבילנו!"

פניו של ברוך קרנו מאושר! כל כך הרבה שמחה הוא לא הפגין מזה שבועות. כשהוא שוחח בטלפון לא ידעתי במה דברים אמורים, אבל בתום השיחה, כשנודע לי הדבר, קפצתי משמחה כשאני מהללת את אלוהים.

"כמה מופלא, כמה מופלא! יום לפני חתונתנו, יומיים לפני הטיסה! הרכב הירוק והמכוער, שעבר תאונה, נמכר ב- 4,500 דולר לאנשים שאין להם כסף, בגלל ברונית גרמניה שאוהבת אותם ורוצה שהם יסיעו אותה!"

אל שדי הוא כה גדול, כה אדיר, ואף פעם לא מאחר בהבטחותיו. יש לו יכולת להזיז חרים בעקבות תפילה! היינו המומים, נפעמים ונרגשים.

החלטנו לא לראות זה את זה בשארית היום שנותרה. ברוך לא ראה את שמלת החתונה שלי שתוכננה בהשראת רוח הקודש, ונראתה כבגד של כהן. היה עליה אבנט רחב, עבודת יד. הוא הפקיד אותי בידי הקוסמטיקאית, כדי שזו תחולל בי את נפלאותיה. נפרדנו עד לחתונה. מתוך השתאות מוחלטת מסרתי את עצמי לידיה האמונות של הקוסמטיקאית שהעניקה לי טיפול מלכותי; עיסוים מעיסוים שונים, משחות למיניהן, כדי שאהיה כלה יפהפייה לברוך בירמן.

פרק ל

לחולל בדרך לחופה

"עוד אבנך ונבנית בתולת ישראל, עוד תעדי תופיך ויצאת במחול
משחקים" (ירמיה ל"א 3)

הייתי נרגשת מאד. נראיתי נפלא. ידידתי הקוסמטיקאית יפתה אותי עד מאד. שנים כבר לא נראיתי כל כך טוב, ואולי אף פעם... מעולם לא נישאתי כשרוח קודשו של אלוהים שוכנת בי. הרגשתי ככלה זכה ובתולה הנישאת בפעם הראשונה. ידעתי שאלוהים אתי. כמו כן ידעתי שהכל יכירו בפועלו הגדול של אלוהים בחיי.

האורחים החלו מגיעים למסעדה. רבים מן העוברים ושבים שהתהלכו בשביל שמעל המסעדה נשענו על המעקה והתבוננו מטה. אנו הישראלים אוהבים לצפות בחגיגות נשואים, במיוחד במעמד כזה של חגיגת חוצות.

עמדתי בחלק האחורי של המסעדה עם שלושת שושבינותיי. הן היו לבושות בתלבושת רקוד ובידיהן תופי מרים. הן אמורות היו לרקוד סביבי, בעת שגם אני, במקום לפסוע, ארקוד בדרכי אל החופה, לצלילי ומלות הפסוק "חרוץ והכלה אומרים בוא," מספר ההתגלות.

לחתונה זו נודעה, בין היתר, גם משמעות נבואית, משום שהרוח והכלה אכן אמרו "בוא!" לעם ישראל; בוא למשיח שלך, הכר את ישוע משיח ישראל כמשיחך.

ברוך יצג את החתן-האדון, ואני את הכלה-הקהילה, שכמונו - גם הם באים בברית נשואים. הרבה אנשים עתידים היו להתבונן באירוע זה, להבחין בכך שהוא יחודי בחלכותיו, ועם זאת, שונה. רבים ישתוממו ויתמהו...

אבל לפני החתונה לא היינו מודעים לכל הפרטים הללו. לא ידענו כלל שיהיה בישור, ושכמה מחברינו הטובים יחלקו ספרי בריתות לצופים מסביב. בעת שהרועים ברכו אותנו בברכות הנשואים התבשרו הצופים הלא נושעים! אלוהים הוא טוב! הוא מוודא שכל רגע מנוצל למטרות שלו.

הנגנים פתחו בנגינה. ברוך נראה נאה. הוא היה לבוש בגלימה דמוית טלית שנארגה ביד, מן הסוג שיעטו עליהם הכוהנים בבית השלישי. הוא נראה שונה ומיוחד. אני דמיתי למלכה הראויה למלך המלכים, נסיכה שמימיית, וכך גם חשתי.

חמוסיקה החלה. "ברוך הבא בשם ה'." לפני עוזבו את העולם אמר ישוע, "ירושלים, ירושלים, עם ישראל, לא תראוני עד כי תאמרו, 'ברוך הבא בשם ה'.'"

לקול הניגון של שיר נבואי זה נכנס ברוך אל מתחת לחופה, ושם המתין לכלתו. הרועים גם הם היו שם. הקהל נכח. הכל היה ערוך לטקס.

אז החל השיר שלי, "הרוח והכלה אומרים בוא." ברגע זה סמכו עלי השושבינות את ידיהן והתפללו למען שלותי. אחזתי בזרי ביד, שושבינותיי רקדו סביבי בעת שהחילותי לרקוד את הריקוד שיוביל אותי לחופה. רקדתי רקוד חופשי לאדון, כשאני מלווה בשיר הלל הקורא לאנשים להיכנס למלכות אלוהים.

לאחר שהשלמתי את המחול, התבוננתי לעבר החופה. היא הייתה מרחק כמה פסיעות ממני. צעדתי את הצעדים האחרונים הללו, ונעמדתי מול ברוך. הרועים חציגו בפנינו שאלות שהיו חלק מן הטקס.

"דומיניקה, האם תיקחי את ברוך...?" "כן!" עניתי.

"ברוך, האם תיקח את דומיניקה...?" "כן!" הוא ענה.

נאמרו מלים של חיי נצח, מלים של נישואי נצח... בפעם הראשונה בחיי נישאתי בברכת אלוהים.

בפעם הראשונה בחיי אוכל להקים בית בישראל שלא יתמוטט, משום שאלוהי ישראל יהיה במרכזו.

לא עוד ברוך בירמן ודומיניקה אלבלה. עכשיו היינו ברוך ודומיניקה בירמן, בשר אחד, איש אחד, בחליכה מאוחדת למען אלוהים, באחדות של משפחה אחת.

מעולם לא פסעתי בשביל עליו עמדתי לפסוע, אבל ידעתי שאלוהים קרא לי להינשא לאיש הזה, ושאלוהים הוא שיבטיח את הצלחת נישואינו.

לפני הברכות שרנו שיר הלל. ביצעה אותו חבורת החלל
שבראשה אלישבע ויובל. נשאנו ידינו לאלוהים כקחילה,
כשהמוזמנים והצופים מצטרפים אלינו.
"עוד אחבה, עוד עוצמה, בלבנו עוד ממך,
"נחלל אותך בכל כוחנו
"נשבח אותך בכל נשמתנו,
"כי אתה הוא אדוננו."

סוף דבר

שעות מספר אחרי חתונתם מצאו עצמם ברוך ודומיניקה על מטוס שלקח אותם ישירות להוואי, ממש כפי שאלוהים דיבר. הכסף לו הם היו זקוקים הגיע במהלך טקס החתונה. אחרי חתונתם, הם ספרו את כספי המתנות שאותן קיבלו וגילו שאלוהים נתן להם בדיוק את הסכום לו הם היו זקוקים כדי לשלם את דמי חתונתם. הם עזבו בלא להותיר חובות במסעדה.

במטוס זה שהטיסם לצפון אמריקה הם התחילו חיים חדשים באלוהים. חיים של שרות משותף שהם עתידים להעניק לשוייכים לאלוהים. חיים שעתידיים לקחת אותם למקומות רבים ושונים, דרך נסים והרפתקאות עם אלוהים.

המשיח עתיד היה להפעיל אותם כדי להביא לידי פיוס בין יהודים לנוצרים, ובין בני אמונות אחרות לבין אלוהי ישראל, באמצעות קורבן הדם המושלם של ישוע המשיח. אלוהים הועיד אותם להכריז לעם ישראל את הדברים הנצחיים שאמר אלוהים באמצעות הנביא ירמיה:

"הנה ימים באים, נאום ה', וכרתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה. לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים, אשר המה הפרו את בריתי ואנוכי בעלתי בהם, נאום ה'. כי זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל אחרי חימים ההם, נאום ה': נתתי את תורותי בקרבם ועל לבם אכתבנה והייתי להם לאלוהים והמה יהיו לי לעם."
(ירמיה ל"א-ל"ד)

בכוחו, עתיד אלוהים להשתמש בברוך ודומיניקה להביא לרפוי גופני ונפשי לרבים ברחבי העולם. החטא עשה שמות בחייה של דומיניקה והנה, כעת, היא עצמה הפכה לאמצעי רפוי וסליחה בידיו של אלוהים.

בעת שספר זה יוצא לאור עוברות תהפוכות על אחדים מבני משפחתה של דומיניקה, הן בישראל והן בצ'ילה. בשנת 1995 קיבלה אמה של דומיניקה את ישועת ישוע ומכירה בו כמשיח

ישראל. היא דחתה מעליה את כל תורות המזרח והכשפים למיניהם. אלוהים עושה בה כיום עבודה נפלאה של שיקום, ניקיון וחיזוק. השינוי שחל בה הוא כה גדול עד כי אין ספק שהיא נולדה מחדש, מרוח אלוהים. אמנם לפניו משתרע שביל צר, אך נפלא, המוביל לחיי עולם. קשר אמיץ וחדוק קיים היום בין דומיניקה ואמה, יותר מאשר אי פעם בעבר. זאת ניתן לזקוף לזכות הרפוי שהוא תוצאה של האמונה בישוע המשיח, והחתפייסות שחלח עם אלוהי ישראל. את אשר הבטיח אלוהים לאברהם בבראשית י"ב 3, "... ונתברכו בך כל משפחות האדמה..." הוא מקיים. ואכן, אלוהים החל מברך את משפחתה של דומיניקה, כשהוא מושיט יד מושיעה, בהדרגה, לכל אחד מבני המשפחה...

דומיניקה היא היום מטיפה ונביאה מוכרת במקומות רבים בעולם. היא, ובעלה ברוך, עומדים בראש שליחות רבת עוצמה וחם פעילים באומות רבות בעולם. לשליחות זו סניפים בארבע ארצות, ועוד היד נטויה...

ברוך ודומיניקה רוצים שתדע מה אלוהים עשה למענכם, בשל אמונתם בישוע. הוא יכול לעשות רבות גם עבורך אם תזמינו לחייד.

מסר מיוחד לקורא: "כן!"

"כן" היא מלה קטנה בעלת משמעות גדולה. כן אחד עשוי להביא לשנוי מוחלט בחיים. אילו לא הייתי אומרת "כן" לישוע, קרוב לוודאי שכיום לא הייתי בין החיים, או, במקרה הטוב, הייתי נכה מבחינה רגשית ונפשית, ועוד גרוע מזה, הייתי בדרך לאבדון נצחי.

בכוחה של המלה כן לקבוע את גורלך!

אנא התפלל את "תפילת הכן" שלפניך:
 "כן ישוע, אני מאמין שאתה בן האלוהים ושאתה קמת מן המתים. הכנס ללבי, סלח לי על כל חטאי ותן לי את הכוח להפוך לילד של אלוהי ישראל - לתמיד. אני דוחה את כל פעולות השטן, כולל עיסוק בתורות נסתר למיניהן ובכשוף. אנא רפא אותי ומלט את נפשי מן חשטן. מלא אותי ברוח קודשך ובאהבתך. למד אותי כיצד להתחלץ עם אלוהים. אמן."
 אם התפללת תפילה זו אתה כבר בדרך לחיי נצח!

בספר הבריתות (חתני"ך וחברית החדשה) נאמר שאם אתה מאמין בלבך שישוע המשיח הוא בן אלוהים ושאלוהים הקימו מן המתים, ואם אתה מודה על כך בפיד - תושע.
 בספר הבריתות נאמר, כמו כן, שישוע ביטל את הקללה שרבצה על חייד, על ידי כך שהוא שילם על כל חטאיד במותו על הצלב. לכן, בסמכות שיש לי כבת אלוהים וכשפחתו אני מתפללת:
 "בשם ישוע, אני שוברת את כל הקללות שרצו עליך ופוקדת על כל רוחות שטן, כולל רוחות שנצמדו למשפחתך מזה דורות, להניח לך ולרדת להדום רגליו של ישוע. אני אוסרת על כל פעילות שטנית להמשיך להתקיים בחייד. אמן."

עכשיו, כשבלבך שלוה, מצא קהילת אנשים שאוהבים את ישוע ומחללים אותו בחופשיות ובמשיחת רוח הקודש. הם ישרתו אותך וידריכו אותך בדרכי אלוהים.

עליך, כמו כן, להשיג ספר בריתות ולהתחיל לקרוא בו. כדאי שתתחיל לקרוא את הבשורות. הבשורה לפי מתי כתובה במיוחד ליהודים. כדאי גם לקרוא את ספר "מעשי השליחים", כי אז תקבל מושג על עוצמת אלוהים שיכולה להיות גם בהישג ידך, עם הטבלותך ברוח הקודש.

אם אתה רוצה לקבל את המשיח דרך התנ"ך, בקש מאלוהים שיגלה לך את האמת על משיחו מתוך ישעיה פרק נ"ג. פרק זה מתאר את דיוקנו של המשיח, ואת מותו עבור החטאים שלנו. מזמור כ"ב בתהילים מנבא את צליבתו. במיכה פרק ח' מסופר על מקום הולדתו, ובישעיה פרק ט' נאמר שהוא יוולד לעלמה.

חפש את המשיח בין דפי ספר חבריתות, ולא דווקא בספרים אחרים. אלוהים העניק לנו את ספר חבריתות, זו ירושתנו. דבר אל אלוהים, אמור לו: "אלוהים הראה לי את המשיח בין דפי ספר חבריתות." והוא יעשה זאת.

חפש את אלוהים בכל לבד! וודא שאתה אכן נמצא בדרך הנכונה לחיי נצח בעתיד, שהיא גם הדרך המובילה לחיים חדשים בחווה. אני רוצה לעודד ולדרבן אותך לחכיר את אלוהי, זה ששחרר אותי. בשם ישוע המשיח, ברכותיי עליך. שלום, דומיניקה בירמן.

לשם מידע נוסף ניתן לכתוב לכתובת:

unifyisrael@gmail.com

דומיניקה בירמן נולדה בצ'ילה וגדלה בארץ. כחיילת בשרות סדיר היא היתה חדורה באהבת הארץ. לימים היא מצאה את עצמה חיה לצדו של בעל שסבל ממחלת נפש, בעוד היא מוטלת על כתפיה, והיא עסקה במקצועה כתזונאית וכמו כן ניהלה חנויות למוצרי טבע שהיו בבעלותה.

החיים היו קשים והיא נזקקה לתשובות... ואותן היא אכן קיבלה כשפנתה ל"טבלת הרוחות!"... כך היא נסחפה למערבולת כוחות רוחניים שהיו חזקים ממנה וניסו להשתלט עליה. היא חשה שקיצה קרוב ולכן הרימה קול זעקה.

במרחק-מה מים כנרת היא פגשה אותו. "מלטי את נפשך ורוצי", הוא אמר לה. היא רצה ומצאה את עצמה טבולה באהבתו! בהמשך היא אמרה לו: "כן". אך האם היה לזה סיכוי להצליח? היא היתה יהודיה ישראלית והוא... נוצרי מוכר... או אולי לא?

ISBN 978-965-7394-13-7

9 789657 894137